

● จริงจัง ตามพ่อ

ประชารัฐไทย ที่เยริญแท้

**ศึกซึ่งแผ่นดินครั้งนี้ มีผู้แบ่งพระคริสต์ฯ
ได้ ๓ พระคดวัยกัน**
คือพระคดเผาไทย พระคดปล่อยให้เผาไทย
และพระคดประชาชน
พระคดประชาชนจะมีอำนาจมากที่สุด
ก็ตอนที่ยังไม่ได้ตัดสินใจจะเลือกใคร
จะมีคนมากราบไหว้ เข้ามาอาลารับใช้
หรือแจกเงินแจกทองให้ฟรี ๆ
การหลอกหลวง การใช้อำนาจเงิน หรืออำนาจอิทธิพลใด ๆ
มาบังคับให้ไปเลือกตั้ง ล้วนไม่ใช่ประชาธิปไตย
 เพราะหัวใจประชาธิปไตย
ต้องให้อิสรภาพแก่ประชาชน
ไม่ใช่ทำประชาชนให้เป็นทาสน้ำเงิน
และทำสอำนาจอิทธิพลของตนตลอดไป
ดังนั้นเพื่อรักษาอำนาจอิทธิปไตยของประชาชนเอาไว้
จึงควรช่วยกันสนับสนุนพระคดประชาชน
เพื่อประชาชนโดยประชาชนแต่ละคน ๆ ร่วมมือกัน
กาช่องโหวตโน ไม่มอบอำนาจให้นักการเมืองคนใด
ที่โงกเงิน บุญปูย์บ้านเมืองมายานานถึง ๗๙ ปี
นีคือการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของประเทศไทย
ด้วยการแสดงอำนาจอิทธิปไตย ๑ คน ๑ เลียง
ถ้า ๑๐ ล้านคนก็ ๑๐ ล้านเสียง
๒๐ ล้านคนก็ ๒๐ ล้านเสียง
เพื่อปฏิรูปประเทศไทยด้วยน้ำมือของคนไทยทั้งชาติ
ให้หยุดโงกเลือกตั้ง หยุดโงกบ้านโงกเมืองเสียที่
เลิกประชาธิปไตยจอมปลอมที่มีแค่ ๕ วินาที
เลิกขายเสียงขายสิทธิ์
นั่นคือการขายชีวิตขายชาติ !

(๑) ผู้แทนที่เลือกตั้ง	เข้าสภा
มีอำนาจแทนประชาชน	เท่านั้น
บ้านครับเงินฐานะ-	นานั้นก็
นั้นผิดจากขีดขั้น	จักต้องเข้าคุก
(๒) ลงสนับกว่าอำนาจข้า	เต็มตัว
ใช้สิทธิ์จน麻木	ข้าวข้า
ละเอียดมั่วมิเกรงกลัว	ถูกผิด ได้เลย
นั่นประชาธิปไตยข้า	ปั่นชีวิตรชน
(๓) คนที่เลือกตั้งไม่	บริสุทธิ์
กลวิธีกทุจ-	ริตข้า
การเมืองเงี่ยงถูกจุด	ในประ ชาธิปไตย
ขึ้นตกต่ำยำ	อยู่จะหนึ่งบรรลัย
(๔) โกรโกรนำชาติพัน	วิปริต
ไม่ย่าการเมืองผิด	เข็ดบ้าง
ต้องรู้ครับหังสิทธิ์	หน้าที่ ตนเอง
หนึ่งสิทธิ์หนึ่งเสียงสร้าง	อำนาจขืออิทธิปไตย
(๕) เป็นไทยอิสรภาพ	สิทธิ์เสียง
ให้ออกสิทธิ์ได้เพียง	เลือกตั้ง
แต่สิทธิ์ถูกและเสียง	ได้ทุก เวลาแล
ยังประท้วงปรับหั้ง	รัฐเปลี่ยเปลี่ยนสภा
(๖) มาตรฐานมีประท้วง	เป็นสิทธิ์
สิทธิ์ใหญ่กว่าได้ฤทธิ์	วิเศษล้ำ
หากล้วนเปี่ยมธรรมจิต	ส่งบุญ หงิฟ่า
เจ้าสักจะชนะค้า	ประเทศไทยเจริญจริง.

“สันย์ จำปาแพพ”
๑๐ ม.ค. ๒๕๕๘

หนังสือพิมพ์ “เรากิดอะไร” ปีที่ ๑๙ ฉบับที่ ๒๕๐ เดือน พฤษภาคม ๒๕๖๔
เอโกปี หุตว่า พหุชา โลติ พหุชาปี หุตว่า เอโก โลติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง

กรกฎาคม

๑ นัยปก : ประชาชิปไทยที่เจริญแท้

๓ คนบ้านนอกอกกล่าว

๔ จากผู้อ่าน

๖ คุยnidคิดหน่อย

๗ บ้านป่านาดอย

๑๑ การตูน

๑๒ สีสันชีวิต (พระรักเกียรติ รักขิตธัมโม (สุขชนะ))

๑๙ ข้าพเจ้าดีอะไร

๒๔ กำเป็นทุบดิน

๒๙ เวทีความคิด

๓๐ คิดคนละข้า

๓๔ ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่ต้องโศกสลด

๓๖ บทความพิเศษ (มาร์ติน วีแลลอร์)

๔๐ พุทธศาสตร์การเมือง

๔๒ ลูกอโศกจะโงกถูโภกกว้าง

๔๔ ชีวตนี้มีปัญหา

๕๔ ชาดกทันยุค

๕๗ เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่

๖๗ ชีวิตไร้สารพิษ

๗๐ ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา

๗๔ ผู้นำฝ่ายผ้าฝัน

๗๖ กติกาเมือง

๘๐ ปิดท้าย

จริงจัง ตามพ่อ

ส้มาย จำปาแพพ

จำลอง ศรีเมือง

บรรณาธิการ

บรรณาธิการ

จำลอง

วิสุตร

ทีม สมอ.

สมณะโพธิรักษ์

ดังนั้น วิมุตตินันทะ

นาย nok ทำเนียบ

แกรวง ชาวพิมพ์ฟ้า

สมพงษ์ ฟงเจริญจิตต์

พิมลวัฒน์ ชูโต

ณวนพุทธ

ฟ้าสาง

สมณะโพธิรักษ์

ณวนพุทธ

www.oknation/blog/indexthai

ล้อเกวียน

สุนัย เศรษฐบุญสิริวัง

ฟอด เพทศรินทร์

ประคง เตกอตต์

พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
farinkwan@yahoo.com

กองวันนี้วันธรรมกথ

สุนัย เศรษฐบุญสิริวัง

สมพงษ์ ฟงเจริญจิตต์

ส่งงานต์ ภาคไชยคตี

แซนดิน เติศบุญย์

อคำวย อินทรสรา

น้อมคำ ปิยะวนก์รุ่งเตื่อง

วินธรรม ยกฤตระฤทธิ์

น้อมนับ ปัจจยาตัด

กองรับใช้ศิลปกรรม

ทำงานไฟ ชำนาญ

แสงศิรป์ เกื่องหมาย

วิสุตร นาพันธ์

ตินพิน รักพงษ์อีเก็ก

พุทธพันชาติ เพทไพรุษย์

เพชรพันศิลป์ มนีเจช

กองรับใช้ธุรการ

ศิลป์นิติ น้อยอินต์

สุกเสี้ย ลีประเวรีสุ

กองบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศิลป์นิติ น้อยอินต์

โทร. ๐-๒๖๗๓๗-๒๒๔๕,

๐๘-๑๕๕๕๓-๓๑๗๑

จัดจำหน่าย

กัลشنแก่น ๒๔๔ ซอยกัลกิ๊ฟ ๔๔

ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม มีนบุรี กทม. ๑๐๒๔๐

โทร. ๐-๒๖๗๓๗-๒๒๔๕

พิมพ์

บริษัท ห้ามันย์ จำกัด โทร. ๐-๒๖๗๓๗-๔๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๕ ฉบับ ๔๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งธนาติด หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

สั่งจ่าย นางสาวศิลสินิท น้อยอินต์

ป.บ.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์ลั่นกัน

๑๔๔ ช.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตปึ่งกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกรุงไทย สาขาอนุมงคลินทร์

บัญชี นางสาวศิลสินิท น้อยอินต์

เลขที่ ๐๘๗-๑-๔๔๗๐๘๘๘

ยืนยันการโอนที่ ๐๘-๒๙๕๓-๓๖๗๗

หรือ farinkwan@yahoo.com

พระรักกาเกจ รักขิตธัมโน (สุขชนะ)

สันเชิวิต

“เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงใหญ่...แต่
หลงผิดใจต้องโทษจำคุก ๑๕ ปี ถูกยึด
ทรัพย์ ๒๓๐ ล้านบาท “ถ้ารู้ไวรรمه
พระพุทธเจ้า อathamcongไม่ติดคุก” ใคร
หนอที่รู้ดีตัวก่อนลายเกิน...ก่อนลมหายใจ
ลุดท้าย ! ...”

• จำลอง •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

ดี�์วันนี้คนบ้านนอกรู้เรื่อง
การเมืองดี ติดตามการเมืองอย่างกระชั้นชิด โดยเฉพาะชาวบ้านนอกที่ย้ายนิวัสดุสถานไปอยู่ที่ชุมชนมัชวน และที่ชุมชนไทยคู่ฟ้าดิน หรือที่อยู่หน้าจอເອເລີ້ວີແລະເອົມທີວີ ต่างพูดภาษาอังกฤษว่า “ஹوتโน” กันเป็นແນວ

นี่ยังไม่ถึงวันประกาศหยุดสลา “ஹوتโน” ก็จะเทือนเลื่อนลั่นแล้ว ถึงขนาดไม่ใช่กรุงเทพฯ ผ่านสื่อมวลชน ขอให้พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยลดความก่อการรบกวนหัวตโน

เพราะพรគแก่นนำรัฐบาลคือพรគประชาธิปไตยจะเลี้ยงเบรียบในการเลือกตั้ง

ทั้ง ๆ ที่ผู้ใหญ่ของพรគออกมากล่าวหา “คนเลือเหลือง” (พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย) บ่อย ๆ เช่นพูดว่า “คนเลือเหลืองกับคนเลือดแดงเหมือนกัน ทำให้บ้านเมืองปั่นป่วน” เป็นต้น

ในการร่วมแคลงข่าว ณ ที่ชุมนุม บริเวณหน้าประตูกระทรวงศึกษาธิการ ผู้จะหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาฝรั่ง โดยใช้คำว่า “กาซองไม่ประสงค์ลงคะแนน” แทนคำว่า “ஹوتโน” ภาษาไทยยาว พยางค์ ภาษาฝรั่งลั่นแคร ๒ พยางค์เท่านั้น หลายคนจึงนิยมใช้คำภาษาฝรั่ง แต่ถ้าไม่ใช้คำไทยกำกับเลยก็ไม่ดี

การ “รวมพลังปักป้องแผ่นดิน” หรือ “การป้องกันราชอาณาจักรไทย” ซึ่งเป็นเป้าหมายของการชุมนุมครั้งนี้ เกี่ยวข้องโดยตรงกับการรณรงค์ กาซองไม่ประสงค์ลงคะแนน

ถ้าระบบการเมืองยังเป็นอย่างนี้

“การเมืองจึงถูกฉุด	ใช้ประชาธิปไตย
ขันตกต่ำร้ายร้าย	อยู่ระหว่างนับรองลั่ย”

ถ้าการเมืองยังไม่ใช่ประชาธิปไตย นักการเมืองได้รับการเลือกตั้งเข้ามา ไม่ทำเพื่อประชาชน ไม่ทำเพื่อประเทศชาติ คิดแต่เรื่องผลประโยชน์ของตัวเองและพรรคการเมืองของตัว ประเทศไทยจะเสียดินแดนเท่าไรก็ไม่สนใจ บ้านเมืองบรรลัยแน่

แล้วเราจะต้องออกมากินนอนกลางถนน กระฝันกระแทดชุมนุมกดดันกันอึกกีครึ่งอึกกีเดือน จึงจำเป็นต้องจุดประกายให้มีการปฏิรูปการเมือง ด้วยการชวนกันไปกาซอง “ไม่ประสงค์ลงคะแนน” ในวันเลือกตั้ง

ผู้สามท่านผู้รู้ทางการเมืองว่ามีอะไรดีกว่านี้ไหม คำตอบก็คือ “ไม่มี” ท่านสมาชิก “ราชิดอะไร” นิ กอกอก ช่วยเยี่ยนไปแนะนำผู้มีด้วย ผู้จะได้นำเรื่องเข้าที่ประชุม “คณะกรรมการป้องกันราชอาณาจักรไทย” **¤**

“พันธมิตรไทย ใจท่านกล้าหาญ ปกป้องดินแดนไทย ไว้ให้ลูกหลานสืบสานสูญเลี้ย แม้ชีวิตของท่าน เพื่อสนับสนุน เมืองไว้ให้เรา ลูกขี้นก็ติดพันธมิตรไทย อย่าให้เขมรรุกเหย้า รักชาติยิ่งชีพของเรา สมดังพงศ์ผ่าพันธมิตรไทย”...

นอกจากประชาชนจะพึงสนใจตื่นรู้เท่าทัน ทันมาร่วมพลังพลิกผันประเทศไทยโดยสันติอธิษฐาน ชื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คุณลักษณะนี้ แม่นประเด็น อย่างมหาศาลพร้อมเพรียง

▶ บ้านป่านาดอย

จำลอง ศรีเมือง

▶ กำปันทุบดิน

ต้นน้ำนัน วิมุตตินันทะ

ກຳລັງແຈ້ງຍໍາງມີລຳນານການເນື່ອງກັນອຸຕລຸດ
ບາງຄົກເຄຍຍໍາຍມາແລ້ວຈົນຈາໄມໄຫວພະຣະຍໍາຍ
ທຸກສົມຍໍເລືອກຕັ້ງ ຍ້າຍແຕ່ລະຄວັງກົມເຫດຜູ້ແຈ້ງ
ໜົວລົງຫລັບຕົກຕັ້ນໄນ້ຕາຍທັນນັ້ນ ກາຮ້ອງໂຫວດ ໂນ
ໃນການເລືອກຕັ້ງຄວານນີ້ ດິຈັນເຫັນດ້ວຍ ຄໍາກະແລ
ແຮງພອກົກຈະໄດ້ສະກິດຕອມ “ມານຸ່ຍໍ” ໃຫດຕືນຕັ້ງບ້າງ

- ຜ່ານ ດຣມດາ ປຣາຈິນ

ສຶກຈະເລັນແວ່ປ່ຽນພວກຄັນຍ່າງໄຮ ກົມໜ້າ
ເກົ່າແທບທັນສິ້ນ ອົງນິຈະນິ້ນກົມໄຟພັນພວກສາຍພັນຊີ່
ເກົ່າສາຍເລືອດເດີມ ທີ່ເກີດກະແລໂຫວດ ໂນ ຂັ້ນມາໃນ
ສັກການຮົມນີ້ ແນວ່າສະກັດເຫຼົ່າສາຍພັນຊີ່ສາຍເລືອດ
ອົມໂຮຄຮ້າຍໄມ້ໄດ້ ແຕ່ກົມຈະມີສ່ວນສະກິດຕ່ອມລະອາຍ
ໃຫ້ເຮັມທຳງານບ້າງ

ຖາເລືອດໄທຢ່າງຍິ່ນໄທສມແດນເກີດ
ຈິງຊື່ເຊີດທຮ່ານທຣາຊ
ກ່ອກການຮ້າຍວາງເພີ້ງເພາພິນາສ
ທໍາລາຍຊາຕີຍັບເຍືນເກີນປະມານ
ທີ່ເຫັນວ່າດີຕ້ອນກ່າວະກາຮທທ່າງຕໍ່ວຽວ
ນັກການເນື່ອງໂອ້ວດ...ສມັກສມານ
ທຮຍຄເຈດນາຮມ່ວຸດມກກາຮນີ້
ກ່ອກກໍ່ພາລພາລຸແຜ່ນດິນສິ້ນລະອາຍ

ປັບປຸງໃຈ

ອ່ານວາຮລາວດອກຫຼັ້າແລ້ວສາວອໂຄກມານານ
ແລ້ວ ຂອບເປົ້າຍືນເປັນ “ເຮາຄີດອະໄຣ” ບ້າງນ່າຈະດີ
ພວ້ມກັນນີ້ໄດ້ຝາກເຈີນມາ ๑,๐๐๐ ເພື່ອຕອບແຫັນຄຸນຄ່ວ

- ຮັດນາ ພົງໝໍເພິງ ສຸພຣະນຸ່ງ

ສຶກຈະເລັນແວ່ປ່ຽນພວກຄັນຍ່າງໄຮ ກົມໜ້າ
ອົງນິຈະນິ້ນກົມໄຟພັນພວກສາຍພັນຊີ່
“ເຮາຄີດອະໄຣ” ແລ້ວ ປີ ๕๐๐ ບາທ ຍັງເຫັນອືກ ๕๐๐
ນາທສມທບຖນຈັດພິມພໍລາຮອໂຄກດອກຫຼັ້າ ອ່ານ
“ເຮາຄີດອະໄຣ” ແລ້ວເຂົ້ານຈົດທ່າຍມາຄຸງກັນບ້າງ
ນະຄວັບ

WS: !!!

ສາຍວັນທີນີ້ດິຈັນເດີນອອກໄປໜ້າບ້ານສາຍຕາມອົງ
ໄປເຫັນພຣະສູງອາຍຸຮູບປັນທີ່ກຳລັງເດີນຜ່ານໜ້າບ້ານ
ທ່ານທັນມານອົງ ດິຈັນລົບສາຍຕາທ່ານແວບໜີ່ແລ້ວຮັບ
ເບືອນສາຍຕາໄປທາງອື່ນ ທ່ານເດີນຜ່ານໜ້າບ້ານໄປແລ້ວ
ແຕ່ລັກຄູ່ທ່ານກົມເດີນຍື່ນອົກລົມບາມ ດິຈັນອົດນິກໃນໄລ່ມີ
ໄດ້ວ່າດູ້ຫຼອຕູ... (ມີອະໄຣລັກຍ່າງທີ່ພົກຄາດເດືອນໄດ້) ດິຈັນຮັບ
ສົງເລີຍໄປກ່ອນວ່າ ທີ່ນີ້ໄໝຮັບຊອງຝ້າປ່ານະຄະ ທ່ານ
ເດີນຂັ້ນມາບ້ານສິ່ງຍົກສູງຈາກພື້ນ ດິຈັນອອກທ່ານວ່າ
ໜ່ວຍຄອດຮອງເຫັດວຽກຄ່ວະ (ມີປ້າຍບອກໄວ້ແລ້ວ ແຕ່ທ່ານ
ຄົງໄມ່ເຫັນ) ທ່ານເດີນເຂົ້າມາໄກລິດິຈັນແລ້ວສາມວ່າ ວັນນີ້
ຫວຍຫຼຸ່ມອອກອະໄຣ ດິຈັນຈົງ ແຕ່ກົມຕົນທ່ານວ່າ ດິຈັນ
ໄຟໄດ້ເລັນຫວຽກຄ່ວະ ເພົ່າພຣະພູທຣເຈັບອກວ່າເປັນ
ອົບາຍມຸ່ງ ທ່າທີ່ທ່ານທັນຮັບທັນຂວາງແລ້ວພູດວ່າອາຍກ
ເຄື່ອງຫຼາກ ແຕ່ໄມ່ມີຫຼາກ ມີແຕ່ພລູ ສາມວ່າ ມີເຈັນລັກ
໩໦ ບາທໄໝ ຈະໄປສ້ອໝາກ ດິຈັນແຍ້ງທ່ານວ່າ
ພຣະໄມ່ຄວາຈະເຄື່ອງຫຼາກ ພິດຄືລ ៥ ທ່ານເຈັ້ງ ແລ້ວ
ກົມເລີຍເດີນອອກຈາກບ້ານໄປ ດິຈັນຄືດອູ່ເໝື່ອນກັນຄ່ວະວ່າ
ພູດແຮງເກີນໄປໜ້າເປົ້າ ອົງນິຈະນິ້ນກົມໄຟພັນພວກສາຍພັນຊີ່
ທ່ານບຽນນາວີການມີຄວາມເຫັນວ່າຍ່າງໄຮຄ

- ຜ່ານໜ້າຫວຽກ ຫວຍຫຼຸ່ມ

.....

ກາຝາກ ຄາສົນ

គື່ອປັ້ງຫາ ຮ້າຍແຮງຍິ່ງ

ແຜ່ຮາກ ໜູ່ຍັງແບອອົງ

ບ່ອນທໍາລາຍ ໄ້ເວັນວັນ

ຄຮອງຜ້າ ກາສາວພັສຕົວ

ປົງປົບຕີ ເພື່ຍນພິດມ້ານຕີ

ສມຄວ ຕົ້ງໂທຍ້ທັນຕີ

ໃໝ່ຢ່າກຮັງ ປລ່ອຍທີມເກວິມ

▣ ປຣນາອີກາຮ

มหานาค
คยนิค
คิดหนอย

กระแสตต่อต้านนักการเมืองไร “พิริ โอตตับะ ...
ละอายชัว เกรงกลัวบ้าป”

ก่อตัวขึ้นพร้อมกับกระแสเลี้ยงหมินปรามาส
ด้วยแรงมุนนานาจากนักการเมืองสายพันธุ์น้ำเน่า
และนักวิชาการเลึงเคร็ง

“ “禾渥 โน” แตกต่างกับ “โน 禾渥”
เพื่อลงโทษนักการเมืองตระบัดลัตดย
ทรายศชาติประชาชนประจักษ์ชัด
ใช้คำแห่ง ... อำนาจรัฐบำบีเรอตัน
กระแสตต่อต้านนักการเมืองไร “พิริ โอต-
ตับะ ... ละอายชัว เกรงกลัวบ้าป” ก่อตัวขึ้น
พร้อมกับกระแสเลี้ยงหมินปรามาสด้วยแรงมุน
นานาจากนักการเมืองสายพันธุ์น้ำเน่า และ
นักวิชาการเลึงเคร็ง

แค่เราแย้มลีลา ก็สำแดงให้รู้แจ้งกำพิด
สารເລວເກີນພອແລ້ວ

อย่า ... อายัดข้อมูลว่าผุดอยู่น่องกวากการ ไม่
ประສີປະສາແລວນັ້ນເທິຍເຂົ້ານັ້ນສັດເຊື່ອກະຕົວ
ເພຣະປະຊານທຸກຄົນນັ້ນລັວນອູ່ໃນວາງການທັງສິນ
ແລະຍຶ່ງກວ່ານັ້ນ ... ເມື່ອຍີ່ສົບກວ່າປົກກ່ອນໂນ້ນ
ລາວອົກຈາກຮາຊາການຕໍ່າວລົງໃນດ້າແຫນ່ງສຳວັດ
ໃຫຍ່ ດ້ວຍອາຍຸຮາຊາການ ២០ ປີ ອາຍຸດ້ວ ៤៥ ປີ
ອີກຂັ້ນເດີຍຍັນເພດານ ພ.ຕ.ທ. ຍອມເລີຍສິທີ່
ຮັບນຳນາມຢູ່ ເພຣະອາຍຸຮາຊາການໄມ້ສິ້ງ ៤៥ ປີ

ສົມຄວລ.ສ. ທະບູວີ ພຣອກກ້າວໜ້າ ຄຸນອຸທິຍ
ພິມພິຈິນ ເປັນທ້ວໜ້າພວກ ແຫຼຸທີທີ່ທີ່ອາຊີພ

(ภาพจาก maxlay007 bloger)

ตรวจที่รัก ใช่ว่าເລັ່ນໜ້າການເມືອງນັກ ແຕ່
ต้องการພິສູຈົນວ່າຕໍ່າວລົງໃຫຍ່ໃຈນາຍບາງຄົນ
ນັ້ນປະຊານມີໄດ້ຮັງເກີຍຈາລຍ

ທັງ ຈຸ່າ ທີ່ຄູ່ແຂ່ງຄົນຄຳຄູ່ກົດເຈົ້າສ້າລົມພິທ່ຽນ
ອມຮົວວັນນີ້ ! ຜົ່ງລົງປະກບຄູ່ກັບ ດຣ.ປະໂຍ່ຈົນ
ເນື່ອງຈຳນົກ ອົດຕຽບສູນຕຽບວ່າການກະທຽວ
ອຸຫາຫກຮຽມ

ຂອຍືນຍັນວ່າ ຈິຕິວິຫຼຸງຄູາມຂອງນັກການເມືອງ
ສ່ວນໃຫຍ່ໃນຍຸດກ່ອນກັບຍຸດນີ້ຕ່າງກັນລົບ

ດັ່ງນັ້ນ ຮ່າກໄມ້ວາງແລຍ “โน禾渥...ໄມ້ໄປໃຊ້
ສິທີ່” ແຕ່ຈະພຣ້ອມໃຈກັນກາ “禾渥โน” ເປັນ
ບົກເຮັດການເມືອງໃນສານການເມືອງໄທຢ ກີ່ໃໝ່ວ່າ
ຈະໄວ້ສາຮະຫວອກຄົວ

ນ່າຈະເປັນພລັງສະກິດຕ່ອມ “พิริ โอຕັບະປະ
ละຍชัว ກລັວເກຮງບາປ” ຂອງນັກການເມືອງໃຫ້
ທຳກຳນາໄດ້

¶

ความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของบ้านเมืองต้องเกิดขึ้นแน่นอน
เป็นการเปลี่ยนแปลงไปสู่สิ่งที่ดีกว่า
ซึ่งประชาชนจะเป็นผู้เปิดประวัติศาสตร์หน้าใหม่ทางการเมือง...

“มาทำหน้าที่ ใช้หนึ่งแหน่งเดิน และมาทำบุญ”

เป็นคำพูดติดปากของการชุมนุม ๑๙๓ วันคราว ที่แล้ว ส่วนคราวนี้ผู้ร่วมชุมนุมพูดจนขึ้นใจ “ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไขความจริงอ กมาให้มาก ๆ หมวด ๆ” ซึ่งเป็นข้อความที่พ่อท่าน (สมณะโพธิรักษ์) แต่งขึ้น

การ “ไขความจริง” ได้ผลจริง ๆ ยิ่งการชุมนุมนานเท่าใด การไขความจริงก็ได้ผลมากเท่านั้น ตอนเราเริ่มชุมนุม” รวมพลังปกป้องแหน่งเดินใหม่ ๆ สือมวลดชนเกือบทั้งหมดไม่เข้าใจ ต่อว่าเราว่า เป็นตัวการทำให้การจราจรติดขัดโดยไม่เกิดผลดีอะไรเลย ทั้ง ๆ ที่เราใหม่โรงก่อนการชุมนุมด้วย การเดินสายพากณะไปปราศรัยถึง ๑๑ จังหวัด ถ่ายทอดเลี้ยงตลอดเวลาของ การปราศรัย สือมวลดชนก็ยังไม่เข้าใจ

ตัวอย่างที่เห็นชัดว่าสือมวลดชนเริ่มเข้าใจ เพราะเราไขความจริงถ่ายทอดโดยทัศน์ทั้งกลาง วันและกลางคืนก็คือหนังสือพิมพ์ “แนวหน้า”

ฉบับวันที่ ๒๒ เมษายน ลงบทความของ “ตาโป๊เปาปี่” “บางระจันที่สะพานมัชวน” ผม ขอนำบางตอนมาเผยแพร่ให้ทราบดังนี้

“การรวมตัวของประชาชนที่เข้าร่วมชุมนุมต่อเนื่องเป็นเวลาภานาน อยู่ที่สะพานมัชวน ๆ ขณะนี้ เพื่อต่อต้านการบริหารบ้านเมืองของ นักการเมืองเจ้าใช่ไม่ได้ นำความเสียหายมาสู่ ประเทศชาติอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนนั้น เป็นลัญญาณที่ดีทางการเมืองการปักครองประเทศในวันข้างหน้า”

เป็นความตื่นตัวของการเมืองภาคประชาชน

.....
กล้าหาญที่จะต่อสู้กับการคุกคามได้ ๆ ที่มา รบกวนกลั่นแกล้งในรูปต่าง ๆ แม้จะด้วยสองมือ เปล่าปราศจากอาชุธก์ตาม

เหมือนชาวบ้านบางระจันในอดีต ที่ลูกขี้นลูกกับ พม่าข้าศึกที่ยกมา屠戮บ้านเมือง ทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่ ทหาร ปราภูมิเป็นประวัติศาสตร์ถึงทุกวันนี้.....

เหตุการณ์บ้านเมืองระลุนในอดีตที่ลูกขี้นลูกขัน นำ
ข้าศึกที่ยกมาฐานเมืองทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่ทหาร
ปรากฏเป็นประวัติศาสตร์ถึงทุกวันนี้...

การลูกขี้นลูกขันของประชาชนที่สะพานมัชวนฯ ขณะนี้ ถ้าจะนำมาแต่งเป็นเพลงให้ได้จดจำกัน ในวันข้างหน้าบ้าง ก็คงเป็นประโยชน์แก่คนรุ่นหลัง ได้รู้ว่าครั้งหนึ่งภายในได้ทำการปฏิรูปประเทศ ของนักการเมือง Lewin ประชาชนคนไทยทำกันไว้อย่างไร

เพลงนี้ชื่อ “บางระจันที่สะพานมัชวนฯ ใช้ทำนองเพลง “ต้นตระกูลไทย” เนื้อร้อง แต่งโดย “ตาโน่เปาปี” ว่าไว้วัดังนี้

(ล้อรอย) “พันธมิตรไทย ใจห่านกล้าหาญ ปกป้องดินแดนไทย ไว้ให้ลูกหลาน สุจนสุญเสีย แม่ชีวิตของท่าน เพื่อถอนบ้าน เมืองไว้ให้เรา ลูกขี้นเลิด พันธมิตรไทย อย่าให้เขมรรุกรเหย้า รักชาติยังซึพของเรา สมดังพงศ์เพ่าพันธมิตรไทย....”

ภายใต้จิตใจที่แน่วแน่นั่นคงในการต่อสู้ของประชาชนคนไทยครั้งนี้ ที่ไม่ยอมพ่ายต่อความไม่ถูกต้องของธรรมของนักการเมือง Lewin และ ข้าราชการ Lewin ทุกฝ่ายที่ยอมตนเป็นเครื่องมือ รับใช้นักการเมืองบุ๊ยีบุ๊ยำประเทศไทยอยู่ในขณะนี้นั่น

ความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของบ้านเมืองต้องเกิดขึ้นแน่นอน

เป็นการเปลี่ยนแปลงไปสู่สิ่งที่ดีกว่า ซึ่ง ประชาชนจะเป็นผู้เปิดประวัติศาสตร์หน้าใหม่ทาง การเมืองแก่ประเทศไทย ด้วยการชำระล้างสิ่ง ตก落ต้องที่มีอยู่ในบ้านเมืองให้หมดไปด้วย น้ำมือของประชาชนเอง

วันนั้นกำลังจะมาถึงในอนาคตอันใกล้”

การชุมนุมคราวนี้ ขบวนใหญ่ของพันธมิตร ประชาชนเพื่อประชาธิปไตย เริ่มวันที่ ๒๕ มกราคม ส่วนกองทัพธรรมชุมนุมก่อน ๑๗ วัน มีข้อวิจารณ์ ต่าง ๆ นานาว่า ลักษณะการชุมนุม ๑๗ วันไม่ได้ เช่น วิจารณ์ว่า “ไม่มีใครเห็นด้วยกับพันธมิตรลักษณะใด ๆ เพราะผู้พูดบนเวทีหลายไปหลายคน ไม่มา ร่วมต่อสู้แล้ว”

ผมพูดบนเวทีเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่ครั้งหนึ่ง ซึ่งแจ้งว่า เป็นเรื่องธรรมดากของการร่วมกันต่อสู้ ไม่ใช่คนที่หายไปและคนที่เพิ่มมา (ครั้งนี้คืนที่เพิ่มมีจำนวนมากกว่าคนที่หายไป) จำนวนผู้ที่เป็นแม่เหล็ก ของการต่อสู้แต่ละครั้งเปลี่ยนแปลงตลอด ไม่มี วันคงที่ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความคิดเห็นในแต่ละ สถานการณ์ ขึ้นอยู่กับความหลากหลาย ความพร้อม ที่จะร่วมกันต่อสู้ในแต่ละครั้ง

โดยยกตัวอย่างตัวผู้มอง ได้ร่วมกับประชาชน คัดค้านเรื่องที่จะทำให้บ้านเมืองเสียหายต่อเนื่อง กันหลายครั้ง จำนวนผู้ที่เป็นแม่เหล็ก เปลี่ยนแปลง ตลอด นับตั้งแต่การต่อต้านกฎหมายแท้จริง เริ่ม ปี ๒๕๔๔ ตามด้วยการคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ที่จะแก้ให้เป็นเพด็จการยิ่งขึ้น (พ.ศ.๒๕๔๖) การหยุดยั้งการลีบทอดอำนาจเผด็จการ (ปี ๒๕๓๕) การต่อต้านการขายหุ้นบริษัทบางจากให้ต่างชาติ (ปี ๒๕๔๗) การต่อต้านเบียร์เหล้าเข้าตลาดหลักทรัพย์ (ปี ๒๕๔๙)

เมื่อผู้ที่เป็นตัวชูโรงที่มาร่วมกับเราหลายคน หายไป หลายคนเข้ามาเพิ่มใหม่ ก็ไม่เห็นเสียหาย อะไร ไม่ใช่เรื่องที่จะต้องมาวิตกกังวล

อีกเรื่องหนึ่งซึ่งวิจารณ์กันมากคือ แสดง

ความเห็นว่าการชุมนุมคราวนี้แย่แล้ว คนน้อยที่จริงสุดแต่ว่าจะนับผู้ร่วมชุมนุมวันไหน เวลาไหน และการชุมนุมคราวนี้ยังไม่มีการเป้าปรีดี ระดมกันให้ออกมาหากาก ๆ เลย มืออยู่ครึ่งหนึ่งเราเพียงบอกว่าถ้าใครสะดวก ใครพร้อมก็ขอให้ไปร่วมกันกล่าวคำปฏิญาณปักป้องแผ่นดินที่ลานพระบรมราชูปถัมภ์ วันนั้นมีผู้ร่วมชุมนุมคับคั่งตั้งแต่ลีส์แยกมิสกวนเต็มไปถึงลานพระบรมราชูปถัมภ์

ถ้าอย่างจะดูคนไปชุมนุมมากใหม่ ก็ต้องรอวันถัดไปแล้ว หากผู้ชายพูดก็ไม่หมายเท่าไร แต่ถ้าผู้หญิงพูดไม่เหมาะสม แทนที่จะพูด "...ไม่สุด" หนูใช้คำว่า "ปัสสาวะไม่สุด" จะดีกว่าครับ แกก็เชือแล้วรีบแก้ทันที

การเตือนไม่ให้พูดคำหยาบบันเวที หากใครไม่รู้ที่มาที่ไปก็คงจะหาว่าผม "ดัดจริต" โดยเฉพาะทหาร คุณเคยกับคำหยาบสารพัด เพราะต้องฝึกหาระบบที่ร้องคุณพ่อ พันคุณแม่ ผมแม้จะเกิดในชุมชนแอดอัดที่เข้าส่งเสียงด่ากันตั้งแต่ เช้าจนดึก เนื่องจากได้ไปเป็นเด็กรับใช้ในบ้านคุณหลวงท่านหนึ่งอยู่หลายปี ซึ่งไม่เคยได้ยินคุณหลวง คุณนาย และลูก ๆ ของท่านพูดคำหยาบคายเลย ผมจึงทำตามบ้าง

ตอนเกิดแผ่นดินไหวและคลื่นสึนามิ ญี่ปุ่นได้รับคำชี้แจงมาว่ามีระเบียบวินัยยอดเยี่ยมดีแท้ ขณะที่ทุกชีวิตรัก หมดเนื้อหمدตัว หิวโหยขาดแคลน ทุกสิ่งทุกอย่างยังเข้าถึงรับสิ่งของบริจาคเป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่มีการแย่งการแข่งกันเลย การชุมนุมของเราราชวินัยมีระเบียบวินัยไม่น้อย เด็นที่ที่เจกปาท่องโก๋ กวยเตี๋ยวขันมกรา มีผู้ร่วมชุมนุมยืนเข้าແຂວຍava เหยียด โดยไม่ต้องมีใครเตือนเลย

บางครั้งผมเดินนับตั้งแต่หัวແຂວງถึงท้ายແຂວงทีละคน ๆ ได้ตั้งร้อยกว่า ไม่หน้าเจ้าหน้างอ ยืนเข้าແຂວงไปพังปราศรัยไป จะซักซ้ำไม่ทันใจบ้าง ก็เลย

เช่าวันนี้ง ผมจำวันที่ได้ ๒ เมษาายน ตอนเช้าเวลาประมาณหกโมงครึ่ง บันเวทีเปิดเพลงชือเพลงอะไรไม่รู้ คนแต่ละเพลงแต่งเก่งมาก เนื้อร้องเต็มไปด้วยคำว่า "ลันเท้า" (ใช้คำเดิมซึ่งแปลให้ลูกพว่า "ลันเท้า") คำว่า "หน้าลันเท้า" ก็มีผมรีบซื้อมอเตอร์ไซค์บึงไปขอร้องให้เปลี่ยนเพลงทันที

พนักงานผู้ควบคุมเครื่องเสียงรีบทำตามพร้อมกับประภาว่า "นึกแล้ว เดียวลุงจำลองต้องมาห้าม มาจรง ๆ ด้วย"

กับพิธีกรหญิงบางคน ผมรีบเขียนไปเตือนว่า "คำ...ที่พูดไปแล้ว หากผู้ชายพูดก็ไม่หมายเท่าไร แต่ถ้าผู้หญิงพูดไม่เหมาะสม แทนที่จะพูด "...ไม่สุด" หนูใช้คำว่า "ปัสสาวะไม่สุด" จะดีกว่าครับ แกก็เชือแล้วรีบแก้ทันที"

การเตือนไม่ให้พูดคำหยาบบันเวที หากใครไม่รู้ที่มาที่ไปก็คงจะหาว่าผม "ดัดจริต" โดยเฉพาะทหาร คุณเคยกับคำหยาบสารพัด เพราะต้องฝึกหาระบบที่ร้องคุณพ่อ พันคุณแม่ แม้จะเกิดในชุมชนแอดอัดที่เข้าส่งเสียงด่ากันตั้งแต่ เช้าจนดึก เนื่องจากได้ไปเป็นเด็กรับใช้ในบ้านคุณหลวงท่านหนึ่งอยู่หลายปี ซึ่งไม่เคยได้ยินคุณหลวง คุณนาย และลูก ๆ ของท่านพูดคำหยาบคายเลย ผมจึงทำตามบ้าง

ตอนเกิดแผ่นดินไหวและคลื่นสึนามิ ญี่ปุ่นได้รับคำชี้แจงมาว่ามีระเบียบวินัยยอดเยี่ยมดีแท้ ขณะที่ทุกชีวิตรัก หมดเนื้อหمدตัว หิวโหยขาดแคลน ทุกสิ่งทุกอย่างยังเข้าถึงรับสิ่งของบริจาคเป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่มีการแย่งการแข่งกันเลย การชุมนุมของเราราชวินัยมีระเบียบวินัยไม่น้อย เด็นที่ที่เจกปาท่องโก๋ กวยเตี๋ยวขันมกรา มีผู้ร่วมชุมนุมยืนเข้าແຂວຍava เหยียด โดยไม่ต้องมีใครเตือนเลย

บางครั้งผมเดินนับตั้งแต่หัวແຂວງถึงท้ายແຂວงทีละคน ๆ ได้ตั้งร้อยกว่า ไม่หน้าเจ้าหน้างอ ยืนเข้าແຂວงไปพังปราศรัยไป จะซักซ้ำไม่ทันใจบ้าง ก็เลย

ประเทศไทยยังไงได้เชื่อว่าเป็นประเทศไทยที่ยอดเยี่ยม ครั้งหนึ่งผมไปติดต่อการงานที่ประเทศไทยยังไง พากษ์ใจกล่าวต่อว่า “ไม่ไกลจากพระราชวัง กรุงโตเกียวเท่าใดนัก ผู้เดินออกกำลังกายตอนเช้า เดินไปตามถนนรอบวัง ๑ รอบ ระยะทางประมาณ ๑๒ กิโลเมตร ขณะเดินเจอกับขยะผสมเก็บหมัด เก็บได้ปริมาณเท่ากับซองบุหรี่ ๒ ซอง เท่านั้นเอง

ในที่ชุมชนของเรางานอดแม่ยังไม่เท่าญี่ปุ่นแต่ก็ไม่ต่างกันมากนัก ท่านสมาชิก “เรากิดอะไร” ที่ไม่เคยไปเห็นการซุบซิบที่เรียบร้อยสวยงามอย่างนั้น น่าจะหาโอกาสและเวียนไปบ้าง เพราะในภัยภาคหน้าคงหาดูได้ยาก

เมื่อนายกฯ ประกาศยุบสภา คณะกรรมการป้องกันราชอาณาจักรไทยและแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย รุ่น ๑, รุ่น ๒ ก็ประชุมร่วมกันเป็นการต่อน คุณสนธิ ลิ้มทองกุล ติดงานอีนร่วมประชุมไม่ได้ เนื่องจากนัดประชุมกะทันหัน คุณสนธิ บอกว่าที่ประชุมมีมติอย่างไร แกก็ทำตามนั้น

เราร่วมกันคิดว่าจะทำอย่างไรดีเมื่อมีการเลือกตั้ง นักการเมืองที่จะได้รับการเลือกตั้งเข้ามาตามระบบการเมืองที่เป็นอยู่ในขณะนี้ คงจะเป็นหน้าเดิม ๆ ทั้งหมด นิลัยและความประพฤติแยกเมื่อวัน ๆ เดิม ไม่ว่าพรรคไหนจะมาเป็นรัฐบาลประเทศไทยจะเสียดินแดนตรงไหน มากมหากาล เท่าไรเข้าก็คงไม่สนใจ แล้วจะต้องออกกฎหมายกวดดันให้ปกป้องแผ่นดินอีกใหม่นี่

สังเกตได้จากการที่ประชาชนพากเกราความจริงอกมาเปิดเผยนับเวลา กว่า ๑ ปีติดต่อกันว่าไทยเสียดินแดนบางส่วนให้เขมรไปแล้ว หากไม่แก้ไขจะเสียเพิ่มอีก ๑ ล้าน ๘ แสนไร่ รวมทั้งจะต้องเสียพื้นที่ในทะเลซึ่งมีแก๊สและน้ำมัน มูลค่ามหาศาล เราได้แนะนำที่จะเอาดินแดนที่เสียไปแล้วกลับคืนมาและป้องกันอย่างยั่งยืนไม่ให้เสียพื้นที่บนบกและในทะเลให้แก่เขมรอีก

นักการเมืองเกือบทั้งสภานิติบัญญัติ การอภิปรายไม่ไว้วางใจก็ไม่มีใครเอารือการเสียดินแดนให้เขมรขึ้นมาพูดเลย นึกไกลยุบสภา ใกล้เลือกตั้งแล้ว ไม่เห็นมีพรรคไหนเล่นอนโดยนายอย่างจริงจังที่จะปกป้องดินแดนเลย

ดังนั้นการปกป้องดินแดนให้ได้ผล ต้องทำต่ออีกอย่างหนึ่งคือรณรงค์ให้คนทั้งประเทศเข้าคุหากาช่อง “ไม่ประสงค์ลงคะแนน” ให้มาก ๆ เพื่อปฏิรูปการเมือง

ที่ประชุมแกนนำพันธมิตร ๒ รุ่น และคณะกรรมการป้องกันราชอาณาจักรไทย หลังจากช่วยกันคิดเป็นชั่วโมง ๆ ก็มีมติเป็นเอกฉันท์ว่า “ต้องโหวตโน” (คุณสนธิ ลิ้มทองกุล ปฏิบัติตามมติของที่ประชุมใหญ่ ไม่ใช่เป็นคันคิด “โหวตโน” ไม่ได้ลั่งการให้ “โหวตโน”

ฝ่ายตรงข้าม เอาไปผูกเป็นเรื่องเป็นราวว่า คุณสนธิรับเงินจากคุณทักษิณมาคิดการ “โหวตโน” เพื่อให้พรรคคุณทักษิณได้รับเลือกเข้ามาเป็นรัฐบาล

ผลกระทบความจริงโดยตลอด จึงเรียนให้ทราบ สมาชิก “เรากิดอะไร” ทราบทั่วโลก กราบเท่ากัน

ទីការខ្សោយ លើយុទ្ធសាស្ត្រ...

ខ្សោយ... បានបែវ!

នឹងការិយាល័យ
សំណង់បាប
នឹងការិយាល័យ
សំណង់បាប
នឹងការិយាល័យ
សំណង់បាប
នឹងការិយាល័យ
សំណង់បាប

នឹងការិយាល័យ
នឹងការិយាល័យ
នឹងការិយាល័យ
នឹងការិយាល័យ
នឹងការិយាល័យ
នឹងការិយាល័យ
នឹងការិយាល័យ
នឹងការិយាល័យ

พระรักเกียรติ ราขทธมไม (สุธรรม) บกบำ

ถ้าย้อนเหตุการณ์ม้านเมืองไปประมาณ ๑๐ ปีที่แล้ว คงจำได้ว่ามีคดีนักการเมืองผู้หนึ่งซึ่งเคยเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ถูกกล่าวหาว่ารับลินบนจากบริษัทยา ๕ ล้านบาท แล้วก็ร่ำรวยผิดปกติ จนเมื่อปี ๒๕๔๖ ได้มีคำพิพากษาตัดสิน จำคุก ๑๕ ปี รวมทั้งยึดทรัพย์ เป็นเงิน ๒๓๐ ล้านบาทเศษ ๆ

เรื่องราวอดีตรัฐมนตรีท่านนี้ มีการกล่าวถึงกันมากที่เดียว ล่าสุดเมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคมที่ผ่านมา ท่านได้นำหนังสือเล่มหนึ่งไปมอบให้แก่ประธานสภานายชัย ชิดชอบ หนังสือนั้นเขียนหัวข้อว่า “ถ้ารัฐธรรมะพระพุทธเจ้า อາتمาคงไม่ติดคุก” ท่านถูกจำคุก ๕ ปี ก็พ้นโทษ ด้วยกระบวนการลดโทษ และการขอพระราชทานอภัยโทษ

หลังจากนั้นท่านได้มาร่วมในพิธีธรรมยาตราสักการะในวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๖๗ ที่วัดมหาธาตุ จังหวัดเชียงใหม่ ท่านได้กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า “ถ้ารัฐธรรมะพระพุทธเจ้า อາتمาคงไม่ติดคุก” ท่านถูกจำคุก ๕ ปี ก็พ้นโทษ ด้วยกระบวนการลดโทษ และการขอพระราชทานอภัยโทษ

ณ วันนี้นักวิชาการและนักศึกษาจำนวนมาก ได้ร่วมกันแสดงความเคารพและนับถือต่อท่าน ท่านเป็นคนที่มีความรู้ความสามารถสูง ตลอดจนมีความน่า钦佩อย่างมาก

เรียนรู้เรื่องราวในเชิงตัว

อาทิตย์มาเกิดและเติบโตที่อำเภอโนนสะอาด จังหวัดอุดรธานีพ่อแม่ค้าขายพืชไร่ สุนนະปานกลาง อดีตมาเรียนมัธยมต้นที่โรงเรียนมหาไถศึกษา จังหวัดขอนแก่น เรียนมัธยมปลายที่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

เข้าเรียนคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปี ๒๕๑๖ เป็นนักกิจกรรมทางการเมือง ๑๔ ตุลา ในบุคคลศึกษาเพื่องพู ปี ๒๕๑๙ อดีต กิจกรรมลงเพื่อที่จะเรียนให้จบ ๕ ปี ไม่เข้าร่วมในเหตุการณ์ที่รัฐประหารปาร์มนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จึงไม่ได้หนีออกจากปอยุไนป่าเหมือนเพื่อนนักศึกษารุ่นเดียวกันหลายคน พ่อเรียนจบเป็นพนายความอยู่ที่กรุงเทพฯ

ปี ๒๕๒๒ คิดสมัคร ส.ส. ครั้งแรก แต่อายุยังไม่ครบ ๒๕ ปี จึงไม่สามารถสมัครได้ พ่อปี ๒๕๒๓ ก็ลงสมัครรับเลือกตั้งเป็น สจ. สมาชิกสภาจังหวัดอุดรธานีเขตเลือกตั้งอำเภอโนนสะอาด บ้านเกิด ลงครั้งแรกแข่งกับอดีตประธานสภา ที่เป็น สจ.ผู้ขาดของจังหวัดอุดรธานี แต่ด้วยความมุ่งมั่นและด้วยความตั้งใจที่จะเล่นการเมืองไม่ต้องการเป็นพ่อค้าเหมือนพ่อ ไม่ต้องการเป็นข้าราชการ อย่างเล่นการเมืองขอเกิดทางการเมือง หาเลี้ยงครั้งแรกก็มาเจอกับของแข็ง ท่านเป็นคนดี แต่เราถือว่ามีความคิดและเป็นคนรุ่นใหม่ มีอุดมการณ์ทางการเมือง วิธีการหาเลี้ยง ก็ใช้แบบปราศรัยตามหมู่บ้านต่าง ๆ โดยใช้รถปิคอัพติดลำโพง ไปถึงหมู่บ้านไหนก็ไปปราศรัย หมู่บ้านละ ๓๐ นาทีถึง ๑ ชั่วโมง จนคะแนนเลี้ยงติดตื้นขึ้นมาเป็นคู่แข่งเป็นคู่ซึ่ง ในที่สุดก็ชนะการเลือกตั้ง

สมัยนั้นคนอุดรให้ฉายาอดีตมาว่า เป็นพระยาช้างขาว เป็นผู้นำทางการเมืองของชาวอีสาน ประสบความสำเร็จทางด้านการบ้านการเมืองพอสมควร ถือว่าเป็นดาวรุ่งนั้น อดีตมาเป็น สจ. ตั้งแต่อายุ ๒๖ ปี เป็นประธาน สจ. ตั้งแต่อายุ ๒๗-๒๘ ปี เป็น ส.ส. อุดรธานีสมัยแรกแล้วก็เป็น

“เด่นอย่างรักภัยระดับ อดีต รองกรุงร่วงสาสารบุญ”
สำนักปลอบหัวงบุญบาก อุบุนทุป จ.อุดรธานี

ติดต่อกันมา ๓ สมัย ตั้งแต่ปี ๒๕๒๖ ถึง ๒๕๔๔ สวนครั้งที่ ๔ ปี ๒๕๔๔ ไม่ลงสมัครรับเลือกตั้ง เพราะว่าถูกดำเนินคดี ตอนนั้นถอนตัวออกจากพรรคการเมือง เพราะ ป.ป.ช. ชี้มูลแล้วแต่ยังไม่สามารถสอบสวนได้ อดีตนายกจะแสดงถึงความรับผิดชอบ จึงแสดงลงปฏิทัตถอนตัวออกจาก การเมือง เพราะไม่ต้องการใช้อำนาจทางการเมืองของตนไปแทรกแซงการสอบสวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช.

ในที่สุด ๒๕๔๕ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิด ปี ๒๕๔๖ พ่องศาลา ๓ คดี คือ ๑. ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ เป็นความผิดทางอาญา ๒. ความผิดทางแพ่งในคดีรั่วรอยผิดปกติ ถูกกล่าวหาว่าระหว่างดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข มีทรัพย์สินมากเพิ่มขึ้นผิดปกติ ซึ่งอัยการขอให้ศาลยึดทรัพย์ของนายรักเกียรติตกเป็นของแผ่นดิน จำนวน ๒๓๓ ล้านบาท ๓. คดีแจ้งบัญชีทรัพย์สินหนี้สินเป็นเท็จ ก็มีผลให้ถูกห้ามรับตำแหน่งทางการเมือง เป็นเวลา ๕ ปี วันตัดสิน อดีตมาไม่ได้ไปฟัง ดูการถ่ายทอด โทรทัศน์อยู่ที่บ้าน ศาลอ่านคำพิพากษาลงโทษ ๑๕ ปี เพราะถือว่าเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอาสามารวบใช้พื้นท้องประชาชน เคยเป็นถึงรัฐมนตรี เคยถูกวายลัตต์ปัฐมานต์อพрабาท สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวว่าจะเชื่อถือลัตต์ปัฐมานต์ แต่ไปกระทำความผิดเสียเอง ศาลก็ให้ลงโทษสถานหนักคือแทนที่จะลงโทษ ๕ ปี ศาลก็ลง ๑๕ ปีเป็นคดีแรก

ในยุคที่เข้าเรียกว่ามีการปฏิรูปทางการเมืองตามรัฐธรรมนูญ

เส้นทางสายการเมือง

ตั้งแต่เรียนอยู่โรงเรียนสวนกุหลาบแล้ว ที่นั่น มีโอกาส นักเรียนเก่าที่ประสบความสำเร็จด้านการเมืองหลายคนนับเป็นโรงเรียนที่มีนายกรัฐมนตรีมากที่สุดในประเทศไทย โรงเรียนสวนกุหลาบปลูกฝังให้นักเรียนทักษะกรรม ฝึกนักเรียนให้เลี่ยงลัษณะรับใช้สังคมด้วยอุดมการณ์ อาทماร์กได้รับการปลูกฝัง แล้วเผยแพร่ในช่วงที่เป็นหัวเสียงทั่วต่อของชีวิตเมื่อก้าวเข้าสู่มหาวิทยาลัย ก็ไปแหล่งใหญ่ในกิจกรรมนักศึกษามีแนวความคิดไปดูการเลือกตั้งในต่างจังหวัด แม้แต่กลับบ้านก็ไปดูการเลือกตั้ง หลายครั้ง เคยออกไปช่วย ส.ส. ในหลายจังหวัด หาเสียง มีจิตใจผูกพันที่จะเสนอตัวลงรับใช้ เล่นการเมืองกับเข้าบ้าง

หาเสียงสมัยแรก เนื่องจากว่าอาทมาเป็นคนหนุ่มโนเนม ยังไม่มีชื่อเสียง ไม่รู้จักใคร โตขึ้นก็ไปเรียนหนังสือที่ขอนแก่นและจบมหาวิทยาลัยเป็นทนายความอยู่กรุงเทพฯ สมัคร ส.จ. ในปี ๒๕๒๓ และ สมัคร ส.ส. ปี ๒๕๒๖ ขึ้นต้นหาเสียงต้องพูดว่าผมเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของคนโนนละอاد พ่อชื่อเทียม แม่ชื่อสายหยุด ต้องบอกชาวบ้านว่า ผมเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของพี่น้อง พ่อแม่ค้าขาย พอมีกำไร์ก็ลงพื้นที่เรียน เรียนจบแล้วแทนที่จะทำงานบริษัทใหญ่ ๆ ในกรุงเทพฯ หรือรัฐบาล คือเราเป็น ส.ส. ใหม่ ๆ

เป็นเจ้าเป็นนาย ผู้ด้วยการกลับมาเป็น ส.จ. มารับใช้พี่น้อง ผู้มีความรู้ทางด้านทนาย ผู้ช่วยเหลือพี่น้องไม่ให้ใครมากดซี่บเมืองได้ ถ้าพี่น้องส่งเสริมผู้ ภรุณາเลือกผู้เป็น ส.จ. ผู้จะได้เกิดทางการเมือง

ไม่ลดกิจกรรมไม่ได้

ช่วงนั้นอาทมา มีความตั้งอกตั้งใจแรงกล้ามาก แม้พ่อจะห้าม เพราะไม่อยากให้เล่นการเมือง อย่างให้ค้าขายเหมือนพ่อ แต่อาทมาไม่ฟัง เพราะมีความห้ามมีความหนุ่มมาก มีความเชื่อมั่นในตัวเองมาก ตอนเป็นนักศึกษาไปดูเข้าหาเสียงไปดูเข้าอภิปรายในสภา อาทมา ก็บอกตัวเองว่า ถ้าเข้าเป็น ส.ส. พุดได้ขนาดนี้ เล่นการเมืองแบบนี้ อาทมา ก็คิดว่าตัวเองเป็นได้ดีกว่าแน่นอน

เมื่อเป็น ส.จ. เป็นประชาน ส.จ. เป็น ส.ส. เล่นการเมืองในระดับชาติ ไปเห็นคนเข้าเป็นรัฐมนตรี ทำงาน ถ้าคุณเป็นรัฐมนตรีแล้วคุณทำงานอย่างนี้ คุณทำงานแคนนี้แล้วคุณได้เป็นรัฐมนตรี ถ้าผมเป็นจะทำได้ดีกว่าคุณเป็น ให้โอกาสผมสิ 逮ก็มีความคิดใต้เต้าขึ้นไป จาก ส.ส. โนนแมก เป็นดาวรุ่ง ทางการเมืองในภาคอีสาน มีความไฟแรง มีความกระหาย สมัยหนึ่งตอนอายุประมาณ ๔๐ เคยคิดว่าตัวเองก็อาจมีลิทีเป็นนายกฯ ของคนภาคอีสานได้ คิดถึงขนาดนั้น ต้องย้อนกลับไปว่านักการเมืองทุกคน ก่อนจะเข้าไปสู่เส้นทางการเมือง เหมือนกับคนอุตสาหกรรมไม่เห็นว่าข้างในเป็นอย่างไร ระบบการเมืองไทยเป็นอย่างไร อาทมาเข้าไปอย่างมีอุดมการณ์ ตามที่ถูกปลูกฝังมา เมื่อเข้าไปเห็นระบบการเมืองไทยซึ่งเป็นยุคแรก ๆ เห็นเขามีน้ำเสียง เราก็เกิดความอยากเข้ามารักษาประเทศ ให้เราเกิดความภูมิใจ ให้มั่นคงกิจลัทธิ

จากคนที่มีอุดมการณ์พอกิจลัทธิ ก็ตกลงเข้าไปอยู่ในการครอบงำของนักการเมืองรุ่นพี่ ของกลุ่มทุนทางการเมือง โดยเขาให้ค่าใช้จ่ายให้การอุปถัมภ์ อย่างที่เรียกว่าเข้าไปอยู่ในกลุ่มในกวนในคอกของเขานั้นแหลก คือเราเป็น ส.ส. ใหม่ ๆ

ก็ไปรับการสนับสนุนจากเขา ไปเดินเกมทางการเมืองตามเขา เห็นเข้าเป็นหัวหน้ากลุ่มหัวหน้ากิwan เรายกอ้ายกเป็น

ต่อมาเมื่อเราได้ขึ้นชั้นทางการเมืองเป็นรัฐมนตรี ปี ๒๕๓๕ เป็นรัฐมนตรีครวั้งแรกอายุ ๓๙ จากที่เคยรับอุปถัมภ์จากกลุ่มทุนหรือว่าทุนทางการเมืองเรายกลายเป็นหัวหน้ากลุ่ม ที่มีสมาชิกในลังกัด มี ส.ล. ยกมือให้สมัยก่อนต้องมี ส.ล. ๓-๔ คน ถึงจะได้เป็นรัฐมนตรี บางคนเป็น ส.ล. ๑๐ สมัยไม่มีทีมไม่มีกลุ่มก็ไม่ประสบความสำเร็จ เล่น

การเมืองไปก็ไม่ได้ขึ้นสู่ตำแหน่งที่สูงขึ้น เมื่อกิเลสเหล่านี้ครอบงำ ทำให้เกิดกรรม คือทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เป็นรัฐมนตรี ให้ได้มีอำนาจเพื่อขึ้นสู่ตำแหน่งรัฐมนตรี ความคิดเดิมที่มีอุดมการณ์พร้อมจะเลี้ยงลูกด้วยนมก็หายไป นาน ๆ เช้าอุดมการณ์คือทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เป็นรัฐบาลวิ่งเต้นทุกอย่างเพื่อให้สามารถเข้าร่วมรัฐบาลได้จะได้เป็นฝ่ายบริหาร เพื่อจะได้ตอบแทนกลุ่มทุนที่ให้การสนับสนุนตนและกลุ่ม

อาทิตย์ยันยันว่าไม่มีพรรคการเมืองใดในประเทศไทย ทุกพรรคนี้ซึ่งหน้าได้เลยที่ตั้งพรรคกันมานี้ ไม่มีใครตั้งพรรคเพื่อจะเป็นฝ่ายค้าน เคยมีใครแสดงว่าตั้งพรรคเพื่อจะเป็นฝ่ายค้านใหม่ไม่มี เพราะอะไร ตั้งพรรคมาแล้วก็ไปรวมรวม

กลุ่มทุนเข้ามายุ่งในพรรคทำแนวโน้มโดยนาย แต่นโยบายเป็นยังไงก็ตาม จุดประสงค์จริง ๆ คือทำพรรครเพื่อจะเข้าร่วมรัฐบาลเท่านั้น ไม่มีพรรคไหนทำพรรครเพื่อจะเป็นฝ่ายค้านหรือก

ໄຕเต้าสู่สืบงานพັນ

ตั้งแต่สมัยแล้ว นักการเมืองต้องมีคนห้อมล้อมต้องมีผู้ช่วยแต่ตัวจะมีน้อยมากก็แล้วแต่ อันดับแรกก็ช่วยทำงาน การมีผู้ช่วยเข้ามาห้อมล้อมก็มีหลายรูปแบบ มีทั้งพวกที่มาเพื่อที่จะ

ขอทำงาน พากที่เข้ามาเพื่อดูแลเรื่องผลประโยชน์ อะไรต่าง ๆ พกนี้มันมี เดียวนี้ก็ยังมียังเห็นกันอยู่ อาทิตย์เคยเป็น ถ้าจะว่าไปแล้ว คือตอนที่ยังไม่ได้เป็น ส.ล. ยังไม่ได้เป็น ส.ล. ก็เป็นผู้ห้อมล้อมเข้าไปเรียนรู้จากเข้า เข้าไปฝึกงานไปทั่วประเทศเพื่อจะให้เข้าสอน ให้เขารู้จัก เพื่อเราจะได้เรียนรู้ สมัยก่อน เรียนจบใหม่ ๆ ต้องขับรถส่งลูกเข้าไปทำงาน ต้องล้างรถ ต้องขัดรองเท้าให้เข้า

เมื่อโลกทัศน์กว้างขึ้น ความรับผิดชอบก็มากขึ้น เพราะเป็นระดับประเทศและมีการสนับสนุนจากพรรคร่วมเมือง ส.ล. ดีกว่า ส.ล. ตรงที่ว่า นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนในจังหวัด ไม่ต้องการเลียงสนับสนุนของ ส.ล. แต่รัฐบาลที่บริหารประเทศ จัด

ตั้งโดยการนับจำนวน ส.ส. นับจำนวนสมาชิกสภากศิวิการจัดตั้งรัฐบาลต้องนับเลียงสนับสนุนจาก ส.ส. ดังนั้น ลจ. นี้กำหนดให้นิติบัญญัติ ควบคุมการทำงานโดย ๆ ส่วน ส.ส. เป็นสมาชิกนิติบัญญัติท่าน้ำที่ควบคุมการทำงานของรัฐบาลและท่าน้ำที่อีกอย่างหนึ่งคือเลือกรัฐบาล เลือกนายกรัฐมนตรีด้วย

ขายสิทธิขายเสียงขายคิดค์ครีเตบอง

เรื่องการซื้อเลียงมีมานานแล้ว เริ่มจริง ๆ ในภาคอีสาน ชื่อเลียงครั้งแรก ประมาณปี ๒๕๒๔-๒๕

ปี ๒๕๗๙ ลงสมัครับเลือกตั้ง เป็นครั้งแรกที่ได้รับเลือกตั้ง ได้เงินสนับสนุนจากพรรคแค่ ๑ แสนบาทเท่านั้น ความจริงก็ไม่มาก หาเลียงจริง ๆ ก็ไม่พอ แต่ว่าตอนนั้นไม่มีการแข่งขันกันมาก ยุคนั้นเป็นยุคประชาธิปไตยครึ่งใบ เป็นยุคพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ นักการเมืองจะไปแข่งกันหาเลียง พอรับเลือกตั้งมาแล้ว ก็มาแข่งกันสนับสนุนพลเอกเปรมเป็นนายกฯ ซึ่งเป็นตั้งแต่ ๒๕๗๔ ถึง ๒๕๓๑ ตอนหลังนี้มีการเขียนในรัฐธรรมนูญว่า นายกฯ ต้องมาจาก การเลือกตั้ง พอพลเอกเปรมบอกว่า ป้าพอแล้วเท่านั้นแหละ นายกฯ ชาติชาญก็ได้เป็นนายกฯ ในปี ๒๕๓๕ ส.ส. ก็สามารถเป็นนายกได้หัวหน้าพรรคการเมือง ก็สามารถเป็นนายกรัฐมนตรีได้ ก็เกิดการแข่งขันกันมากมาย เริ่มตั้งแต่ปีนั้น ๒๕๓๑

สมัยที่พลเอกเปรมเป็นนายกฯ คราวได้รับเลือกตั้งมาเท่าไหร่ ก็มาแข่งกันเป็นผู้สนับสนุนกลุ่มพลเอกเปรมขึ้นมา เขาก็จะเอาพรรคการเมืองที่ได้รับเลือกตั้งอันดับ ๑ ไปรวมกับ พรรคราษฎร์ เมืองที่ได้รับเลือกตั้งอันดับ ๓ หนึ่งกับสามมานะกากันตั้งรัฐบาลพลเอกเปรม ส่วนพรรคราษฎร์ เมืองที่ได้อันดับ ๒ ก็จะได้ไปเป็นฝ่ายค้าน พรรคราษฎร์ เมืองที่ไม่ได้รับเลือกตั้ง อันดับ ๒ ก็จะได้ไปเป็นฝ่ายค้าน ก็จะพูดกันว่าเป็นฝ่ายค้านอดอย่างปากแห้งเป็นคำพูดที่พูดกันมาอย่างนี้ ต่อมาเมื่อฝ่ายค้านได้เป็นรัฐบาลบ้าง ก็บอกว่า เราจะต้องรักษาผลิตภัณฑ์ความเป็นรัฐบาลต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้เป็นรัฐบาล เรา

จะได้ไม่อดอย่างปากแห้งซึ่งเป็นธรรมชาติ ต้องบอกว่าการซื้อเลียงคู่กับสังคมการเมืองไทย เงินไม่มากก็ไม่เป็น คนมีคุณงามความดีก็ต้องมีเงินมาเสริม มีเงินมาช่วย

สมัยก่อนมีพวกที่ถือกระเบ้าเจมลับอนด์ จากกรุงเทพฯ ไปลงสมัครรับเลือกตั้งในภาคอีสาน เข้าบอคุนอีสานซื้อได้ หลังเลือกตั้งจะได้รับเลือกหรือไม่ได้รับเลือกนักการเมืองคนนั้นก็หายไปแต่นักการเมืองที่เป็นลูกอีสานแท้ ๆ เขาก็ได้เต้าขึ้นมาอย่างเช่นอาตามากมีหลายคนที่เกิดและเติบโตขึ้นมาท่ามกลางหมู่ญาติมิตรพื้นเมือง ซึ่งก็เป็นนักการเมืองที่ชาวบ้านให้การสนับสนุนก็อ้วว่าเป็นเลือดเนื้อเชือไข่

ปี ๒๕๓๑ พลเอกเปรม พอแล้ว ไม่ลงเลือกตั้ง พากพรรคราษฎร์ มาลุ้นทุนจ่ายเงินให้พรรคราษฎร์ เมืองต่าง ๆ มาหาเลียง เมื่อเลือกตั้งเสร็จ เขาก็มาจัดตั้งรัฐบาล มาเป็นรัฐมนตรีมาทำงาน ซึ่งต้องบอกว่าอันนี้ก็คือความจำเป็นในการใช้ทุนเพื่อการเลือกตั้ง ทราบได้ที่พรรคราษฎร์ เมืองไทยยังใช้วิธีการเลือกรัฐบาลโดยการนับจำนวน ส.ส. กลุ่มทุนก็ตี พรรคราษฎร์ เมืองก็ต้องทำทุกวิถีทางที่จะให้สามารถแข่งขันกับกลุ่มทุนมาให้เข้าและให้ ส.ส. เมื่อขึ้นชั้นเป็นรัฐมนตรีแล้วเรา ก็เป็นหัวหน้ากลุ่มหัวหน้าก้าว สมัยนั้นค่าตัวหนึ่งแสนบาท พอปี ๒๕๗๙ เลือกตั้งอีกทีก็สองล้านห้าแสน นี่คืออาตามาได้นะ คนอื่นไม่รู้ ปี ๒๕๓๑ มีคำพูดว่าสามห้าเจ็ด เคยได้ยินไหม ลักษณะเหมือนกับตลาดนัด ส.ส. แต่ว่า โรงเรມอลิชาเบธ แอกโรงแรมล็อต ผู้ล้มมัคร ส.ส.

การเกิดขึ้นของวงจรอุบาก

ปี ๒๕๗๖ ไม่ต้องพูดถึงคนอื่น ตัวอาตามาเอง แบ่งเป็นสองช่วง ช่วงก่อนเป็นรัฐมนตรีได้รับการสนับสนุนจากผู้อุปถัมภ์ ช่วงเป็นรัฐมนตรีต้องหาเงินจากกลุ่มทุนมาให้เข้าและให้ ส.ส. เมื่อขึ้นชั้นเป็นรัฐมนตรีแล้วเรา ก็เป็นหัวหน้ากลุ่มหัวหน้าก้าว สมัยนั้นค่าตัวหนึ่งแสนบาท พอปี ๒๕๗๙ เลือกตั้งอีกทีก็สองล้านห้าแสน นี่คืออาตามาได้นะ คนอื่นไม่รู้ ปี ๒๕๓๑ มีคำพูดว่าสามห้าเจ็ด เคยได้ยินไหม ลักษณะเหมือนกับตลาดนัด ส.ส. แต่ว่า โรงเรມอลิชาเบธ แอกโรงแรมล็อต ผู้ล้มมัคร ส.ส.

ทั่วประเทศก็เร่งกันไปเป็นตลาดนัด พรรคการเมืองดี ก็ไปซิวเอา ครอตัวดี ประวัติทางการเมืองดี ก็ห้าบ้างเจ็ดบ้าง เป็นค่าตัวนักการเมืองซึ่งอยู่ที่พื้นฐานเลียงในพื้นที่ว่าเลียงดี เลียงไม่ดี คำว่า สามห้าเจ็ด คือสามล้าน ห้าล้าน เจ็ดล้าน ครอตได้ เจ็ดล้าน โอ้โอ ! ตัวนี้เยี่ยม ถ้าเย็นผู้ที่ญิงกันง่างสาวยไทย บางที่แข่งกันด้วยนะ พรรคนี้ให้มาห้าถ้าคุณให้ห้า ผมให้เจ็ด

พอเลือกตั้งแล้ว สมาชิกที่ส่งลงสมัครที่ได้ เป็น ส.ส. ก็ให้การสนับสนุนกลุ่มทุนที่สนับสนุนตน แล้วพวกนี้ก็มาร่วมกันตั้งรัฐบาลใหม่อนกับยกทัพไป รับประเทศไทย ยกทัพไปรับประเทศไทยมา ไปตี ประเทศไทย ได้ชัยชนะกลับมาก็มาตั้งรัฐบาลกัน มาแบ่งสมบัติกัน พรรคใหญ่จะได้ตำแหน่งรัฐมนตรี พรรคใหญ่จะได้รัฐมนตรีกระทรวงไหน พรรคใหญ่ จะได้กระทรวงเกรดเอ เกรดบี เกรดซี มาแบ่งกัน เหมือนแบ่งสมบัติจากประเทศไทย

เส้นทางนำเงินสู่อำนาจ

อาทิตย์สมมติตั้งเป็นโจทย์อย่างนี้ อาทิตย์เป็น เครชชีและอยากรมีอำนาจ ถ้ามีเงินแต่ไม่มีอำนาจ อยากรื้ออำนาจจะทำอย่างไรมีช่องทางเปิดให้รื้อ อำนาจใหม่ ถ้าสมมติการเลือกตั้งปีนั้น ปี ๒๕๔๔ เข้าเลือกตั้งแบ่งเขตเล็กๆ ๔๐๐ เขต ถ้าหนึ่งเขต ใช้เงิน ๘๐ ล้าน ๔๐๐ เขตเป็นเงินเท่าไหร่ก็อา ๔๐๐ คูณ ๔๐ มันก็เป็น หนึ่งหมื่นหกพันล้านบาท คูณซึ่ง ส.ส. มาด้วยเงินลีบลันบาททุกเขต ถ้าคุณใช้อึก ลีบลันบาทสำหรับใช้ส่วนกลางใช้ปาร์ตี้ลิสท์ รวม แล้วสองหมื่นล้านบาท สองหมื่นล้านบาทคุณ ก็ได้รับเลือกตั้งประเภทล้มทลาย แอลนด์ลайд (landslide) มาทั่วประเทศ และก็สามารถจัดตั้ง รัฐบาลพรรคเดียวได้ จากคนที่ไม่มีอำนาจก็เป็น คนที่มีอำนาจเบ็ดเตล็ดขาด แบบโซลูท (absolute) ถ้าคุณมีเงินแสนล้าน สองหมื่นล้าน ก็ใช้ใหม่ ถ้าสมมุติ เข้าใช้สองหมื่นล้านซึ่งประเทศไทยได้ เครชชีที่ไม่เคยมีอำนาจแล้วอยากรมีอำนาจ ก็ล้ำ ลงทุนใช้ใหม่

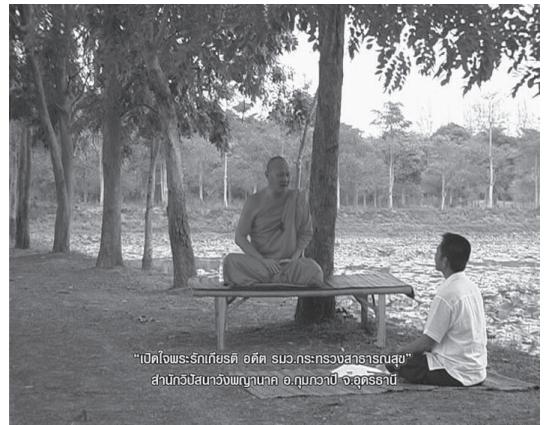
ลากยศสรณสาร วันตรายวันแสงเพิด แบบเปรียบเปรย

เมืองไทยก็เป็นแบบนี้ ไม่ว่าจะวงการไหนก็ ถือว่าต้องเป็นคนที่มีตำแหน่ง เราปลูกฝังกันมา อย่างนั้น ค่านิยมนับถือคนที่มีตำแหน่ง ตำแหน่ง ข้าราชการประจำ ตำแหน่งนักการเมือง ชาวบ้านเอง เขาถือตาม เป็น ส.ส. หลายสัญชาติ เมื่อไหร่จะ ได้เป็นรัฐมนตรี เขานับถือคนที่มีตำแหน่ง ถ้ามี ตำแหน่งคนก็ให้มาเท่า คนก็ต้องมาห้อมล้อม ทุนก็มา อยากทำอะไรก็ทำได้แม้แต่จัดงานการ ภุคลคนก็มาช่วยมาสนับสนุน อาทิตย์จัดงานคน จะเหยียบกันตาย

คงไม่มีตำแหน่งจะถูกมองว่า มีอะไรผิดปกติ หรือ “เป็นอะไรก็ไม่ได้เป็น” อย่างนี้ มันต่างกันเยอะ

ค่านิยมลังคอมใหญ่นับถือกันที่ยศตำแหน่ง คนนี้ เป็นผู้ว่า คนนี้เป็นรองผู้ว่า คนนี้เป็นผู้อำนวยการ การศึกษา คนนี้เป็นนายพล คนนี้เป็นทหาร คนนี้ เป็นตำรวจ หรือว่าญาติของผู้กำกับ นี่ญาติของ ผู้บังคับการแม้แต่เป็นบริหารแม้แต่เป็นญาติ ก็ยัง ได้รับความเคารพนับถือ ค่านิยมในลังคอมใหญ่ อย่างนี้ควรแก้ไขอย่างยิ่ง อาทิตย์ไปเตือนสมาชิก รัฐสภา ส.ส. เตือนรัฐบาล โดยนำหนังสือไปแจก เป็นการยกເเอกสารชี้วิตด้วยเงื่อนไขที่เคยรุ่งเรืองแล้วตกต่ำ เคยประสบความสำเร็จแล้วล้มเหลว เพราะการ ใช้ชีวิตที่หลงในลากยศ ใช้ชีวิตด้วยความประมาท เราเตือนเขาว่าอย่าหลงให้มัวเมานิ่งนา มัน เป็นลิงจอมปลอม เป็นภาพลวงตา

โลกธรรม ๔ เป็นอันดับ

พอเมื่อสามาจทุกอย่างก็ให้มาเทมา อยากได้แค่คิดเฉย ๆ มันก็มานั่นก็ได้ ไม่ต้องไปดีนั่นรองอะไรมากแคร่เอี่ยงปาก มันก็ให้มา มีคนพร้อมจะให้การสนับสนุน มาให้ความช่วยเหลืออย่างไปเพียงต่างประเทศก็ได้ไป อย่างไปเล่นการพนันก็ได้ไป หรือแม้แต่อยากมีผู้หญิงหลายคนก็ได้ บางที่เปิดอัลบัมซึ่เอามันนี่คืนนั่นก็มา อย่างเล่นการพนันก็เล่น อย่างทำอะไรก็ได้ทำหมด มันก็เลยเกิดความหลงให้lobay muu kroobang

เวียนว่ายในอบายมุข-อบายภูมิ

ในยุคไอโอเอ็มเอฟ ปี ๒๕๔๐-๒๕๔๑ ไม่ค่อยมีงานอะไรทำ เรื่องการพนันก็เข้ามานิยม เอาตามไปแล้วทุกแห่ง บางที่เล่นไก่ถึงลาสเวกัสถึงซิตี้กัลวัคน์จำได้ว่าเป็นรัฐมนตรี เวลาไปเล่นการพนันต่างประเทศ เข้าเตรียมห้องส่วนตัวมีระดับไว้อพิปดห้องไม่ให้เจอกัน มีนักการเมืองไปเล่นกันเยอะ หรือเปล่าไม่ทราบ สมัยแรก ๆ อาทิตมากไปกับพวกนักการเมือง เล่นไม่เป็นไปดูขาดพอหลัง ๆ ต่างคนต่างไปไม่อยากให้ใครเห็นไม่อยากให้คนรู้หรือเหมือนเรื่องครอบชั้น ทุจริต ไม่มีใครทำแล้วเรียกคุณมาตรฐาน การพนันก็เหมือนกัน เวลาไปเล่นเข้าไม่บอกใครหรอก อย่างอาทิตา ญาติพี่น้อง เมีย ก็ไม่บอก แอบไปคนเดียว ไปถึงห้องรีสอร์ฟ อย่างได้อะไรก็ลังเออ อย่างกินเหล้า อย่างมีผู้หญิง ไปเล่นการพนันในต่างประเทศจะมีคนพาไป เขารียก

จังเก็ต จะไปที่ไหนบอกเขา เราได้เครดิตเพราเป็นรัฐมนตรี จะเอาสุรานารีพร้อม เท่าไรบอกเขา เขาจะลงเงินไปที่บ่อน ออกค่าตัวเครื่องบิน ค่าอาหาร สุรานารีพร้อมให้หมดทุกอย่าง จะไปกี่คนก็ได้ พากที่พากนไปเล่นกัน เขาก็มีรายได้จากการหมุนเวียน เงินหมุนเวียนเขารียกໂຮລິ້ງซີປໝາຍຄົງหมุนเวียนการเล่นได้เล่นเสีย ຂີປາຍຂີປໝັ້ນວັນທີນີ້ ๆ มากมายมหาศาล เราเป็นรัฐมนตรีມีเครดิตเยอะก็หมุนเวียนเล่นได้เล่นเสีย บางที่ร้อยล้านสองร้อยล้านก็มี การพนันเป็นเช่นนั้น เจนที่ได้มากแล้วแต่จะใช้ ส่วนใหญ่อามากใช้ไปหมด ช่วงไหนที่ดวงดีดวงขึ้นก็มีจำนวน ล.ล. ในสังกัดเยอะ ช่วงไหนดวงไม่ดีลูกน้องก็แห้งเที่ยว คุณماอยู่ในทีมในก้วนกัน้อยมันก็กระแทกกระเทือนต่อตัวแห่งนั่ง

คนเราพอเมียศتاบรรดาตัด มีอำนาจว่าสนา มีบารมีจะเอาอะไรก็ได้ มันทำให้คนเหลิงกิเลสรักโลกโกรธหลงคือความทุกข์ลึกลับนี้คือความเสื่อม เพราะว่าขณะที่เรารอยู่ในอบายมุขเราเข้าใจว่ามันเป็นความสุข มีความสุขที่ได้เล่นการพนัน มีความสุขที่มีผู้หญิงหลายคน มีความสุขที่ได้กินเหล้า เราคิดว่ามันเป็นความสุข ที่แท้มันเป็นความทุกข์ เพราะมีลากเสื่อมลาก มียศเสื่อมยศ มันเป็นความสุขชั่วคราว แต่จริง ๆ มันเป็นความทุกข์
(พบกับประสบการณ์ชีวิตที่ทรงคุณค่าได้ในฉบับหน้า)

▣ อ่านต่อฉบับหน้า

กำไร-หาดทุนแท็บองอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๕๙)

ระบบ “บุญนิยม” นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยลั่นคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ “บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ (quality) และปริมาณ (quantity) เพียงพอ ตอนนี้คนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตามยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอร์ตูพอดี เป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ “บุญนิยม” ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ “ทุนนิยม” อย่างสนิทสนม และพยายามไว้ว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ “ทุนนิยม” กำลังเข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขลั่นตือย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสัมคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นได้เลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ “บุญนิยม” นี้ให้ได้แล้วสัมคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

เรต้าได้สาธารณรัฐเชิง “พื้นที่” มากว่าหานานมาก ได้ โยงโยมมาจนถึง “ทิภูธิรัชมิภัตประโยชน์” ซึ่งได้อธิบาย ถึงรายละเอียดของความเป็น “ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็น โลกียประโยชน์ “ไปกรุงทั้งถึงที่เป็น โลกุตรประโยชน์ ก็คง จะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า “กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ ของอารียชน” นั้น เป็นฉันใด และได้สาธารณรัฐเชิง ตอนท้ายแห่งทิภูธิรัชมิภัตประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ “**สมบูรณ์**” อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่าง เรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสูงแบบบิ๊กบาน หรืออย่างมีล้มมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“**จุดต่าง**”นัยสำคัญของความเป็น “อารียชน” กับ “**บุญชัน**” หรือ “**กัลยาณชน**” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กัน ให้ได้เม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธารณรัฐเชิง “หลักคิด” หรือ “การคำนวณ” ของ “ปัญญาโลกีย” ว่า “ยังไม่สู่จริต-มุตติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรม เท่ากับ “ปัญญาโลกุตระ” ก็ได้อธิบายไปเพียงเดือนอย่าง จึงต้อง ขออ้อนว่า ที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีทั้งสือฉบับก่อนจะ ได้พ่อรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจดูแลกษณะของ “อารียบุคคล” ที่ถูกต้อง ตามสัจธรรมของศาสนาพุทธแล้ว เมื่อจะเดินทางอารียบุคคล ขึ้น “สีดาบัน” ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนา พุทธอย่าง “สามมาทิภูธิ” นั้น ยังบรรลุธรรม “โลกุตระ” ก็ยัง เป็นคนเขย่านการงาน มี “สัมมาอาชีพ” บันดิเป็น “บุญนิยม” สั่งสราเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยังฯ นั้น แห่งอน เพรา “อารียบุคคล” จะมี “ปัญญาโลกุตระ” เข้าใจ ทิศทางและเนื้อแท้ของสัจธรรม ที่เป็น “กำไร-ขาดทุน แท้ ของอารียชน” ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นแลกษณะสำคัญของ “บุญนิยม” บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น “บุญ” จึงไม่เพียงเป็น “บุญ” แค่ “โลกุตรธรรม” เท่านั้น ยังมี “บุญ” ที่เป็น “โลกุตรธรรม” ซึ่ง มีคุณพิเศษของ “โลกุตรสัจจะ” อีกด้วยหาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน “โลกุตรธรรม” จะไม่มี “บุญ”แบบโลกีย ธรรม โลกุตรธรรมนั้นมีทั้ง “บุญ” ที่เป็นคุณแลกษณะของ โลกุตรสัจจะ และมีทั้ง “บุญ”แบบโลกียธรรมด้วย มี ทั้งน้อยทั้งมาก ได้ใช้เดียวกัน ตามสมรรถนะของอารีย-

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า “โลกุตรธรรม” จะต้อง เป็น “บุญ” ที่มีคุณแลกษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด “โลกุตรสัจจะ” ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ “บุญนิยม”

เราได้รับฟังถึง “ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม” มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง “แนวคิด” เล่นๆ หรือเป็นแค่ “ตระกะ” oward เท่าผลเชิงชั้นให้ดูน่าทึ่งเท่านั้น ซึ่งก็ดู ดูโก้ แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่

ขออภัยนั่นว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะ มีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ รามาสาธารณรัฐรายละเอียดให้ ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้ว นั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น “บุญนิยม” ข้อ ๑ ต้อง เป็น “โลกุตรธรรม” และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธารณรัฐแล้ว ยังสาธารณรัฐดัง อยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง “ความแตกต่าง” ของ “บุนนิยม” กับ “บุญนิยม” ในแนวกว้างแวงลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขออภัยนั่นว่า “ในการทวนกระแสนี้ นำบุญนิยม ทวนกระแสนี้ยังมีความสุข” สำหรับผู้มีภูมิธรรมบวรลุभาร จริง ไม่ใช่การทำอย่าง “จนใจ” หรือ เพราะ “ไร้ทางออก” หรือ “สุดทุกนั้นสุดฝันหน” แต่ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่ สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีความผิดนิยม ความลำบากอยู่บ้าง ก็ เพราะ กิเลสของตนยังไม่หมด นั่นย่อมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง “ตั้งตนอยู่บน ความลำบาก” (ทุกชาติ อัตตานั้น บทที่) อันหมายความกับตน เอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ “กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตน เป็น “มัชฌิมาปฏิปทา” ในประเด็น “มัชฌิมาปฏิปทา” ที่ หมายความว่า “การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือ ไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป” นี้ มีคุณเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ ยังด้อยลงในจุดที่พามิ่งเจริญ ความรู้แจ้งชัดใน “มัชฌิมา ปฏิปทา” นี้เป็น “ประเด็นสำคัญมาก” สำหรับผู้ปฏิบัติ ชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกันว่า “การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือ ไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป” (มัชฌิมาปฏิปทา) และก็ ยังดีกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะ “หยับที่สุด” เท่านี้ เท่านั้นว่า เป็น “ความสูดต้องหรือความไม่เป็นกลาง”

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาชีวะชน

[ก่อนหน้านี้ ได้พูดถึง “กิเลส-ตัณหา-อุปahan” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คุณจะต้องกำจัดมัน จึงจะเรียบด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติมรรค อันประกอบด้วย องค์๔ หรือ ปฏิบัติ “ศีล-พรต” ตามหลัก “ไตรลิกขา” นั้นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น “ความยังไม่เป็นกลาง” หรือเห็น “ความโถง” ที่ลับไปลับมา ของความเป็น “กาม” กับความเป็น “อัตตา” ที่มีที่หายไป มันลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยัง “ไม่เป็นกลาง”]

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจ้าลึกลงไปถึง... “การเกิดของภารณะยปัญญา” ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น “ผล” ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอตามกำลังเน้น “ลัมมาสนาธิ” ให้นั่น “ภาน” แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ “ปรัมัตถธรรม” อย่างละเอียดขึ้น กระหึ่งจะลับไปถึงขั้น “ญาณ” ขั้น “วิมุติ” และผู้จะถึงญาณถึงวิมุติก็ต้องเชือ “กรรม” ที่สั่งสม “บำบัด” สั่งสม “บุญ” ชนิดเป็นโลภุตระ จึงบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ “บุญนิยม” ในข้อที่ ๙ กันต่อ]

ที่นี่มาพูดถึง “นวัตกรรม” (innovation) ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ยังไม่จบ คงต้องอธิบายรายครัว ครัวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๙ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๙ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรม ขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน “กิเลสตาย-จิตเกิด” (โอบปาติโภนี) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรัมัตถสัจจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงขึ้นว่า “เป็นสู่สำเร็จ” จริง และเราได้พูดกันไปแล้ว พอกสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดถูกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๙ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]
เราลองมาพูดถึงเรื่องของ “ทาน” กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน ก่อว่า คือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่ นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี่ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราจะได้อธิบายถึง “ทาน” ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน”]

ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน” ที่ลึกเข้าไปถึง “ปรัมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี “วิปัสสนาญาณ” ก็คือ ผู้รู้เห็น “ไตรลักษณ์” คือ รู้เห็น “อนิจจ-ทุกข-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างล้มมาทิภูวิว “รู้เห็น.. อนิจจ-ทุกข-อนัตตา” นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่ง “ไม่ใช่ “เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น “ตรรกะ” แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม๑๘ ข้อ๒๔๕-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น “ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา เป็นของแบ่งเป็นช่วงช่วง ไม่มีแก่นสาร เป็นเมฆ แหล่งแห่งความลำบาก เป็นดงเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัย ปวงแต่ง เป็นเหยือกมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมชาติ เป็นของมีสังก์ บริเทวทุกข์โภตนสและอุปายาส เป็นธรรมชาติ เป็นของมีความเครื่าหมายเป็นธรรมชาติ เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของหวานให้แห่งนี่(ซึ่งเป็นความหลอกของลักษณะอย่างยอดยิ่งจริงๆ) เป็นอาทินะ(โพธิ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตครอบพั้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตลักษณะ,จิตเลgilะ,จิตอกรไปพั้น)

[เรากำลังอธิบาย “ปัญหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสາสีนี ปัญหาริย์” แห่งนี้ที่พระพุทธเจ้าให้ก็คือและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปัญหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภाषช้ำ แม้ไดรทำได้ก็ห้ามขาดีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน “การทำใจในใจ” (มนสิกการ) หรือ “การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ถ่องแท้ให้หลงไปถึงที่เกิด” (โยนิโส มนสิกการ) ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้ “กำจัดเหตุอันคือกิเลสที่มีมันทำให้ทุกข์” (กำจัดสมุทัยอริยสัจ) ให้ถึง “เดนเกิดหรือเดนที่เกิดกิเลส” (สังภวะ) และทำให้ถึง “ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก” สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงขึ้นว่า “บรรลุ “นิพพาน”

[แล้วก็ได้สาขายังถึง “ความไม่เที่ยง” ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

ถ้าจะว่ากันให้ละเอียดๆ นี่ไปอีก ก็คือ ในเนื้อหาของ “อธิปัญญาสิริกา” ก็คือ (ญาณที่รู้ยิ่งขึ้น) “อธิจิตสิกขา” ก็คือ (จิตที่เจริญให้เห็นยิ่งขึ้น) ขั้นต้นของ “ภารณะยปัญญา” นั้น

คุณสมบัติที่เจริญพัฒนาของมัน ถ้าว่าตามหัวข้อที่ เป็นปัญญาติไว้ใน “จาระ ๑๕” ก็คือ การเจริญขึ้นแห่ง “สังธรรม ๗” ที่เป็นคุณสมบัติของจิตผู้ปฏิบัติ อัน ประกอบไปด้วย “ศรัทธา หริ โภตตปنة พาหุสจจะ วิริยะ สติ ปัญญา” เจริญคุณภาพขึ้นเป็นอินทรีย์ คือ เป็นกำลัง เป็นอำนาจของจิต เป็นฤทธิ์แรงยิงขึ้นๆ (ซึ่งก็คือ อินทรีย์ ๔ ได้แก่ ศรัทธา วิริยะ สติ สมารท ปัญญา) นั่นเอง

คือเริ่มจาก “สุตมายาน” (ญาณอันสำเร็จมาแต่การฟัง) ที่ได้ฟังมาครั้ดีเข้าใจดีแล้ว ก็อามาปฏิบัติ เมื่อได้ปฏิบัติ ตาม “ศีล” ที่เรารามาท่านอันหมายรวมแก่จุฬะ เช่น คนที่ หมายกับศีล ๔ ก็สามารถศีล ๕ คนที่หมายกับศีล ๙ ก็ สามารถศีล ๙ คนที่หมายกับศีล ๑๐ ก็สามารถศีล ๑๐ เป็นต้น ครั้นได้ปฏิบัติไปจนเกิดการลดละกิเลสได้ไปตาม ลำดับ ปัญญาซึ่ว “สีลมายาน” (ญาณอันสำเร็จมาแต่ศีล) ก็ จะเห็น “ความเจริญที่ปฏิบัติตามลัมมามารค มีผลลัพ หน่ายคล้ายไปเป็นลำดับๆ” พัฒนาไปตามศีลนั้นๆ

นี่แหลกคือ “ญาณ” หรือ “ปัญญา” ที่ผู้ปฏิบัติจะเจริญ ถึงขั้น เห็น การเกิดผลหรือสิ่งที่ประภูมิมรดกผลให้เห็นจริง เป็นไปจริง เรียกว่า “ภานามายาน” ซึ่งหมายถึง ญาณอัน สำเร็จมาแต่การปฏิบัติ และการปฏิบัติ นั้นก็คือ ปฏิบัติ มรรคทั้ง ๙ องค์ น ซึ่งมีใช้ปฏิบัติตัวยการนั้นหลับตา ปิดทวารชั้งนอกหัว ๔ ตามที่หัวๆไปทำกัน แต่เป็น การปฏิบัติที่ เปิดทวารตามหลักธรรมพระพุทธเจ้าตรัส ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕-๒๖ จนจิตบรรลุ ผลลัพน้ำซึ่นเป็นญาณ เป็นสัมมาสما�ิ ไปตามลำดับ

ซึ่ง “อธิปัญญาสิกขา” ของท่านผู้นี้ในขั้นนี้ ก็เจริญมา ได้แค่ขั้น “เห็น” (ปัสสติ) ของจริงที่เป็นปรมัตตรธรรม คือ เห็น จิตในจิต(จิต) เจตสิกในเจตสิก(เจตสิก) รูปใน นาม (รูป) อันเป็นการเห็นแค่ขั้นต้น คือ ความเป็น “ปัญญา” ของเราลัมพัลภาระนั้นๆ “เห็น” ไม่ใช่แค่เข้าใจ หรือแคร์ด้วยการขอบคิด หรือรู้จากการเบรียบเทียบด้วย เหตุด้วยผลเท่านั้น แต่ “รู้” ชนิดที่จริงกว่านั้น คือ สัมผัส เห็น ภานามนั้นๆ ซึ่งเป็นการเห็น “ความไม่เที่ยง” (อนิจจัง) ของจิต-เจตสิก-รูป นั้นๆ (ญาณนั้นนี้ยังไม่มี “นิพพาน” ให้เห็น)

แค่ขั้น เห็น “จิต-เจตสิก-รูป” เท่านั้นนะ ซึ่ง “เห็น” นามธรรมนั่นเองคือ เห็นจิต-เจตสิกนั่นแหลก ในขณะนี้

ภานะที่ “ญาณ” นี้เรียกว่า “รูป” เพราะ “ภานะของ จิต-เจตสิก” ในขณะนี้ไม่ใช่ “ตัวรู้” แต่เป็น “ตัวญาณ” โดย “ญาณ” ของเราลง ซึ่งเป็นปัญญา “รู้” (นาม) ภานะที่ “ญาณ” (รูป) ก็ยังคงเป็นจิต-เจตสิก อยู่นั่นเองแต่เรียก “รูป” เพราะอยู่ในฐานะ “ตัวญาณ” ไม่ใช่ฐานะ “ตัวรู้” ซึ่งเป็นการสรุปนิด “เห็นความไม่เที่ยง” เช่น เห็น อารมณ์สุข.. “ไม่เที่ยง” เห็น อารมณ์ทุกข.. “ไม่เที่ยง” เห็น ตัวตนของกิเลส (สักกายะ).. “ไม่เที่ยง” เห็น กิเลสโลก.. “ไม่เที่ยง” เห็น กิเลสกรรม.. “ไม่เที่ยง” เป็นต้น “การเห็น” หรือ “ความรู้” (ปัญญา) ขั้นนี้ยังไม่ถึงขั้น เรียกว่า ภาน ๑-๒-๓-๔ (จรณะ ข้อที่ ๑๒-๓๓-๑๔-๑๕) ยัง เป็นแค่ขั้น “เห็นความไม่เที่ยงของจิต-เจตสิก” ซึ่งยังอยู่ ในขั้น “พัฒนิจชาทิฏฐิ” เท่านั้น (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔) ยังไม่ถึงขั้น “พัฒนลีลพตปramaส” เลย เพียง “พัฒนสักกาย ทิฏฐิ” และ “พัฒนิกิจชา”

นัยสำคัญในการ “เห็นความไม่เที่ยง” นี้ ก็คือ เห็น ความไม่เที่ยงที่กิเลสมันไม่เที่ยง แต่ “ไม่เที่ยงคือ มัน ไม่เท่าเดิม มันโน้มน้าว กิเลสมันหนาบัน (บุญแปลว่า โต, หนา)

ยังไม่จัดเข้าขั้น “วิปัสสนาญาณ” ขั้น ๒-๙ ซึ่งเป็น แค่ “ความรู้ยิ่ง” ระดับปรมัตถ์ที่หยิ่งรู้ “จิต-เจตสิก-รูป” ด้วย “อธิปัญญาสิกขา” ที่พัฒนามาเกินสามัญแล้วเท่านั้น คือเป็น “ปัญญาในญาณ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “นัตติ ภานั อบปัญญาสั� ปัญญา นัตติ ภานายโต...ภานยอ ไม่มีแก่ผู้ไม่มีปัญญา ปัญญาอย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่มีภาน” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๓๕)

“ความรู้ยิ่ง” เห็นภานะจริง คือ เห็น (ปัสสติ) จิต - เจตสิกของตน ด้วย “ธรรมจักษุ” คือ “ญาณที่สันะ หรือวิปัสสนาญาณ” ว่า มัน “ไม่เที่ยง” (อนิจจัง) มัน “ไม่คงที่” (อนิจจัง) มัน “ไม่เท่าเดิม” (อนิจจัง) เรียกว่า เห็น โดยความเป็นของ “ไม่เที่ยง” (อนิจจต) เป็นการเห็น ด้วย “ความรู้ยิ่ง” อันเป็น “ชาตุรู้ที่มีประลิทธิภาพ” พิเศษกว่า สามัญคุณที่ไป ซึ่งเป็นคุณวิเศษคือ “อุตตริมนุสธรรม” ขั้น “ญาณ” หรือ “วิบพรา” ข้อแรกที่ชื่อว่า “วิปัสสนาญาณ”

เห็น “ความเป็นของไม่เที่ยง” นี้ เป็น “การเห็น” ที่มี ธรรมจักษุหรือตาในกิเรยกตาทิพย์กิเรยก ภาษาที่เป็น คำพ์ท์ก็คือ “วิปัสสนาญาณ” นั่นแหลกที่ “เห็น” “ไม่ใช่มี

แค่ตัวเนื้อที่เป็นตาข้างนอกหรือลูกตาคนสามัญ “เห็น” แต่เป็น “ตาใน” (วิปัสสนาญาณ) **เห็น** “เห็น” อารมณ์ สุข ก็ตี “เห็น” อารมณ์ทุกชั้น ก็ตี “เห็น” ตัวตนของกิเลส ก็ตี “เห็น” อาการโภก ก็ตี-อาการโกรก ก็ตี เป็นต้น เห็น ว่ามันไม่ได้ตั้งอยู่อย่างนั้นถ้าการ ไม่อยู่อย่างนั้นๆ คุณที่ มันเคลื่อนไปเปลี่ยนไปได้ไม่ยั่งยืนอยู่อย่างนั้นๆ มัน ไม่เป็นอย่างนั้นตลอดไป มันไม่อยู่เป็นแก่นสาร

ตาในที่สัมผัสสภาวะนั้นๆ “**เห็น**” (ปัสสติ)อยู่ในโนที จริงๆว่า มีลักษณะ “ไม่เที่ยง” (อนิจโต) “ไม่อร่อย” (อัทชูโต) “ไม่เป็นแก่นสาร” (อสารโต) “เป็นของหัวใจ ยุ่งยาก” (จิตโต) “แตกดับ” (ปีโลโต) “เปลี่ยนแปลง กลับกลอก” (วิปรินามธัมมโต) “เป็นธรรมเพื่อความตาย” (มรณธัมมโต) “เป็นของจิตพาย” (วิภาโต) “เป็นของที่ต้องปูรณาเต่ง เนื่องๆ” (สังขตโต) “ต้องทำลาย ผุพัง กระฉัดกระเฉย” (ปังกุโต)

อันค่าว่า “วิปัสสนาญาณ” นี้ เป็น “วิบมา” ข้อที่ ๑ ของ “วิบมา ๔” และ “วิบมา” ก็คือ “ปัญญาที่ไม่เป็น อวิบมา” แห่งมอง และขันที่ “รู้โดยความเป็นของไม่เที่ยง” (อนิจจโต) นี้ พระพุทธเจ้าตรัสอยู่ใน “มิจฉาทิกวิสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๙ ข้อ ๒๕๔ โดยระบุกำหนดขอบเขต ที่ “พันมิจฉาทิกวิสูตร” ไว้ชัดเจน

มีเนื้อความบอกองค์ประกอบของการปฏิบัติไว้ชัด เจน และระบุว่า เป็นเพียง “การพันมิจฉาทิกวิสูตร” เท่านั้น ซึ่งเป็นแค่ขันต้นแห่งการรู้แจ้งเห็นจริง “ไตรลักษณ์” คือ “ความไม่เที่ยง” ที่เป็น “การรู้และเห็นความไม่เที่ยงอยู่ โนที” หลักๆ ณ ปัจจุบันนั้นๆ” (ชานโต ปัสสติ วิหารติ) อัน เป็นการรู้แจ้งเห็นจริง “ความไม่เที่ยง” ตั้งแต่ภายนอก เข้าไปถึงภายในถึงขั้นประมัตธรรม เช่น ขันเห็น “จิต วิญญาณ” และเห็น “เวทนา” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส ไว้ชัดๆ ใน “มิจฉาทิกวิสูตร” ข้อ ๒๕๔ นี้ เป็นต้น จึง มี “รู้แจ้งไตรลักษณ์” คือ “สมมุติธรรม” หรือ “รู้อย่างลึกซึ้ง” แค่จากการขับคิด แล้วเข้าใจ..เข้าใจซาบซึ้งเป็นที่สุด

การรู้แจ้งตาม “สมมุติธรรม” หรือโดยตระรากนั้น ยังไม่ถึงขั้นรู้แจ้งตาม “ประมัตธรรม” อันเป็นการ “**เห็น** ไตรลักษณ์” ขั้นสูงขึ้นไปอีกถึงขั้นนามธรรมที่เป็น “จิต- เจตสิกา-รูป-นิพพาน”

จึงยังไม่ใช่การ **เห็น** “สักการทิกวิสูตร” ดอกันะ เพราะ ขันนี้มันต้อง **เห็น** “เหตุแห่งทุกนั้น” หรือ **เห็น** ตัวสุขทัย อันเป็นตัว “สักการะ” แท้ๆ ก็คือ “ตัวตนที่เป็นกิเลส”

ดังนั้น ขันที่กำลังบรรยายขึ้นต้นจึงเป็นแค่ความรู้ขั้น รู้แจ้งเห็นจริง “อนิจจโต” ที่เป็น “ไตรลักษณ์” รวมแล้ว เป็นการรู้เห็นขั้น “ญาตปริญญา”

“ญาตปริญญา” หมายถึง การกำหนดรูปตามสภาวะ ลักษณะจริงของมัน ในขณะนี้คือ รู้เห็นความไม่เที่ยงของ นามธรรมที่เป็นไปจริงให้เห็นอยู่หลังๆ ตามโนที

ขันต่อไป “อธิปัญญาลิกขา” เจริญขึ้นถึงขั้น **เห็น** (ชานติ ปัสสติ) “โดยความเป็นทุกชั้น” (ทุกจิต) นั้นยังไม่ใช่ ขันนี้ เพราะเห็น “อนิจจัง-ความไม่เที่ยง” นี้เพิ่งเป็นแค่ ขันเห็น “ความไม่เที่ยง” โดยรวมของสภาวะที่เป็น “กาย ในกาย” ละเอียดลึกเข้าไปในภายใน “อุปายารูป” เท่านั้น

“อธิปัญญาลิกขา” ที่สูงขึ้นไปกว่านี้ ก็คือ ขัน “ตีรถ ปริญญา” ซึ่งเป็นขัน “พิจารณาแยกแยะนามธรรมลึก เข้าไปอีกเป็น “เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”

การ **เห็น** ขันที่ **เห็น** “โดยความเป็นทุกนั้น” นั้น ก็ เป็นการพิจารณาเห็นถึงอาการที่เป็นทุกชั้นของ “ความรู้สึก หรือ อารมณ์” คือ “**เห็น**” จิต-เจตสิกา-รูป **เห็น** “สังขารจิต” ที่มันปูรณาเต่งกันอยู่ เป็นอารมณ์สุข (สุขเวทนา)-อารมณ์ ทุกชั้น (ทุกเวทนา) หรือ อารมณ์ไม่สุขไม่ทุกชั้น (อุกุขมสุข, อุบกุข) ซึ่งเป็นการเห็น “เวทนาในเวทนา”

ผู้ได้ “เห็น” (ปัสสติซึ่งเป็นวิปัสสนาญาณ) สภาวะจริง ของ อารมณ์ทุกชั้น หรือ ของ ความรู้สึกทุกชั้น “นี้” แหล่งที่อ “สังขารจิตที่เป็นทุกนั้น” นี้ เป็นการ “**เห็น**” อารมณ์ทุกนั้น หรือ **เห็น** ความรู้สึกทุกนั้น ที่เป็นจิต-เจตสิกา-สังขาร ของการ อยู่จริงโนที บนบนนี้หลักๆ อันเป็นการ “พันอวิบมา” ข้อแรกของปฏิจจสุปาน� (พระอวิชาเป็นปลั้กมีสังขาร)

การ **เห็น** ทั้งๆ ด้วยตาทิพย์ (ปัสสติขันวิปัสสนาญาณ) ดังนี้เองคือ การ **เห็น** “อริยสัจ ๔” ข้อที่ ๑ แท้ๆ เป็น “ปริญญา” คือ “ตีรถปริญญา” นี้ ถูกกว่า “ญาตปริญญา”

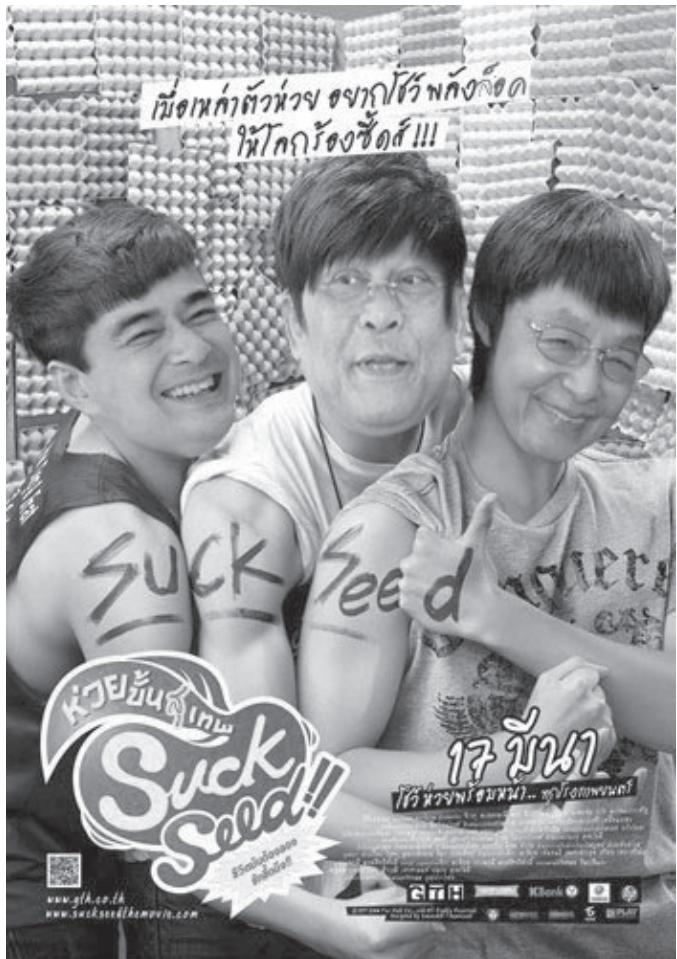
ขันต่อไปเมื่อได้พิจารณา “เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” ลึกซึ้งเข้าไปอีกจึงจะ **เห็น** ว่า “อารมณ์ทุกชั้น” นี้ ไม่มาจากการ “ตัณหา” เป็น “เหตุ” (ทุกชั้นสุขทัยอวิယัจจ์)

¶ [มีต่อฉบับหน้า]

● ดังนั้น วิมุตติดินนทะ

ถ้าอภิสิทธิ์
ไม่ใช้มีแต่ปากพูดลอยลม
ถักกล้าทำจริงอย่างคุยกิ๊ว
เข้าต้องเผลหัวตัวเองออกไป
ตึ้งแต่ไก่ให้แล้ว
กรณีเลือดแดง
ล้มประชุมสุดยอดผู้นำที่พัทยา

ภาพจาก <http://www.oknation.net/>

blog/siam1932/2011/04/30/entry-2

เลือกตั้งอัปเปอร์สิการ์ กรรมสันกสัตว์การเมือง

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ก็ประกาศยุบสภา
ตั้งเดือน พ.ค. นี้ มีข้ออ้างสำคัญฟังได้ว่า
ประชาชนต่อต้านแรงผลักดันจনประเทศเดินหน้า
ไปไม่ได้ เลยต้องยุบสภา เพื่อคืนอำนาจสู่ประชาชน
เหตุผลอื่นคงแห่งเร้นตามประสากระล่อนลิงกลิ้งกลอก

ประเด็นชัดเจนโน่นโง่ คือโคนพันธมิตรชุมนุม
ประท้วงปักหลักเหนียวแน่นยืดเยื้อเพื่อเรียกร้อง
รัฐบาลให้ถอนตัวจากการรดกโลก ยกเลิกเอ็มโอญี่ ๔๓

พร้อมขับไล่เขมรที่บุกรุก

ข้อเท็จจริงการเสียอธิบไตยชายแดนเขมร
หลายกรณี นายอภิสิทธิ์เสียงคอเป็นอี็นแต่ต้น
จะเป็นปะอ้างพื้นที่พิพาทบ้าง พื้นที่ทับซ้อนบ้าง
สุดท้ายกลับลำยันพื้นที่ ๔.๖ ตร.กม. เป็นของไทย
นายอภิสิทธิ์ปิดปากเงียบ หมดท่าโต้แย้ง สุดท้าย
อย่างจะลายมือพันธมิตร หรือมูฟนิโอบรอนเทลต์
ไม่รู้กี่ที่ ก็ไม่ยักสำเร็จ

การยุบสภา จึงเป็นช่องทางหนีปัญหา ไปตามคาดabanหน้า เข้าคิดตื้น ๆ รัฐบาลพันไปแล้ว พันธมิตรจะต้องจบเท่าตาม รัฐบาลรู้จักพันธมิตร น้อยไปซะแล้ว

แลกคิดว่า ยุบสภาเลือกตั้ง เป็นทางออกทางเดียว บ้างว่าเป็นหัวใจประชาธิปไตยไปโน่น ทั้ง สื่อยักษ์ทั้งนักเขียนเชียนใหญ่ ไงมโซ่งหลงบูชา ประชาธิปไตยเอาวกมากลากไปเป็นที่ตั้งเท่านั้น ส่วนมันจะพลาลงนรกตกเหวยังไงก็ซ่างบะไร ไว้เลือกตั้งปอย ฯ ค่อยหายใจเอง

มันจริงอย่างนั้นที่ไหนล่ะ ๓๙ ปีมาแล้ว เลือกตั้งไม่รู้กี่ลีบปี มีแต่คอกอี้ห้อยต่อyleื่อนหน้าด้านลถอนเต็มสภาร้าหัวร้อย

ส.ส.เคยโคงกินแคลจอบเสียง เดียวนี้มันกินได้น้ำทะลุนินลืนฟ้า จะเอาอย่างไกับนักการเมือง กล้ายพันธุ์เป็นนักกินเมืองโคงตาม ฯ กัน

เคยซื้อเสียงแจกปลาทุรองเท้ายาง ถึงยึห้อยร้อยบาทใบยีลีบ กล้ายเป็นพาดหัวชาวบ้านหัวร้อย หรือพัน ชั้นหัวคะแนนยิ่งรายละ ไปถึงตัวเต็ง ส.ส. ทุ่มซื้อลีบ ฯ ล้าน บานปลายขนาดพาดซื้อพรรค ยกคอก ก็มีคนทำหน้าม้าแล้ว

เมื่อซื้อเสียงหัวหัวระแหง ทั้งซื้อตรงถึงบ้าน ทั้งซื้ออ้อมด้วยประชาชนนิยม ผลลัพธ์แรกเงินรัฐ กกต. หัวหลักหัวตอ มีปัญญากรล้ำจับได้โล้ทันที่ไหน ไม่เห็นจับเทวดาตัวไหนใช้เงินกิน ๑.๕ ล้านมาลงโทษสำเร็จกีราย

ทราบได้ที่การเมือง ยังเป็นเรื่องแยกซึ่ง อำนาจและผลประโยชน์ เลือกตั้งกล้ายเป็นลากตั้ง ด้วยเงินทุ่มซื้อ แล้วจะไปไหนพันนกจาก การเมือง นรก ของลัตว์การเมืองโสมมผลลัตว์ธุรกิจสามารถย

ประชาธิปไตยที่ใช้เลือกตั้งบัด社群พรรค์นี้เป็นหัวใจ ถูกต้องแล้วครับตามกฎหมายแต่ไม่ถูก ทำนองคลองธรรมเลี้ยง เรอาถึงอยู่ในวังวน ประชาธิปไตยโโลโครกเป็นเหยื่อทุนนิยมสามารถย อันคือธนาธิปไตย ในกำมือของพรรค์ผู้เป็น คณาธิปไตยหรือผู้จัดการหมู่ เมื่อไหร่เราจะหยุด ประชาธิปไตยผู้เปรตนี้เสียที่ได้แล้ว

หลอกตัวเองอยู่ทำไม่ว่า เรามีประชาธิปไตย เพราะเลือกตั้งอันบริสุทธิ์ดีธรรมตามกฎหมาย แค่นี้พอแล้ว เอาอนิธิธรรมความจริงโดยชอบธรรม ไปพิชิตให้เหนลเสีย

กกต. จัดเลือกตั้งได้ดังที่เห็นเป็นมาตรฐานบริสุทธิ์ ยุติธรรมเพียงพออย่างไร ถึงได้แต่พวกชาติชั้นสารเลว เข้าสภามากกว่ามาก แทนที่จะส่งเสริมคนดีให้เข้า มา มีอำนาจจับใช้กลับเชียญโจรซื้อเสียงยืดอำนาจ เลยตรงกันข้ามกับพระราชดำรัสในหลวง ลำนีกดี ยังมีเหลือพอละอายใจหรือเปล่า

หัวใจประชาธิปไตยไม่ใช้อยู่ที่เลือกตั้งส่งเดช ทุเรศยังไก่ซ่าง ไม่ให้ดอกมันต้องอยู่ที่ได้คุณดี มีประโยชน์สาธารณะเป็นหลักใหญ่ต่างหาก ดังเช่น ว่าที่ท่านพุทธทาสว่า ประโยชน์ประชาชนต้อง เป็นใหญ่ ไม่ใช่ไปถือเอาตัวประชาชนเป็นใหญ่ ไม่ใช่เลย

ดังนั้น พวกลากลากไปมั่ว ฯ ชั่วดีบ้าปบัญคุณ โทษ กุศลอกกุศลไม่แยกแยกจึงพังกับพัง ทั้งนี้ จำเป็นต้องพังเหลาสัตบุรุษ แม้เป็นเสียงข้างน้อย คือสภาราได้ไร้สัตบุรุษ สภานั้นไม่ใช่สภาร จะเป็น ช่องโจรพลพรรคสามกึกกลามฝ่ายซ้ายขวากลาง อย่างที่เห็น

อย่างเช่นผู้นำภารกิจที่เห็นที่จะเป็นคนดีมีน้ำยา กลับทำตีเหลว ตั้งแต่ไปกดគอยห้อยพโลยเอกสาร ห่อห่มกไปกับลัตว์การเมืองโโลโครกหั้งหลายแหล่ เพียงแค่กูชนั่งเป็นนายกรัฐมนตรี ส่วนโครจะ เอการะทรวงใหญ่ ประเคนให้เลย รัฐมนตรีจะโคง แหลกหลอกผลลัพธ์ไม่กล้าล้างลูก อย่างเก่งชัด คือพเป็นพิธีร้างภาพ เป็นนายกรัฐมนตรี ประสาหะไร้ลัตว์แคลนน์โนธรรมลัมกไปเสีย แบบทุกเรื่อง ผลพวงแห่งการคบคนพาล พาล พาหานรักทันตาเห็นเช่นนี้แหล่

มันนำสเมษทุเรศประเทศไทย จะต้องอยู่ใน อุ้งตินพรรค์โจรน้อยใหญ่ไปอีกนานเท่าไดแล้วเมื่อ ไหร่จะตื่นเสียที่กับการเลือกตั้งตอบเหลบดับชบลินดี เพราะยังมีรัฐีสรรหาอีนโดยก้างขาวงซึ่งไม่ต้อง ให้หาเสียง ตัดซ่องใช้เงินซื้อ ให้อิสระจากพรรคและ

หยุดนักลากตั้งเพื่อสร้างกติกาการเมืองวิรัตน์
ขานในใหญ่ ให้คุณดีไม่ต้องใช้ตั้งคุณสภารได้

เลือกตั้งวันนี้มีหวังพังพาบ

ประวัติศาสตร์ชาติไทย เซ่นครั้งรัฐบาล
สุรยุทธ์ รับจัดเลือกตั้งหลังแก้รัฐธรรมนูญ ๔๐
สำเร็จเร่งเอาใจทักษิณโดยไม่ทันให้ความรู้สึก
ความจริงให้ประชาชนรู้ทั่วถึงว่าเกิดอะไรขึ้นจาก
รัฐบาลโคตรโกง

ผลพวงครั้งนั้น พรรคพลังประชาชนยังมา
เป็นอันดับหนึ่งอยู่นั่นเอง เพราะการซื้อเสียงยัง
ใช้ได้ผลอยู่เสมอ ครั้นพรรครัฐพลังประชาชนโดนยุบ
กล้ายมาเป็นพรรคราชเพื่อไทยจนเพื่อไทยหลุดจาก
การเป็นรัฐบาล

พบบุญหล่นทับพรรคราชชีบัตร์ ได้ขึ้นเป็น
ผู้จัดตั้งคณะรัฐบาล พรรคราชเพื่อไทยร่วมกับ นปช.
เลือกแแดง พร้อมกองกำลังติดอาวุธ ไม่ละโอกาส
ปั่นป่วนบ้านเมืองมาตลอด

สมมติเลือกตั้งใหม่ เพื่อไทยทำสกุราชิง
อำนาจรัฐไปสำเร็จ อะไร ๆ คงยุ่งเหยิงดูไม่เบื่อ
อย่างน้อย ๆ พันธมิตรคงต้องต่อต้านในหลาย ๆ
เรื่องที่ทักษิณอยากทำ

หรือต่อให้ประชาธิบัตร์ ขึ้นเป็นใหญ่อีกรอบ
ไม่มีทางที่อะไร ๆ จะดีขึ้นไปกว่าเดิม

ฉะนั้น ไม่ว่าพวกไหนจะขึ้นหรือลง มันเดินหน้า
ต่อไม่รอดง่าย ๆ อยู่นั่นเอง

เห็นไหมการเลือกตั้งภายใต้สถานการณ์และ
เงื่อนไขที่เป็นอยู่ มันไม่เอื้อให้คุณดีเข้าสู่อำนาจ
รับใช้ปวงชนให้เต็มที่ง่าย ๆ เนพะอย่างยิ่ง¹
ไม่ช่วยคัดกรองคนเลวออกจากแวดวงการเมือง

เมื่อเป็นเช่นนี้ จะมีหวังยังได้มากว่าก็ต้อง²
นอกจากประชาชนจะพึงต้องดีที่สุดเท่าทันหันมา
รวมพลังเพลิกผันประเทศไทยด้วยลัตติหิงสา ชื่อสัตย์
บริสุทธิ์ คอมลิก แม่นประเด็น อย่างมากมวล
พร้อมเพรียง

อย่างไรก็ตี งานนี้โอเปร่าทอล์ดโดยสามประสาน
พันธมิตรทั้งมวล มีเอเอลทีวี เอฟเอ็มทีวี พร้อม

๑๓ สยามไท เป็นสื่อแพร่ความรู้เผยแพร่ความจริงสู่
ประชาชนมาก ๆ ปรากฏการณ์ใหม่ได้พัฒนาเมือง
ไทย ย่อมก่อเกิดตามเหตุปัจจัยไม่มากก็น้อย
ไม่ช้าก็เร็ว

วิกฤติใด ๆ ย่อมเป็นโอกาสของผู้มีปัญญา
อุตสาหะเข้ามายื่นร่วมเปลี่ยนผ่านอย่างสำคัญ

กรณีอุทาหรณ์ใจกลับใจ อย่างอดีตรัฐมนตรี
สาธารณสุข ผู้มาเป็นพระรักเกียรติ รักษาดีมโน³
เอก เช่นเดิมจันทร์ผ่านพ้นราชีเมฆหมอก ย่อม⁴
เจิดจ้าส่องไสว ประสบการณ์ของพระรักเกียรติ
ในวงการเมือง เท่าที่เปิดอกสู่สาธารณะจะแก้ว
ชี้ชัดอย่างดีว่ามันน่าจะอิดลະเอียนเพียงใด ควร
หรือที่จะยังรักษาระบบการเมืองของลัตต์ขยะ
ลังคมให้ขยายตัวพังประเทศต่อยอดไม่หยุดหย่อน

มีภาคเหนือนมีตู้ด พุดโก้มีกล้าทำ

เมืองไทยแสนชวยด้วยหัวหมอศรีรินทนญชัย
มากเกิน เรายังกูหมายฟุ่มเฟือยเกินจำเป็น จน
ผู้ถือกูหมายมีอำนาจเลือกปฏิบัติคิดโงงง่าย
เอกสารชอบอ้างกฎหมายเป็นเครื่องไม้บรรทัด
แต่ไม่คำนึงถึงผิดชอบชั่วด้วยธรรม อึกทึ่งบังคับ⁵
ใช้กฎหมายไม่คัดค้านสิทธิ

เฉพาะอย่างยิ่งการเมือง จนคำว่าการเมือง
กลายเป็นคำเลียบงบออกเชิงเจ้าเลี้ท์เพทุบายลับลวง
แหลก มันแยกจากผลพวงลัตต์การเมืองพวกร
นักกินเมืองตัวแบบทำกรรมไว้ จนลับทดลองรุนก
ชวนเบื้องลัตต์และเอียน แทบไม่เห็นนักการเมือง
ทำแบบอย่างสร้างสรรค์เสียลัลลัลลันบูชา กรรม-
วิบากจังมีจริง

แม้กระนั้น ลักษณะนี้ดูกไม่จำกบานสะพรั่ง คน
จริงจังจักหลากหลาย คนดีทั้งหญิงชาย จำกมากมาย
เต็มแผ่นดิน เมื่อตื่นตัวลำกัดดี ช่วยกันพลิกฟื้นการ
เมืองคุณธรรมให้หลุดพ้นน้ำมือลัตต์รกรกจกประตชักที่
ไม่ใช่ดีแต่พูด แล้วผ่าทำตรงข้ามแบบอวิลิที ...จะ
๑ คน หรือ ๒๐๐,๐๐๐ คน เข้ายังมากต้องรับฟัง เพาะ
เป็นประชาธิปไตย ในต่างประเทศลากลักการเมือง
ต้องมีจิตสำนึกรู้ว่ามาตราฐานตากกฎหมาย

อภิสิทธิ์พูดเช่นนั้น ตอนเป็นฝ่ายค้านรัฐบาล สมัคร พอเป็นรัฐบาลเองเจ็บปังทุกที นี้คือประชาธิปัตย์ถูกแก้ขัด หมายความว่าเป็นฝ่ายค้านเท่านั้น

ถ้าอภิสิทธิ์ ไม่ใช่มั่นแต่ปากพูดโดยล้มหรู ๆ ถ้ากล้าทำจริงอย่างคุยกับเขาต้องเดินหัวตัวเอง ออกไปตั้งแต่ไก่โถ่แล้ว การณ์เลือดแดงล้มประชุม สุดยอดผู้นำที่พัทยา

ทักษิณชอบชูเลือกตั้งเป็นตัวตัดสินวิเศษ เพื่อฟอกตัวเองให้พันผิดเหมือนตัดขาดศาสตร์ไม่ต้องยุ่ง

รัฐบาลอภิสิทธิ์ ใช้สิทธิ์เจ้าเล่ห์ไม่แพ้กัน รัฐมนตรีภูมิใจไทยและรองนายกรัฐมนตรี ลุเทพ ยอมลาออกจาก ส.ส. เมื่อโดนคดีถือหุ้นเกินกำหนด ต้องพ้นสภาพ ทันทีที่มีเลือกตั้งซ้อม กกต. ก็ยอมให้พาร์บิโอบรอด ๆ เสนอหนังสือเลือกตั้งใหม่หน้าตาเฉย มั่นผิดเจตนา湿润 รัฐธรรมนูญขนาดไหน และทั้งสองชนะเลือกตั้งตามเคย กลับมานั่งเก้าอี้ที่ว่างไว้คอยวันหนึ่นคืน ทำกันแบบนี้ มันจะมีประโยชน์ลงโทษอะไร รัฐบาลประชาชนต้องเมื่อยเสียเงินเปล่า

อภิสิทธิ์คุ้มเกินได้ที่ไหน เพราะไม่กล้าลุกไม่รู้เป็นหัวหน้ารัฐบาลยังไง ใจจะโงก็แล้วแต่ตัวใครตัวมัน อวดโฉมว่าตัวเองไม่มีผลประโยชน์ อันใด แล้วไวนพูดไม่ครบ พรรคพากมันโง่ครึ่ง เอาหัวประกันได้ใหม่ว่าไม่จริง หรือทำกฎเหล็ก ๕ ข้อ เกิดมรรคผล อะไรมีบ้าง นายกฯ หุ้นเซิด !

โหวตโน ควร์บาทร ภาดขยายการเมือง

ทำไมเราต้องพยายามเรียนรู้ในอ่างการเมืองโลก ไม่รู้จักหลุดพันวัฒนธรรมเสียที เราเบื้องชวนเชื่องชา มั่วค้อยข้าราชการชี้นำ ครั้นทักษิณพากิดใหม่ ทำใหม่ ไทยรักไทยเลยแจ้งเกิดเต็มที่ ทำไปทำมา ไม่ทันกีป์โงะระเบิด ต้องตะเพิดแทบไม่ทัน

เลือกตั้งแทนที่จะได้ประชาธิปไตยเต็มใบ เรา ยังกลับได้ประชาธิปไตยลงโลก จากผลพวงของทุนนิยมสามารถย์ เรียกชานเหมือนมีทุนนิยม เลวี ซึ่งหนีไม่พ้นปลาใหญ่กินปลาเล็ก

ยุคครั้นเห่อทักษิณตกรัฐบาลป้อง เหลืออภิสิทธิ์

หน้าหล่อหน่อเดียวให้ฝากหังสุดท้าย น่าจะมีอะไรหักเหใหม่ขึ้นจากการเมืองน้ำเน่าบ้าง ไม่ทันไรกล้ายเป็นยิ่งพังพินาศยกใหญ่ไม่เคยปรากฏเกิดไทยชาไทย มีบอบแดงแผงกองกำลังอาวุธ ลงครามฆ่าทหารแยกคอกวัว ป้ายสีว่าทหารม่าเลือดแดงเผาเมืองปล้นห้าง เผาศาลากลางตามแผ่นแก่นนำหลายลิบโดยจับขังคุก รัฐบาลช่วยปล่อยตัว ลอยนวลพิลึก

นบช.เลือดแดงตอบเท้าเข้าเพื่อไทย หมายทำลงครามชิงเมืองในนามรบเลือกตั้ง ที่ค่ายมานานเป็นปี ทักษิณแดงตัวพ่อบัญชาการเตรียมพร้อมโหมดเลือกตั้ง บงการเรองเปิดหน้าซก ทั้งหลายแหล่ กกต. ทำเป็นหลบไม่รู้คู่ไม่เห็น

ประชาธิปัตย์เพิ่งจะออกโรงถล่มแดงตัวเผาเมืองคึกโครม หลังจากอุตสาหกรรมดองทุกท่ามาตลดอด พอจนยุบสภากลีอุกตั้ง ก็จะเปิดฉากหาเลียง เอาดีใส่ตัว เอาชั่วใส่คนอื่น ทั้งที่ปราบจันตัวเองเป็นรัฐบาลแท้ ๆ ดูแลในประเทศยังไง จนเลือดแดงก่อเหตุแข่งโจรภาคใต้ได้สบายนะ

แม้กระทั้งเขมรจะยกกำแพง เที่ยวบินล้มชาดคนไทยเป็นว่าเล่น ชาวบ้านต้องหนีตายกันจ้าละหวั่น มันเกิดอะไรขึ้นในหัวคิดวิปริตผู้นำถึงบ้องตื้นไม่ยักตัดไฟแต่ต้นลม ทำเรื่องง่ายแค่พลิกฝ่ามือ ให้บานปลายขายขี้เท่อไปทั่วโลก มือย่างที่ไห่บันปลายน้ำขี้เท่อไปทั่วโลก มือย่างมันต้องช่อนนัยสำคัญ ลึกซึ้งเป็นแน่เที่ยง

อปปะรีย์ไม่ไป จัญไรมาด้วย

ตกลงตารางเลือกตั้ง ใจจะไปขวางใจให้มีหวังเดินหน้าต่อແນ່ ๆ ศึกกลางเมืองจะยุ่งเหยิงวุ่นวาย ถึงไห่ กะหัง กกต. สดเครี้ส์ตียธรรม หยิ่งกล้าหาญยังยังคงขาวຍອມแพ็ตตั้งแต่แรก บอกตรง ๆ หากปฏิริษิตมีทางทำเลี้ยงเลยจะดีกว่า ถึงขนาดนั้น

ไม่รู้ประชาน กกต. กับพวกยังมั่วมะมุงมะหาราท่องคากาเลือกตั้งบริสุทธิ์ดิธรรม จะดึงดันเดินหน้าลงองตั้นหาอภิสิทธิ์ลูกเดียวจะรำมัง ทั้งที่แสดงฝีมามาก็ครั้งแล้ว กกต. ทั่วไทย เป็นพวก

ของครุ่ยไม่เอะใจบ้าง สามหนา กกต. ก่อนหน้าติดคุกไปจนพ้นโทษแล้ว องค้ายพญาธรยังไม่เปลี่ยนหน้า คาดเดงยังไงว่าจะสามารถเชือดีอ่างใจใช้งานไม่บุ่มป่ามพาลุ่มเลี้ยงนกกลัวเป็นบ้าบ้างหรือ

พันธกิจ กกต. ที่จะต้องส่งเสริมคนดีขึ้นมา อำนาจจับใช้บ้านเมือง ทั้งกิตกันคนชั่วให้กระเด็นไปไกล ๆ เลือกตั้งส่งเดชดังที่ทำชาชาก มันจะเข้าเป้าสูงลงสมดั้งขันอาสารับใช้พระราชนารีขนาดไหนเชียว โปรดใช้หัวคิดรับผิดชอบเต็มสติ กำลังบ้างเด็ด เจ้าประคุณ ผู้มีอำนาจตรวจหน้าที่ของแผ่นดิน จะฟังเลียงจึงจากตึกแกบ้างใหม่หนอ เลียงข้ออยผู้น้อยคงค่อยเกินอกเขตชวนสนใจ เพียงฝากฟ้าดินลายลมไปตามประสา

ประเด็นอันน่าเสียส่ายองขณะนี้ เมื่อปีกอลอง เลือกตั้งดังกระทึ่มขึ้น แค่ประชาชนปัตย์จัดตั้งเจ็น หาทุนประเดิม ก็รับตั้ง ๓ ร้อยล้านสด ๆ มิพักต้องพุดถึงบดูดใหлемาเทมากก่อนหลังมากกว่านี้

ทั้งเพื่อไทย แน่นอนหนนไม่พันหมื่น ๆ ล้าน มันต้องทุ่มโถมสุดลิมทิมประดู ในสังคมรั้ง สุดท้ายไม่มีผลลัพด ไม่ได้ด้วยเล่ห์ก์เอาด้วยกลมั่นต์ คากา ไม่เกี่ยงทุกรูปแบบเข้าพร้อม

นอกจากนี้ งานซิงด้วยอ้ายอย่างผู้มั่มครัด ๆ ราคา พุ่งสูบ ๆ ล้าน มันไม่บ้ากันใหญี่หรือแล้วจะดื้อเลือกตั้ง ผิ่ประตท่าเดียว ประเทศไทยเข้าทำกันครับท่าน

ครั้นบอกไม่เอาเลือกตั้ง ก็โดนสวัสดยับจะไป ต้อนรับเผด็จการหรือทหารปฏิวัติสิ ที่จริงเราไม่เพียงจนถือไม่เลือกตั้งดีกว่าเพื่อน แต่เลือกตั้ง ซื้อเลียงบัดซบ อย่างที่กำลังแกลังโง่เตรียมลากตั้ง ในเวลาหนึ่งไม่บ้าก์มาเท่านั้นแหละใครกล้าเลียงล่ะ !

เลือกตั้งเป็นประตุสู่อำนาจจักร จะถือเป็นหัวใจ ประชาธิปไตย โดยม้วน ๆ ไม่เลือกชัวต์ได้ยังไง คอกลัมนิสต์ชือดัง ขอบอาใจประชาชนเลยเด็ด เชิงให้ลิทธีเต็ม ๆ แล้วแต่ประชาชนจะเลือกลั่วว์การ เมืองคอกใหهن ๆ ไม่ว่ากัน คือถือหางทั้งยืนยัน รับได้เสมอ แม้เลือกใจครองแผ่นดินทำนองนั้น

น่าเสียดายพวกมีปัญญาชั้นนำ กลับขาดแคลนตัวกล้าหาญเกินเหตุ ไม่ยอมยืนหยัด

ในลิ่งถูกต้องชอบธรรม คือข่มบุคคลที่ควรข่ม ชุมครัวที่ควรชุม ตามภาษิตหัวสยามรัฐ อาจจะเป็นพระรัฐอุเบกษา แบบมิจฉาทิฐิโดยไม่ทันรู้ตัวรีเปล่า

แม้เป็นลือต้องวางตัวเป็นกลางก็ไม่ใช่ให้อยู่ระหว่างกึ่งกลางห่างติดห่างชัว มัวใจทำงานเฉย เช่นนั้น ไม่ถูกแน่นอน จุดยืนเมตตา กรุณา มุทิตา จนถึงอุเบกษา ล้วนปราศจากอคติอุกคุล แต่ต้องยึดถูกคุลจิตตลอด จำเป็นต้องยืนหยัดอุ้มชู ผู้ถูกต้องชอบธรรม พร้อมรังเกียจคัดค้านพลาชน ตามครัวแก่กรณี

ฉะนั้น ต่อให้เลือกตั้งสำเร็จ ได้ใจรัน้อยใหญี่ เข้าสภานเป็นรัฐบาล ลิทธิมนุษยชนต่อต้านโดยชอบธรรมไม่มีวันขาดหายสุดดูลง แม้ยอมรับผลเลือกตัวแทน ตัวการเราท่านต่างมีลิทธิ์ประท้วง เต็มที่ต่อไปตามวิถีประชาธิปไตย ซึ่งให้เคราะห์ เลียงส่วนน้อยเสมอ

นั่นคือเมื่อพากมาลากทางนรกยกย่อง ชองใจ วิญญาณพากหญี่น้อยไม่ต้องพลอยใจ ตกกระไดไปด้วยเลย แม้เข้าเมืองทางลิ่วใช่ต้อง หลิ่วตามตะพืดตะพีอมะลือที่อ

ดังนั้นทางเลือกที่มีแต่ตัวเลือกสามก็กิใหญี่ ไม่เห็นคอกค่ายใหهن พอศรัทธามอบอำนาจให้ได้เลย ถึงจะมีหน้าใหม่ซิง ๆ ให้เลือกบ้างกี้ยังกระจ้อยร้อย จะแทรกเข้าไปได้ลักกิเปอร์เซ็นต์เชียวน อย่างเก่ง แค่ไม่ลั่นไปรั่นนี้ เลียงคนเปล่า ๆ

การปฏิเสธเลือกตั้งซื้อเลียง หากหยุดยั้ง ไม่สำเร็จ ให้ตโนเป็นประดูกำแพงสุดท้ายที่จะปิดกั้น โดยไม่ต้องห่วงว่า ให้ตโนไป ก็ติดเสียงน้อย จะเลียของ ไม่ใช่ อย่างน้อยก็สามารถสะสมห้อน ประชาธิปไตยของชนส่วนน้อย อันอาจส่งผล กระทบต่อเนื่องผลักดันให้หยุดพรมนักกินเมือง เชิญเว้นวรรคพักผ่อน ก่อนตั้งหลักธรรงค์ ประชาภิวัฒน์นานใหญี่เพื่อเปิดทางสร้างสรรค์ มุนุษย์การเมืองผู้เลียสละ แทนลัตว์การเมือง ผู้โคตรโงง ดังที่เห็นเป็นผู้งูงูยะลังคุณ ดำเนาต์ใจ อยู่ ณ กาลนี้

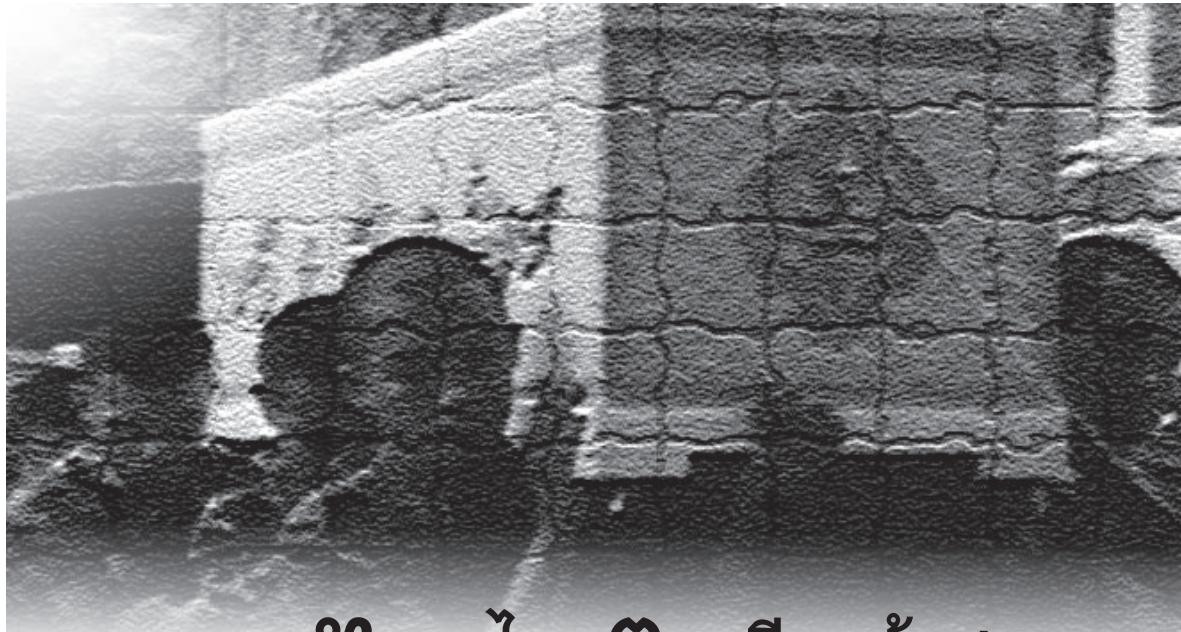
¶

ເກົ່າຄວາມຄື

● นายนอก ทำเนียบ

ເກີດຄໍາຄາມວ່າ ทำไม ?....ทำไม ? และทำไม ?
ທ່ານໄທຈຶ່ງປ່ລອຍໃຫ້ເຂມຮ່ວງລ້າວອີປິໂຕຍ
ແລະເຫດຸດໃນກັກການເມືອງໄທຈຶ່ງໄປຕົກລົງກັບເຂມຮ
ໃຫ້ມີການປັກປັນເຂດແດນກັນໄທມີໃນມາຕຣາສ່ວນ ១ : ២០០,០០០
ທັງ ១ ທີ່ການປັກປັນເຂດແດນໄທຍໄດ້ຮະບູຊັດເຈນມາຕັ້ງນານແລ້ວ

ທ່ານໄທຈຶ່ງອີກແລ້ວ !

ພມເປັນຫ່ວງກຮັນພິພາທະໜວງໄທ-ກົມພູ້າ
ຊື່ງຮູ້ບາລໄທ ຕັ້ງແຕ່ລົມຍ້າຍ້ວນ ພຶກກັຍ
ເປັນນາຍກຮູ້ມູນຕີ ທີ່ໄປເໜີນຮັບຮອງຂ້ອຕົກລົງ
ໄທ-ກົມພູ້າ ບຣິເວນໝາຍແດນໄທຍ ຮອບຕັ້ງປຣາສາທ
ເຂົາພະວິທາຮ ໃຫ້ໃຊ້ແຜນທີ່ຝ່າຍເຂມຮ ១ : ២០០,០០០
ແທນທີ່ຈະເຂົ້າຂອງເດີມທີ່ແຜນທີ່ໄທຢີ້ ១ : ៥០,០០០
ຊື່ທີ່ໂລກຮັບຮອງ ອ້ອງຮັບຮູ້ມານານ

ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາຈຳຄົງນາຍອກລິສິທີ໌ ເປັນນາຍກ-
ຮູ້ມູນຕີ ກົມປູ້າຫາມາໂດຍຕລອດ ໂດຍເພາະ
ຄົນໄທຍ ແລະທ່ານໄທ ຕ້ອງລັງເວຍໝືວີຕຈາກຮະເບີດ
ແລະປັນຂອງທ່ານເຂມຮທີ່ຍິງເຂົ້າມາ

ຄົນໄທຍຕ້ອງອພຍພහື້າຍ ຈາກການທີ່ທ່ານໄທ
ປ່ລອຍໃຫ້ທ່ານເຂມຮເຂົ້າມາໃນຜົນແຜ່ນດິນໄທຍ ບຣິເວນ
ຮອບປຣາສາທເຂົາພະວິທາຮ ແລະພື້ນທີ່ໜ້າແດນໄທຍ
ທີ່ມີເຂົດສັນປັນນໍ້າເປັນອານາເຂດ ທ່ານໄທຍກົມປ່ລອຍ
ໃຫ້ທ່ານເຂມຮເຂົ້າມາຄົບຄວອງ ທ່ານໄທຍຄອຍວ່ານ
ເຂົ້າມາໂດຍເພາະທີ່ກູ່ມະເຂົ້າທີ່ເປັນຍຸທຮຄາລົດລົມຄັ້ງ

ປັຈຈຸບັນຕກອຍໆໃນການຄົບຄວອງຂອງເຂມຮ ຊົ່ງ ພຮມ.
ໄປເຫັນມາກັບຕາ ແລະໄດ້ບັນທຶກພິໄວ້ດ້ວຍ

ຈົນເກີດຄໍາຄາມຈາກປະຊາຊານໄທຍທີ່ເຮີ່ມຮູ້ຄວາມ
ຈົງມາກີ່ນີ້ວ່າ 为什么 ?....why ? และwhy ?
ທ່ານໄທຈຶ່ງປ່ລອຍໃຫ້ໜ້າເຂມຮ ລ່ວງລ້າວອີປິໂຕຍ
ຂອງຈາຕີ ແລະເຫດຸດໃນກັກການເມືອງໄທຈຶ່ງໄປ
ຕົກລົງກັບເຂມຮ ໃຫ້ມີການປັກປັນເຂດແດນກັນໄທມີໃນ
ມາຕຣາສ່ວນ ១ : ២០០,០០០ ທັງ ១ ທີ່ການປັກປັນ
ເຂດແດນໄທຍໄດ້ຮະບູຊັດເຈນມາຕັ້ງນານແລ້ວ

ຊື່ທັງແຕ່ໄທຍກັບເຂມຮທີ່ຂ້ອງຕົກລົງ MOU ໄຕ
ເປັນຕົນນາກລັບເກີດຄວາມໄມ້ສົງເຊີ້ນ ຈົນຄົນໄທຍ
ຜູ້ບຣິສຸທີ໌ທີ່ຈ້າວບ້ານແລະທ່ານຕ້ອງລັ້ມຕາຍ ຈາກ
ອາວຸຫຼາຍທ່ານເຂມຮທີ່ຍິງເຂົ້າມາໃນຝ່າຍໄທຍ

ແລ້ວເວົ້ອງນີ້ ໄກສະວັບຜິດຫອບ

ແລະຂອຂອບຄຸນໜ້າ ພຮມ. ທີ່ອອກມາຊຸມນຸ່ມ
ເພື່ອໃຫ້ຄົນໄທຍອີກຈຳນວນມາກູ້ຕາສວ່າງຂຶ້ນວ່າ
ໄກຮົດຄົດຂາຍຈາຕີບ້ານເມືອງ ! ໜ

ปากที่มุ่งแต่เอาชนะคน หรือมุ่งแต่ผลประโยชน์ ก็จะกลายเป็นคนปากเสีย ทำโลกให้มีดมิด ปากที่มุ่งเสียสละ มีเมตตา ก็จะเป็นปากที่ทำโลกนี้ให้สว่าง

คำพูดที่ทำให้โลกนี้ สว่าง และ มีดมิ

มีผู้รู้กล่าวว่า “เมื่อใดที่เรายังไม่พูด เรายัง
เป็นนายของคำพูด แต่เมื่อใดที่เราพูดออก
ไปแล้ว คำพูดก็ย้อมเป็นนายเรา” ในยุคข้อมูล
ข่าวสาร คือ อำนาจ ทั้งปากและปากกาคืออาวุธ
สำคัญที่มนุษย์ใช้ต่อสู้ห้าหันกัน ปากบางคน
ที่มุ่งแต่เอาชนะคน หรือมุ่งแต่ผลประโยชน์ ก็
จะกลายเป็นคนปากเสีย ปากพลอย ทำโลกให้มีดมิด
และทำซึ่วิตของตนให้มีดมันตามไปด้วย
ส่วนปากที่มุ่งเสียสละ มีเมตตา ก็จะเป็นปาก
มหานิยม ปากที่ทำโลกนี้ให้สว่าง ทั้งชีวิตของ
เราและสังคม ซึ่งในรอบเดือนที่ผ่านมา มีนัย
คำพูดของผู้คนที่น่าพิจารณาอย่างยิ่ง

เรื่องผู้รักษาเกียรติของสามี
ด้วยความคิดที่เห็นแก่ชาติและส่วนรวม

เมียพล.อ.รัมเกล้าฝ่ากบทเรียน “หวังชาติส่งบ”
ญาติทำบุญครบ ๑ ปี การลุณเสีย “พล.อ.
รัมเกล้า” “เมีย” ฝ่ากบทเรียนไทยมาไทย
หวังชาติส่งบ ไม่มีฝ่าคนดีข้าร้อย
ที่วัดวนรนิเวศวิหาร นางนิชา ทิรัญญูรณะ
ธุวธรรม ภรรยา พล.อ.รัมเกล้า ธุวธรรม อดีต
รองเลนาธิการกองพลทหารราบที่ ๒ รักษา^๑
พระองค์ (รอง เลธ. พล.ร.๒ รอ.) พร้อมครอบครัว
ได้ร่วมกันทำบุญอุทิศส่วนกุศลในโอกาสครบรอบ
๑ ปีการเสียชีวิต พล.อ.รัมเกล้า จากการปฏิบัติ

หน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยและขอคืนพื้นที่จากกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) บริเวณสี่แยกคอกวัววังและหน้าโรงเรียนลตรวิทยา เมื่อคืนวันที่ ๑๐ เม.ย. ๒๕๕๓ โดยมีนายทหารระดับสูง และบุคคลในแวดวงการเมืองมาร่วมงานจำนวนมาก

นางนิชา กล่าวว่า การทำบุญวันนี้เพื่ออุทิศส่วนกุลให้ พล.อ.รัมเกล้าแล้ว และทหารทุกคนที่เสียชีวิตในวันดังกล่าว ช่วง ๑ ปีที่ผ่านมา กองทัพดูแลครอบครัวเป็นอย่างดี ตั้งแต่วันที่ ๑๐ เมษายน ๕๓ หลายคนยังหวั่นใจอยู่ว่าบ้านเมืองยังไม่สงบ กังวลว่าจะเกิดเหตุการณ์การช้อรออยเช่นนี้อีก แต่หวังว่า คงไม่ต้องตายอีก ไม่มีการสูญเสียไม่ว่าจากฝ่ายใดก็ตาม เชื่อว่าประชาชนคนไทยอยากให้บ้านเมืองมีความสงบสุขกลับมา สุขชีวิตที่ปกติเหมือนเดิม เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นถือเป็นบทเรียนต่อสังคมว่า คนไทยไม่ควรทำร้ายกันเอง

ครั้งนี้เป็นความสูญเสียที่ยิ่งใหญ่ที่คนไทยต้องตายด้วยน้ำมือคนไทยด้วยกันเอง พล.อ.รัมเกล้าเป็นคนหนึ่งที่ลสท้อนชีวิตของทหารที่ดีและชีวิตของคนไทยที่เป็นคนดีมีตัวตนจริง ๆ ซึ่งไม่ได้มีพล.อ.รัมเกล้าคนเดียว เชื่อว่ายังมีคนดีในลังคมอีกมาก ดังนั้นอย่าจากคนดีแบบนี้อีกเลย เพราะทหารเกิดมาเพื่อเลี้ยงลูกชิวิตดูแลบ้านเมือง ปกป้องสถาบันพระมหากษัตริย์ และดูแลประชาชน หากทหารแบบ พล.อ.รัมเกล้าตายแล้ววันข้างหน้าเกิดภัยใหญ่หลวง ใครจะมาช่วยคุ้มภัยให้ประชาชน อาย่าไร้ก็ตาม หากพล.อ.รัมเกล้าพูดได้คงกล่าวว่า อาย่าให้มีทหารคนไหนต้องตายอีกให้เข้าตายคนเดียว Kirk (เน้นทันทีว่า ๑๐ เม.ย. ๒๕๕๓)

เข้าผู้สร้างความเกลียดชัง จึงได้รับแต่ความเกลียดชัง

“ตู่ จตุพร” ปราศรัยโภගลั่นเลือดแดงโดย “ทหารรักษาพระองค์-ทหารเลือราชนิ” กล่าว

สุดเจ็บปวด หมื่นเหงาพาดพิงค์รัชทายาท (astv ผู้จัดการ วันจันทร์ ที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๔)

ช่วงหัวค่ำวันนี้ (๑๐ เม.ย.) ณ เวทีปราศรัยในการซุ่มนุ่มนองกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) อนุสาวรีย์ประชาธิปไตย นายจตุพร พรหมพันธุ์ แกนนำคนเลือดแดงและ ส.ส.ลัดส่วนพระรอดเพื่อไทย ซึ่งอยู่ระหว่างการประกันตัวในข้อหาร่วมกันใช้และสนับสนุนให้ผู้อื่นกระทำการผิดกฎหมายก่อการร้ายจากเหตุการณ์ความรุนแรงเมื่อเดือนเมษายนและพฤษภาคม ๒๕๕๓ ยังกล่าวโจมตีศิลป ทหารและรัฐบาลพระรัชทิปต์ด้วยว่าร่วมมือกันลักกันพระรอดเพื่อไทยมิให้เข้ามาเป็นรัฐบาลได้ภายหลังการเลือกตั้ง

“มีการบอกกันล่วงหน้า และผมก็เชื่อว่าเรื่องจริง พระรอดเพื่อไทยได้เป็นรัฐบาล ซึ่งจะต้องແවก ดงหนาม ແວກດงตິນ ແວກມືອທຶນ ທີ່ມີອາໄຫັນ ຕິນ ທີ່ມີອາໄຫັນ ແວກຝ່າມາໄດ້ ກົດຕົວຈະຍຸບພຣຣອ ອູດຕືກຮັບພື້ນອັນທິກັນທີ່ກົດຕົວຈະຍຸບພຣຣອ ອູດຕືກຮັບພື້ນອັນທິກັນທີ່ກົດຕົວຈະຍຸບພຣຣອ” นายจตุพรกล่าว และว่าตนเพิ่งเปิดประเด็นกรณีทหารล่งกำลังเข้าแทรกแซงการเลือกตั้งครั้งที่จะมาถึง

ปราศรัยสุดล่อแหลม

“พื่นอังที่รักทั้งหลาย เราเพียงแค่เรียกร้องให้มีการยุบลงฯ เพราະຮັບປາລຂອງອົກສີທີ່ເວັ້ນຊີວະໄດ້ມາຈາກການປັບລັນ ตັງແຕ່ເວັ້ນຕັນຈາກຄາລຮັບຮຽມນູ່ຢູ່ ຈະໄປຈັດຕັ້ງຮັບປາລໃນການທ່ານາບທີ່ ๑ ມັກດເລັກຮັກໝາພະວະອົງກໍ ພົມເຕືອນຄຸນແລ້ວໄນ້ໃໝ່ ທີ່ ພົມບອກວ່າຄຸນຈະເອົາໜ່ວຍໃໝ່ນາຜ່ານ ຄຸນໃຊ້ບປະມານ ๖,๐๐๐ ລ້ານ ຄຸນເອົາໜ່ວຍໃໝ່ນາໆ ຊ່າ ພວກພົມຍັງໄໝເຈັບປວດ ຍກເວັ້ນສອງທ່ານຍ່ອງຍ່າເຄົາມາຜ່ານໄດ້ໃໝ່ ຄືວ່າ ໜຶ່ງທ່ານຮັກໝາພະວະອົງກໍ ແລະສອງທ່ານເລືອພຣຣາຊີນີ ເພຣະພວກເຮົາມີຄວາມເຈັບປວດ (ເສີຍໂທ່າຂອງມາລັນເລື້ອແດງ ຈາກນັ້ນເສີຍຫາດຫາຍ) ... ວ່າເປັນກະສົງພຣຣາຊາທານໃໝ່ໃໝ່ ... ພົມໄມ້ໄດ້ບ່ອກວ່າໄມ້ໃໝ່ຄຸນຜ່ານ ແຕ່ທ່ານເລືອຮາຊີນີກັບທ່ານຮັກໝາພະວະອົງກໍຄຸນອ່າເອາ

มาม่า เพาะปลูกแล้วมันเจ็บปวด ประชาชน มันเจ็บใจ” นายจตุพรกล่าว

นอกจากนี้แก่นนำคนเลือดแดงที่อยู่ระหว่างการประกันตัวคดีก่อการร้ายยังกล่าวด้วยว่า ตนอยากรืไปอกรายการของนายวูดดี้ (วุฒิธร มิลินทจินดา) บ้าง เพราะคนเลือดแดงไม่ได้เกิดมาคุยกันแต่เกิดมาตาย

“วันนี้พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายสุเทพ นายอภิสิทธิ์ คุณไม่มีสิทธิจะพูดว่าคนเลือดแดงล้มสถาบัน คนที่ล้มสถาบันตัวจริงคือคนที่เอาทหารรักษาพระองค์ ทหารเลือราชินี มาขยิ่งหัวประชาชน ... (เลียงให้) ครอบรอบปีคุณจะยิงให้ใหม่ ฆ่าแล้วเป็นยังไง เลือดแดงยังเต็มแผ่นดินไม่ใช่หรือ (เลียงให้) ใครที่ทำให้บ้านเมืองเป็นแบบนี้ เขาไม่ความเจ็บปวด พื้นดองที่รักทั้งหลาย ยิ่งคนเลือดแดงบอกว่าปกป้องสถาบัน ยิ่งคนเลือดแดงบอกว่า จงรักภักดี ทั้งที่คนเลือดแดงไม่เคยทำอะไร เป็นไฟร์ที่ดี เป็นไฟร์ที่ดีมากการทำไม่ ... ถ้าม่ว่าฆ่าทำไม่ยุบสลายได้ยินใหม่ ไม่ใช่ล้มเจ้า” นายจตุพรปราศรัยปลุกระดม คนเลือดแดง

“ประเทศไทยนับในโลกนี้ฆ่าลูกเพื่อปกป้อง พ่อ ฆ่าลูกเพื่อพ่อ ฆ่าลูกเพื่อแม่ มีอีกประเทศไทย ประเทศไทยนี้ประเทศไทยเดียว ... พื้นดองที่รักทั้งหลาย ยอมเดือนแล้วไม่ใช่หรือ ผูกคอฟ้าและ ... สีชมพู ยิ่งบนรถรางไฟฟ้าใส่วดปทุมฯ ลัดสีฟ้าลัดสีชมพู ไม่ออก แล้ววันนี้มาโทษคนที่พยายาม” นายจตุพรปราศรัยปลุกระดมท่ามกลางเสียงโหวตของคนเลือดแดง “เราไม่เคยล้มสถาบันเลย แต่ เข้าเอาทหารเลือราชินี ทหารรักษาพระองค์ มาฆ่าเรา มาฆ่าเรา มาฆ่าเรา ...”

หยุดโคงเลือกตั้ง (No Election) หยุดโคงบ้านโคงเมืองก่อนจะได้ใหม่ ? (No Vote)

‘สตศรี’ ยุรีบปฏิวัติห่วงเลือกตั้งรุนแรง

“สตศรี” มาเปลกยุให้ทหารที่คิดปฏิวัติรีบลงมือ เพราะไม่อยากให้มีการเลือกตั้ง เนื่องจาก

เชื่อว่าจะมีความรุนแรงเกิดขึ้นแน่นอน ชัดแก่รัฐธรรมนูญกลับไปกลับมาสนองความอยากรของนักการเมือง ไม่ได้ช่วยแก้เรื่องซื้อสิทธิขายเสียง

“ประพันธ์” พันธงแข่งกันดุกกว่าทุกครั้ง เพราะต้องแข่งชิงอำนาจรัฐ เงินซื้อเสียงสะพัดแหนะให้ยอมรับผลที่ออกมาจะได้ไม่กลืนคุ

นางสุดศรี สัตยธรรม กรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) ด้านกิจการพรรคการเมือง กล่าวตอนหนึ่งในการประชุมซึ่งความรู้เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญ และกฎหมายเลือกตั้งให้กับเจ้าหน้าที่ กกต. ว่า การแก้ไขรัฐธรรมนูญที่ปรับการเลือกตั้งมาเป็นเขต ลักษณะตามความต้องการของนักการเมืองนั้น ไม่อาจแก้ปัญหาซื้อสิทธิขายเสียงได้

“ไม่ว่าเลือกตั้งระบบไหนก็ไม่พ้นเรื่องทุจริตซึ่งเป็นเรื่องยากที่ กกต. จะไล่จับได้ ที่ผ่านมา เวลาสังคดีฟ้องศาล ๓๐% ศาลจะยกฟ้อง เรื่องแบบนี้จะโทษ กกต. อ่อนแอกไม่ได้ เพราะไม่ว่าใครมาเป็น กกต. หากคนซื้อเสียงกับคนขายเสียงยังสมยอมกันก็แก้เรื่องนี้ไม่ได้ การแก้มาเป็นเขต ลักษณ์ มีข้อสังเกตว่าอาจเป็นการใช้เงินในการซื้อเสียงน้อยลงหรือไม่

บ้านเมืองวันนี้ไม่ปกติ หากมีการเลือกตั้งเกิดความรุนแรงแน่นอน ที่พูดกันเรื่องปฏิวัติ หากจะมีข้อให้ทำเลย ไม่อยากให้มีเลือกตั้ง”

นายประพันธ์ นัยโกริวิท กกต. ด้านกิจการบริหารงานเลือกตั้ง กล่าวว่า “ทุกคนเห็นตรงกันว่าการเลือกตั้งที่จะมีขึ้นจะมีการแข่งขันกันสูงมาก จะมีการซื้อเสียงรุนแรง เพราะฝ่ายการเมืองต่างยอมแพ้กันไม่ได้ ทุกคนอยากรู้ได้อำนาจรัฐ งานหนักจึงตกลอยู่ที่ กกต. ที่เป็นผู้จัดและควบคุมการเลือกตั้งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้”

(จาก..http://www.daileworldtoday.com/newsblank...ws_id=9846)

“ผู้ก่อการเหตุทั้ง ๆ ที่ร้ายอยู่ ย้อมทำชั่วได้ทุกอย่าง”-พุทธพจน์

ทักษิณทวิตขอทุกฝ่าย
อย่าดึงสถาบันโยนการเมือง

ทักษิณทวิตอวยพรส่งกรณ์ต้วนเลิกสาดโคลน
ขอทุกฝ่ายอย่าดึงสถาบันโยนการเมือง

พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร เขียนทวิต @thaksinlive
ข้อความว่า ผมขอส่งความลุขและความประณดาดี
มาயังพี่น้องคนไทยทุกคนเนื่องในวันลงกรณ์ต์
ด้วยความเคารพรัก และ คิดถึงด้วยครับ ขอให้
พักผ่อนให้สนุกและปลอดภัย

“หลังลงกรณ์ต์อยากรอว่องให้ทุกฝ่ายหันหน้า
เข้าหากันในสุานะคนไทยด้วยกัน สถาบันเสร็จก์
จะอดแล้วหยุดสถาบันโคลนการเมืองกันເຕອະ
ບັນເມືອງຈະໄດ້ເດີນຕ່ອໄປໄດ້ ໂດຍເສພາຍ່າຍິ່ງ
ກරกล່າວສຶງຫຼືອ້າງອີງສັບປັນ ເພື່ອປະໂຍ້ນ
ທາງການເມືອງ ພົມຂອງວົງທຸກຝ່າຍໄນ່ວ່າຈະເປັນແດງ
ເປັນເໜືອງ ເປັນພຣຄການເມືອງ ຫຼືອກອງທັພ”

พ.ต.ท.ทักษิณ ทวิตว่า “ประเทศไทยจะต้อง<sup>เป็นระบบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์
ทรงเป็นประมุขเท่านั้น และทรงอยู่เหนือการเมือง
นักการเมืองจะเล่นกันอย่างไรก็อย่าบังอาจ กล่าว
ถึงสถาบันฯ เลย ไม่ว่าจะเป็นเชิงปักป้องหรือ
กระบวนการด้วยประการใด ๆ ขอให้มาร่วมกันแข่งขัน
ทำความดีให้ประชาชนและให้เข้าเป็นผู้ตัดสินตาม
หลักการในระบบประชาธิปไตยเด็กว่า และทุกฝ่าย<sup>ต้องยกสถาบันไว้เหนือความชัดแยกทางการเมือง
ก็จะเป็นการแสดงความจริงรักภักดีโดยไม่ต้อง
โ้ออวดว่าเหนือกว่าคนอื่น” (๑๔ เม.ย. ๒๕๕๔)</sup></sup>

คอมเมนต์ : “สุเทพ” ชัดทักษิณตัวนำพูดอย่าง
สถาบัน วอนลั่งบริหารหยุด

เมื่อสามถึงกรณ์ พ.ต.ท.ทักษิณทวิตเตอร์ระบุ
ขอให้หยุดสถาบันโคลนการเมืองและอ้างอิงถึงสถาบัน
นายสุเทพ กล่าวว่า “คุณทักษิณแหลกตัวดี ต้อง<sup>หยุดสิ่งที่ทำ ผมได้รับรายงานว่าคุณทักษิณ
ไปพูดกับคนเลือดแดงที่ต่างประเทศก็ใช้คำพูด</sup>

ไม่เหมาะสมและกระทบกับความมั่นคงของ
ประเทศ”

“การเลือกตั้งนี่นะ มันก็ไปสู่ຈราอุบาห์”-พระรักเกียรติ

“ເປົດໄວພຣະຮັກເກີຍຕີ ອັດຕ ອນກະກຽບສາຫະລຸ”
ສານົກວິປະເກວິພນາກາ ຈ.ນຸ້ມກາວີ ຈ.ອຸປະນານ

ความจริงอาทมา ก็เป็นนักประชาธิปไตยมาก
ก่อน แต่ว่าคราวนี้สถาบันการเมืองนี้นี่ อาทมา
มองไม่เห็นว่าการเลือกตั้งจะแก้ไขปัญหา ມองไม่
เห็นว่าการเลือกตั้งคือคำตอบของการแก้ไขปัญหา
เพราะว่าการเลือกตั้งนี่นะ มันก็ไปสู่ເວັນ
ວັກຈັກຫຼືອເປັນວັງຈານ ນักการเมืองຫລາຍທ່ານກີ
ບອກນີ້ມันເປັນວັງຈານຫຼືອກັບວ່າມີການ
ເລືອກຕັ້ງມີການຊ້ອເລີຍງ ມີການມາຊ້ອເລີຍເສົ່ງແລ້ວ
ມີການມາໃຊ້ອໍານາຈ ມາໄດ້ອໍານາຈ ມາຖຸຈົດ ມາທໍາ
ຄວາມຜິດ ມາຫາເຈີນ ມາກອບໂກຍມາຄອນທຸນ ເສົ່ງ
ແລ້ວໄປເລືອກຕັ້ງ

ในขณะที่ประเทศไทยมีปัญหา ปัญหาทาง
ความคิดความแตกแยกรุนแรงขนาดนี้ หลวงพ่อ<sup>ว่าการเลือกตั้งໄມ້ໃຫ້ຄຳຕອບ ສິ່ງເລືອກຕັ້ງກັບມາ
ມັນກີຍັງເກີດເຫຼຸດຄວາມຝັດແຍ້ງກົງຢັງໄມ້ໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ
(ສັນກາຍຸດໂດຍ fmtv)</sup>

บทสรุป พระพุทธเจ้าทรงได้สรรเสริญถึง<sup>บຸຄຄລູ້ໄດ້ກະທຳຜິດແລ້ວ ກາຍຫລັງກລັບຕົວ
ກລັບໃຈເລີຍໄດ້ ຜູ້ນັ້ນຍ່ອມຍັງໂລກນີ້ໃຫ້ສ່ວາງ ດູຈ
ພຣະຈັນທົ່ວພັນແລ້ວຈາກເມືອນນັ້ນ ແກ້ໄຂ</sup>

ปัญหาประเทศไทย มิใช่อุบัติเหตุที่ไหน
แต่อุบัติเหตุนักการเมือง
ที่สำคัญความถูกต้องทางกฎหมาย
เข้ามากอบโกยหาผลประโยชน์

การณีศึกษา เตาปฏิกรรณ์ ฯ กับนักการเมือง

รื่องที่เลี้ยงไม่ได้ในอนาคตคือการสร้างเตาปฏิกรรณ์
ระบบอุตสาหกรรม ระบบเศรษฐกิจ จะเป็นผู้ปักป้องและ
สนับสนุน การสร้างเตาปฏิกรรณ์เพิ่ม !
อนาคต ภัยธรรมชาติจะไม่ร้ายเท่าภัยจากเตาปฏิกรรณ์
พันน ๑๐๐ บาท กับ ก้อนหิน ๑ ก้อน
และเป็นธรรมชาต ลิ่งที่มีประโยชน์มากก็ย่อมมีภัยมาก
เช่นเดียวกัน
อิกไม่กี่ปี เตาปฏิกรรณ์จะวิ่งแข่งกับผลิตผล GMO ด้วย
เหตุผลทางเศรษฐกิจ !

นักการเมือง เป็นอีก ๑ ผู้พันธุ์ของมนุษยชาติที่สำคัญกรรมใหม่ สามารถครองบัลลังก์แทนพระมหากษัตริย์ ! พ.ศ. ๒๕๗๕ เหล่าฝูงแพะไอลักษ์กินเนื้อเลือ คนเดินดิน ก็มีโอกาสเป็นเจ้าแผ่นดิน ! ปี ๒๕๗๕ จึงเป็นปีที่เปลี่ยนบุคลากร จากรถสถาบันฟ้ามาเป็นสถาบันคนเดินดิน

เกือบ ๑๐๐ ปี ที่เปลี่ยนการปกครองเปลี่ยนจากราชวงศ์มาเป็นพระคยาการเมือง พระโคโน้นพระคานี

ความสามัคคี กลับกลายเป็นแค่อนุสาวรีย์เอาไว้ซึ้งกัน

ในหมู่บ้าน ในชุมชน ในครอบครัว คนต่างพระคามีแต่ขัดแย้ง- เกลียดชัง- ลบหลู่

พระคยาการเมือง จึงเป็นเครื่องมือทำลายชาติตัวสำคัญ !

เกือบจะ ๑๐๐ ปีนักการเมืองผลัดเปลี่ยนการบริหารบ้านเมือง

อ้างความชอบธรรม

อ้างกฎหมาย อ้างประชาริปไตย

อ้างสารพัดเพื่อจะได้ครองแผ่นดิน !

ในอีกไม่นาน พจนานุกรม จะบัญญัติคำพท “นักการเมืองหมายถึงชนชั้นที่เห็นแก่ตัว ใช้ขบวนการเลือกตั้ง เข้าสู่ตำแหน่งบริหารบ้านเมือง

เป็นคนเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน ชอบโกหกคอรัปชัน

เป็นเหตุให้ประเทศชาติเสื่อมถอย”

บทพิสูจน์การพัฒนานักการเมือง เกือบ ๑๐๐ ปี ผ่านการเลือกตั้งจากประชาชน ก็ยังจอมอยู่ในวงจรอบบาทว์ !

อัปริย์ไปลัญโภมา ช้ำแล้วช้ำเล่า !

เกือบ ๑๐๐ ปี พิสูจน์แล้วว่า นับวัน มีแต่จะได้นักการเมืองที่เห็นแก่ตัวมากขึ้น

รัฐบาลมีปัญหา อย่างมากก็ “ยุบสภา” เลือกตั้งใหม่รีบนำแผ่นทองคำมาปิดประทับนี่แหลกดีที่สุด นี่แหลกเป็นอาชญากรรมประเทศที่

เข้าทำกัน

แทนที่จะค้นหาวิธีที่ดีกว่านี้กลับยืนหยัดแค่ “เข้าคุหากาเบอร์นี”

เลือกวัวควาย เลือกหมาแมวไปผสมพันธุ์ มันยังยากกว่า เลือกนักการเมือง !

เลือกนายกฯ ก็มีให้เลือกแค่ ๒-๓ คน วนกันอยู่แค่นี้ มันเป็นการคัดเลือกสายพันธุ์ประเทศไหน ? คนจะเกิด ๑ คน ยังมีสเปร์มแบ่งขันเป็นร้อยล้าน

เลือกนายกฯ ๑ คน เพื่อดูแลคนอีก ๖๐ ล้าน ทำไมโคตระง่าย !

เลือกผู้อำนวยการ เลือกผู้จัดการคุณสมบัติมากมาย

แต่พอเลือกนายกฯ เอาแค่เป็นหัวหน้าพระคยา สมาชิกพระคยาอมรับให้เป็นหัวหน้า

ง่ายไปนะเนี่ย !

ปัญหาประเทศชาติ มิใช่อยู่ที่ไหน แต่อยู่ที่ตัวนักการเมืองที่สำคัญความถูกต้องทางกฎหมายเข้ามากอบโกย หาผลประโยชน์

เมื่อยุดไม่ได้ต้อง “เว้นวรรค” จนกว่าจะพบวิธีที่ดีกว่านี้

เตาปฏิกรณ์ฯ เมื่อควบคุมไม่ได้ เข้าจะเทปูนซีเมนต์กลับทับ ฝังไว้ได้แผ่นดินเพื่อสกัดกั้นกัมมันตภารังสี

เมืองไทย เรายังนักการเมืองที่กำแหงทะเยอทะยาน จิตใจโล้มม

กลับทับลักษ์ ๒-๓ ปี อาจจะมีแสงสว่างมากกว่านี้

หยุดคำจาตัวเอง ให้ประชาชนเข้าจัดการกันเอง หรือจะรอประชาชนทนไม่ไหว ลูกขี้น้ำล่า !

คอมมิวนิสต์ เข้าให้คนจนลูกชี้อ แต่ประชาชนอิปไตย เข้าให้ประชาชนลูกชี้อ รับรองว่าดุร้ายพอ ๆ กัน !

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัฒน์ ชูโต

● ภาพจากบางกอกโพสต์

แม้เตบโตจากระบบทุนนิยม

แต่แนวคิดกลับเปลกแยงอย่างสันเชิง

แม้เป็นชาวอังกฤษ แต่เมืุ่มอง “ความเป็นไทย” กลับเหียบคมยิ่ง

ดู ป้าในเมืองไทยหล่อหลอมฟรังค์บันไดให้เป็นคนไทยเกือบสมบูรณ์

กว่าคนไทยอีกหลายคน

การตีบ วีลเลอร์ : ฟรังก์พอเพียง

ต่อจากฉบับ ๒๔๙

ค่ออยากรหาคำตอบให้ชัวต

ผมตกลงกับแฟนว่าเราจะไปอยู่บ้านนอก ผมจะไม่รับจ้างสอนภาษาอังกฤษ เขาก็ตกลง แต่ปัญหาคือผมทำเกษตรไม่เป็น ช่วงแรกก็ลำบาก ต้องกลับมาแบบอัจฉริยะเดิมวันละร้อยยี่สิบบาท โว้โว...เห็นอยู่ เพราะที่อังกฤษถึงจะเดครัวร้อน แต่อากาศเย็น เดินไม่ได้ต้องรีบกู้น้ำได้ แต่ตอนแก่น ช่วงนั้นเป็นเดือน ๕ อากาศร้อนมาก ๔๐ กว่าองศา บางครั้งผมก็เป็นลม เข้าอาบน้ำมาสาด โว้ย..! ฟรังมันบ้าทำไมไม่กลับบ้าน คิดผิดหรือเปล่า ทำไมต้องมาลำบากขนาดนี้ เขาก็คิดว่าผมเป็นชาตกรไปจากคนอังกฤษ และกลับบ้านไม่ได้ หนีคดีฆ่า ความจริงไม่ใช่ ผมก็แค่อยากรหาคำตอบใน

ชีวิตบางเรื่องเท่านั้น อยากหาความสุขที่เป็นแบบยิ่งยืนลึกหน่อย

บางครั้งก็คิดหนีไปที่อื่นเหมือนกัน แต่ผมไม่รู้ว่าถ้ายังที่นี่ไม่ได้จะไปอยู่ที่ไหน คิดว่าเราต้องหาคำตอบให้ได้ ปัญหาอาจจะอยู่ที่ตัวของผมเอง แต่ในภาพรวมที่นี่ดี ลิ่งแวดล้อมดี สะอาดเรียบร้อย เราอยากเห็นลูกของเรารอยู่ในที่สะอาดอาหารธรรมชาติฟรี ๆ ก็มีเยอะมากในภาคอีสาน ห็ดแดง หน่อไม้ ไข่เม็ดแดง ดอกกระเจียว ผักอีหรอก แมงตาม ชี้กงปอมเยอะ แต่บางคนไม่กินนะ บางคนกิน ซึ่งมันดีมากเพราะว่า ๑. สะอาด อาหารธรรมชาติที่ไม่มีเคมีไปเล่นปุ๋ยเคมี ๒. ไม่ได้ซื้อ ไม่ได้ใช้เงิน ขอให้ชัยันเดินไปเก็บ สมัยก่อนที่

อังกฤษ polymorphoendothelial ทุกวัน เมื่อได้เงินแล้วก็ เอาเงินเกือบทั้งหมดไปซื้ออาหารในร้าน ฟรังส์ล้วน มากทำงานหนักทุกวัน แต่เงินที่เข้าได้มันเพียงพอ ที่จะซื้ออาหารกินเท่านั้น ไม่มีเงินเหลือฝ่ากรอบการ

บัญญัติความรู้กับความจำ

มันเป็นเรื่องแปลงหน้าที่ประเทศไทย คน ยากจนมีหนี้ลินเยอะ ที่อังกฤษมีแต่คนรวยที่มีหนี้ลิน คนจนไม่มีหนี้ เพราะเขาไม่ให้คนจนยืมเงิน เนื่องจากกลัวจะไม่มีปัญญาใช้คืน จึงไม่มีสิทธิมีหนี้ลิน แต่คนรวยยืมเงินได้ คำว่ารายกับคำว่าจน คืออะไรกันแน่

ที่ขอนแก่นเขาว่าผอมบ้าบ้าง ผรั้งยากจนบ้าง ผรั้งตกอับบ้าง ผรั้งขึ้นกบ้า ผรั้งไม่มีเงิน แต่ผอม บอกว่าไม่ใช่ ผอมรายนะ เขาถามว่ารายได้ยังไง ผอมบอกว่า

๑. ผอมมีบ้าน ผอมทำบ้านเล็ก ๆ เป็นกระท่อม น้อย ๆ เอาหญ้ามา犖ุ่นหลังคา ชาร์บ้านเรียกว่า เลียงนา ไม่ใช่บ้านหรอ ก ผอมบอกว่าใช่ มันบ้านของผอม ไม่ใช่บ้านเจ้านาย ราคานั่งหมื่นสองพัน บาทอยู่ได้ครับ บ้านกันแಡดกันสนได้ แค่นั้นผอมก็ รวยแล้ว

๒. มีที่ดินแค่ ๖ ไร่เท่านั้นเอง ที่นั้นเขากองไว้ ภาระจอก มีนิดเดียว แต่สำหรับผรั้งมันเยอะมาก จริง ๆ ผอมคิดว่ามันเป็นเรื่องสำคัญ เป็นพื้นฐานของชีวิต เราต้องมีที่อยู่อาศัยเป็นของเรา ไม่ใช่ ของเจ้านาย เพราะว่าถ้ามันเป็นของเจ้านาย เรา ต้องไปหาเงินให้เข้า ถ้าเราไม่มีเงินเขาก็ไม่รู้ว่าจะ เราไม่มีที่อยู่น่ะ เพราะฉะนั้นต้องมีบ้านเป็นของ ตัวเองไว้ก่อนซึ่งผอมก็มีบ้าน คิดว่าลูกของผอมจะ ต้องมีบ้านแน่ ๆ ด้วย เรื่องเกษตรผอมทำไม่เก่ง แต่ที่ทำได้ง่ายคือ ปลูกต้นไม้ ไม่ประดู่ ไม่สะเดา ไม่ย่าง ปลูกไว้ให้ลูกสร้างบ้าน ประเทศไทยอุดม สมบูรณ์ ต้นไม้โตเร็วมาก แค่ ๒๕-๓๐ ปีตัดได้แล้ว ไม่เหมือนอังกฤษ ๒๐๐ ปีได้เท่านี้เอง เพราะ อากาศเย็น เป็นเรื่องแปลงที่คนไทยจะบ่น ไอ้...มันร้อน ๆ ผอมว่ากลับเป็นเรื่องดี แสงแดด

ประวัติ : ชื่อ Martin Wheeler อายุ ๔๗ ปี เป็น ชาวอังกฤษจากเมือง Blackpool ได้ปริญญาตรีเกียรตินิยมภาษาอังกฤษ จาก London University ภรรยาชื่อ นางรานา วีลเลอร์ เป็นชาวชองแคน นิบูตร ๓ คน คือ ๑. ด.ช.อธิค วีลเลอร์ (Eric Wheeler) อายุ ๘ ขวบ ๒. ด.ญ.แอนน์ วีลเลอร์ (Anne Wheeler) อายุ ๖ ขวบ ๓. ด.ช.ดิเรก วีลเลอร์ (Derek Wheeler) อายุ ๖ เดือน เด็กทั้งสามไม่ฝึกภาษาอังกฤษเลย !!

เยอะจะทำการเกษตรได้ตลอดเวลา ๑ ปีทำได้ทุกวัน แต่คนไทยจะบ่นร้อน ๆ ไม่เอา ๆ อยากเป็น คนผิวขาวดีกว่า แต่คนอังกฤษเข้าถือว่าคนผิวขาว เป็นคนจน เพราะว่าไม่มีปัญญาจะไปเมืองนอก ซึ่งกลับกันเลย แม้แต่พ่อของผอมเขาก็ยังมีเครื่องอาบน้ำแต่เพื่อให้ผิวเป็นสีแทน ให้ดูเป็นแบบคนมี ลักษณะ แต่คนไทยกลับอยากรู้ว่าคนผิวขาวเหมือนผรั้ง จน ๆ (แต่เมื่อตอนนั้นให้เห็นมี่อนผรั้งด้วย)

วิดีโอธรรมชาตของมาต์ติบ วีลเลอร์

ผอมมีลูก ๓ คน ชาย ๒ หญิง ๑ ลิงสำคัญที่สุด สองเรื่องในชีวิตของเรา คือ ๑. ต้องมีบ้านเป็น ของตัวเองให้ได้จึงจะถือว่าชีวิตประสบความสำเร็จ ๒. ต้องมีงานทำทุกวัน ไม่ได้จำกัดว่าต้องเป็นงานอะไร แต่ขอให้มีงานทำทุกวัน ชีวิตจึงจะไม่สูญเปล่า วิธีเดียวที่รับประกันได้ว่าลูกมีงานทำ คือการมีที่ ทำกินให้เข้า และเราต้องช่วยให้เข้าทำเป็น ผอม คิดว่าคนชนบทจริง ๆ โครมีที่ดินทำกินแล้วจะไม่ ตอกงาน เว้นแต่คนเชื้อเกียล ซึ่งบางคนมีที่ดินเยอะ แต่ไม่ยอมทำ ถ้าเราล้างลอนให้ลูกรู้จักทำมาหากิน เขาก็ไม่ตอกงาน ผอมถือว่างานที่อิสระและมี ประโยชน์มากที่สุดคืองานเกษตร ซึ่งช่วยให้เรา กินอิ่มทุกวัน คนอังกฤษกินไม่อิ่มเยอะมากนน ผอม ไม่อยากให้ลูกของผอมอดอาหาร อยากให้ลูกกิน อิ่มในลักษณะที่ส่งเสริมสุขภาพด้วย กินอาหารที่ ไม่มีสารพิษ กินอาหารแบบเรียบง่ายก็ได้แต่อิ่ม ทุกวัน เมื่อมีบ้าน มีงาน มีอาหาร ลูกของผอมก็จะ รู้สึกดี ผอมอยากรู้ว่าลูกอยู่บ้านนอกร เพราะว่า สะอาด จ้างเท่าไหร่ก็ไม่อยากให้ไปอยู่ในเมืองหรือก

เพาะปลูก แอกอัด ลำคัญที่สุดคือเรื่องของลังคม ผสมไม่อยากให้ลูกไปอยู่ในเมือง เพราะว่าคนเมืองเห็นแก่ตัว วิงไปหาเงินอย่างเดียว แข่งขันกันเยอะ เดียว ก็มากัน ดักกันทุกวัน ไม่ลงบ อยากรู้ว่าลูกอยู่บ้านนอก เขาจะได้สิ่งที่หายากที่สุดในโลก

คนอีสานบ้านนอกเป็นคนดีมากนน มีน้ำใจ รู้จักช่วยเหลือคนอื่น เอื้ออาทรกัน เกือกญาติกัน แบ่งปันกัน ไม่แข่งขันกัน ความเป็นชุมชนเป็นลิ่งที่หายากนน ถ้าเราไปอยู่ในเมือง จะอยู่แบบของใครของมัน บ้านคนละหลัง ครอบครัวคนละหลัง ไม่รู้จักกัน ถ้าเราอยู่ในชุมชนเล็ก ๆ เรายังจะช่วยเหลือกันได้ คุยกันได้ แบ่งปันกันได้ ในที่สุดเราก็จะเป็นคนมีน้ำใจได้

ลูกของผมเขาเป็นคนมีน้ำใจ เราอาจจะไม่มีเงินไม่ได้เรียนหนังสือสูง ๆ แต่เขาจะมีลิ่งที่ดีกว่านั้น เยอะ คือเขาจะมีที่อยู่อาศัย มีชุมชนที่ดี ไม่มียาเสพติด ไม่มีการพนัน ไม่มีอาชญากรรม มันนำอยู่ ขอให้เราอยู่ในชุมชนที่เป็นแบบนั้น มันก็ต้นะ ไม่ต้องคิดมาก ไม่ต้องเป็นห่วง ลูกก็จะเป็นคนดีไม่ติดยา ไม่ขี้โนย ไม่เล่นไฟ มีน้ำใจ และรู้จักช่วยเหลือคนอื่น ลูกผมเรียนหนังสือไม่เก่ง ปั้นเขามาได้คะแนนเป็นอันดับที่ ๑๙ ในห้องมีนักเรียน๓๙ คน มันเดินทางสายกลางพอดีเลย (หัวเราะ)

แต่ผมไม่ได้สนใจเรื่องอันดับคะแนนหรือ ครูเขาเขียนถึงอุปนิสัยของลูกว่า เป็นคนมีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือคนอื่น ซึ่งผมไม่ได้สอนแบบนั้น ฝรั่งส่วนมากจะเห็นแก่ตัว ผมเคยอยู่ในลังคมอย่างนั้นมาก่อน มันเปลี่ยนยากครับ ผมจึงไม่ได้สอนให้ลูกเป็นคนมีน้ำใจ แต่ มันเป็นที่ชุมชน เป็นวิถีชีวิตของคนอีสาน ที่เริ่มซึมเข้าไปในกระดูกของเข้า ทำให้ลูกอายุแค่ ๘ ขวบ เป็นคนมีน้ำใจ ผมถือว่าสุดยอดแล้ว ผมภูมิใจในตัวของลูกมาก ๆ เรื่องเรียนไม่สำคัญหรอก สำคัญที่สุดนั้นเป็นคนมีน้ำใจ ถ้าเขารู้ความสามารถลิ่งนี้ไว้ตลอดชีวิต ผมคิดว่าเขาคงมีความสุขแน่

วิเคราะห์เจาะลึกอีสานบ้านเรา

ผมเคยบังคับลูกชายคนแรกตอนอายุประมาณ๓ ขวบ จับมานั่งสอนภาษาอังกฤษ เขากรี๊ดห่า ๆ ไม่เอ่า ๆ ผมก็คิดว่า เอี๊ะ...เราน่าจะเลิกทรมานเด็ก ปล่อยให้เขามีความสุข ตั้งแต่วันนั้นผมบอกจะไม่สอนเขายัง แต่ถ้าอยากรู้เรียนมากอกมจะสอนให้ ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ เขายังไม่บอกผมเลย ผมก็มาคิดว่าจะให้ลูกเรียนภาษาอังกฤษเพื่ออะไร ในหมู่บ้านของผมมี ๕๐ ครอบครัว ทุกคนพูดอีสานอย่างเดียว แม้แต่พมก็ยังพูด แล้วจะให้เขารู้เรียนภาษาอังกฤษเพื่ออะไร

สมมุติว่าลูกของผมอยู่ในหมู่บ้านนี้ ตลอดชีวิต ภาษาอังกฤษจะเป็นความรู้ที่ไม่เป็นประโยชน์อะไรทั้งสิ้น ผมเคยเรียกว่ามันเป็นวิชาขึ้นๆ เอาไว้รับจ้าง而已 ๆ เอาไปหาเงิน คนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษจะเอาอันนี้แลกกับเงินอย่างเดียว เขายังไม่ได้เรียนเพื่อชีวิตของเข้า เขายากເຈັນไปทำงานสูง ๆ หน่อย

ปัญหาของคนอีสานมีมากในเรื่องของการศึกษา คนอีสานส่วนมากไม่อยากให้ลูกเป็นคนอีสาน ไม่อยากให้ลูกเป็นคนบ้านนอก ไม่อยากให้ลูกพูดภาษาอีสาน อยากให้พูดไทย ชาวบ้านส่วนมากคิดอย่างให้ลูกได้ดีในชีวิต คิดว่าลิ่งที่ดีในชีวิตของลูกคือ ๑. ไม่ได้พูดอีสาน พูดแต่ภาษาไทย ๒. พูดภาษาอังกฤษด้วย ๓. เล่นคอมพิวเตอร์ได้ ๔. ไปอยู่ในเมือง ๕. ไปรับจ้างเข้า ๖. ไปสร้างหนี้สิน ไปซื้อบ้านหลังเล็ก ๆ ราคา ๒ ล้าน ๓ ล้านบาท เขายังคิดว่าอย่างนี้ลูกของเข้าได้ดี ซึ่งผมไม่เห็นด้วย

ผมก็อยากรู้ว่าลูกของผมได้ดีเหมือนกัน แต่ภาษาอังกฤษไม่ใช่ปัจจัยที่จะช่วยให้เข้าได้ชีวิตที่ดี อาจจะเอาไปแลกเงินในบางช่วงได้ แต่ผมหวังว่าลูกของผมจะมีความคิดสูงกว่านั้น ชีวิตน่าจะมีไว้เพื่อลิ่งที่ไม่ใช่เงิน ถ้าเขารู้เรียนเพื่ออยากรู้เรื่องเดียว ก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่ เนื่องจากภาษาอีสานเป็นลิ่งที่สำคัญที่สุด แต่การเรียนเป็นลิ่งที่เราต้องทำทุกวันตลอดชีวิต เรายุ่งเรียนรู้ไม่ได้ แต่เราไม่น่าจะเรียนรู้เพื่อเอกสารความรู้ เอ้าความรู้ไปแลกกับเงิน

ทำให้ความรู้ไม่มีคุณค่า จุดอ่อนจุดแข็งของคนไทย

ผมคิดว่าคนไทยส่วนมากยังไม่เข้าใจระบบทุนนิยม เห็นผังที่ไหนก็คิดว่ารายไปหมด คิดว่าการพัฒนาในระบบทุนนิยมจะทำให้ทุกคนมีเงิน ไม่เข้าใจว่าประเทศที่พัฒนาระบบทุนนิยมนานแล้ว เช่น อังกฤษ สหรัฐฯ มีปัญหาเยอะมาก แต่คนไทยก็คิดว่าเมืองนอกดีกว่า อันนี้จุดอ่อนครับ คือ คนไทยสนใจเมืองนอก ไม่ได้สนใจประเทศไทย ผมเป็นฝรั่งคุณเลยนั่งฟังผม ถ้าผมเป็นชาวบ้านคุณจะไม่สนใจผม อันนี้เป็นจุดอ่อนนะ แต่จุดแข็ง คือ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ แผ่นดินประเทศไทยอุดมสมบูรณ์มาก ๆ ที่ดินเยอะมาก น้ำเยอะมาก แสงแดดเยอะมาก ทำเกษตรอยู่รอดแน่ เป็นพลังแผ่นดิน ครับ ๆ ก็อยากให้ประเทศไทย มงคลได้ถึง ๖ ไร

คนไทยโชคดีมาก ๆ ที่ได้ในหลวงเป็นผู้นำ พระองค์ท่านทำงานหนักมาก เพื่อช่วยให้คนคิดได้ ช่วยให้คนอยู่ได้ จะหากษัตริย์ในประเทศไทยอื่นไม่ค่อยมีแบบนี้ ปัญหาคือคนไทยส่วนมากนับถือในหลวง แต่ไม่ยอมปฏิบัติตามคำสอนของในหลวง พระองค์ท่านบอกมา ๒๗ ปี ถึงเศรษฐกิจพอเพียง แต่คนไทยก็ไม่รู้จักพอเพียง เอาจริงเดียว ถึงยกมือให้ไว้ในหลวง แต่เวลาดำรงชีวิตไม่ได้ทำตามในหลวง ก็ในหลวงบอกไว้แล้วว่าไม่จำเป็นจะต้องเป็นเสือ ขอให้มืออยู่มีกินไว้ก่อน ถ้าทุกคนเริ่มคิดจริง ๆ ถึงสิ่งที่ในหลวงพูด เราอาจจะช่วยให้ประเทศไทยอยู่ได้ เพราะความคิดของในหลวงเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงต้องอาศัยพลังแผ่นดิน ทำได้เฉพาะประเทศไทย นจะเศรษฐกิจพอเพียง ที่อื่นทำไม่ได้หรอก เพราะเขาไม่มีที่ดิน ไม่มีทรัพยากรธรรมชาติยะหรือเหมือนประเทศไทย

พวกคุณโชคดีที่ได้แผ่นดินดี ๆ ได้ผู้นำที่ดีด้วยและเรื่องที่ ๓ เรื่องศาสนา ผมคิดว่าศาสนาพุทธมีความสำคัญมาก ๆ สำหรับคนไทย ไม่ใช่แค่นับถือ

ให้พระ แค่นั้นไม่พอ แต่อยู่ที่การปฏิบัติตัวยังมั่นคง ลั่นโดด พอเพียง ธรรมะคือธรรมชาติ เป็นเรื่องง่าย ๆ พึงตนเองก็ได้ ปรัชญาของศาสนาพุทธทำได้นะ แต่คนไทยจำนวนน้อยที่เข้าใจจริง ๆ และศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ออกแบบให้เหมาะสมสำหรับคนบ้านนอก ให้ใช้ชีวิตร่วมกับธรรมชาติโดยไม่ทำลาย ไม่เอาเปรียบ แต่ให้เราเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ

อยากรบกวนประเทศไทย

คุณโชคดีมาก ๆ ที่เกิดในประเทศไทยที่อุดมสมบูรณ์ ไม่ต้องไปรบกับใคร ไม่ต้องไปเจอน้ำมันจากใคร ไม่ต้องไปเบียดเบียนคนอื่น ประเทศไทยอยู่ได้ กินอิ่ม มีเหลือแจกด้วย อย่างไรก็ได้เรื่องเงินอะไรมาก อย่าลดคุณค่าความเป็นไทยของตัวเองลง คนไทยส่วนมากนิสัยดีจริง ๆ คนไทยมีน้ำใจ หายกันนะ คนไทยมีพระเจ้าอยู่หัว มีแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ มีศาสนาพุทธที่ดีมาก ทั้ง ๓ อย่างนี้พยายามรักษาเอาไว้ให้ได้ ชีวิตที่ไม่ทะเยอทะยานเกินไป คือชีวิตที่มีคุณภาพ ชาวบ้านทุกคนทำได้ ผมเองถึงยังทำไม่สำเร็จ แต่เมื่อใจว่าจะทำได้แน่ ในอนาคต ถ้าผมทำได้ ชาวบ้านทุกคนทำได้ คนอื่นก็คงทำได้ง่ายกว่าผมเยอะ ทุกอย่างอยู่ที่เราถ้าเราไม่อยากได้อะไรมากเกินไปในชีวิต ชีวิตมันง่าย พยายามทำให้ชีวิตมันง่ายขึ้น อย่าให้มันลับสนอย่าให้มันลำบาก พยายามรักษาสิ่งแบบนี้ให้ดี และอย่าเชื่อฟรั่งมากเกินไป

ท้ายที่สุด มาร์ติน สรุปว่า “ชีวิตที่ไม่ทะเยอทะยานเกินไป คือชีวิตที่มีคุณภาพ ถ้าเราไม่อยากได้อะไรมากเกินไป ชีวิตมันก็ง่าย พยายามทำให้ชีวิตมันง่ายขึ้น อย่าให้มันลับสนอย่าให้มันลำบาก พยายามรักษาสิ่งแบบนี้ให้ดี และอย่าเชื่อฟรั่งมากเกินไป !!!”

หมายเหตุ : คัดจากหนังสือ “เราคิดอะไร” ฉบับกุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ของสำนักสันติอโศก

กัยพิบัตนาหาปราກ្ន
ทำให้ชนบทไม่เป็นชนบท
ทำให้เมืองไม่เป็นเมือง
ล้วนเกิดจากความโลภของคน

โลกตัวช่วย

(ปโลภสูตร)

ภาพโดย Brittany Jackson

ภาพจากอินเตอร์เน็ต

มีพระมหาณ์มหาศาลา (พระมหาณ์ผู้มั่งคั่ง) คนหนึ่ง ได้ไปเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ แล้วได้ทูลถามว่า

“ข้าแต่พระโคดมผู้เจริญ ข้าพระองค์ได้สัตบัมจากบรรพบุรุษของพระมหาณ์ซึ่งเป็นผู้แผ่ผู้แก่ เป็นอาจารย์ และเป็นอาจารย์ของอาจารย์กล่าวไว้ว่า เคยได้ยินมา แต่ก่อนโภกนี้หนาแน่นด้วยหมู่มนุษย์รากับในเวจเมหานรก ทั้งหมู่บ้าน ตำบลชนาบท และเมือง มีทุก ๆ ระยะทางกินตก

แต่ทุกวันนี้ อะไรเห็นเป็นเหตุเป็นปัจจัย ที่ทำให้มนุษย์ลดลงไป ปรากฏว่า มีน้อย แม้หมู่บ้านก็ไม่เป็นหมู่บ้าน ตำบลก็ไม่เป็นตำบล ชนบทก็ไม่เป็นชนบท และเมืองก็ไม่เป็นเมือง

พระผู้มีพระภาคทรงสัตบัมแล้วตรัสตอบ “ดูก่อนพระมหาณ์ทุกวันนี้มีมนุษย์กำหนด (ความโกรธในความคุณ ๕ คือ รูป-เลียง-กลิน-รล-ลัมพล) และด้วยความกำหนดที่ผิดธรรม ลูกความโลภครอบงำ ประพฤติมิฉะธรรม (ธรรมที่ผิด) ต่างก็ฉวยศักสิทธิอาชญากรรม เข้ามาฟันกันและกัน ฉะนั้น มนุษย์จึงล้มตายเป็นจำนวนมาก

นี้แหล่เป็นเหตุเป็นปัจจัย ที่ทำให้มนุษย์ลดลงไป ปรากฏว่ามีน้อย แม้หมู่บ้านก็ไม่เป็นหมู่บ้าน ตำบลก็ไม่เป็นตำบล ชนบทก็ไม่เป็นชนบท และเมืองก็ไม่เป็นเมือง

ยังมีอีก...เมื่อมนุษย์กำหนดแล้ว ด้วยความกำหนดที่ผิดธรรม ลูกความโลภครอบงำ ประพฤติธรรมที่ผิด ฝนจึงไม่ตกตามฤดูกาล เกิดทุพภิกขภัย (ขาดแคลนอาหาร) ข้าวกล้าเสียหายเป็นเพลี้ย (แมลงที่เป็นศัตรุพืช) ไม่ให้ผล ฉะนั้นมนุษย์จึงล้มตายเป็นจำนวนมาก

นี้แหล่เป็นเหตุเป็นปัจจัย ที่ทำให้มนุษย์ลดลงไป ปรากฏว่ามีน้อย แม้หมู่บ้านก็ไม่เป็นหมู่บ้าน ตำบลก็ไม่เป็นตำบล ชนบทก็ไม่เป็นชนบท และเมืองก็ไม่เป็นเมือง

อีกประการหนึ่ง...เมื่อมนุษย์กำหนดแล้ว ด้วยความกำหนดที่ผิดธรรม ลูกความโลภครอบงำ ประพฤติธรรมที่ผิด พากยักษ์ (คนไม่มีศีล ๕) ได้ปล่อยอมนุษย์ (คนที่มิใช่ตัวชา) ที่ร้ายกาจไว้ในโลกฉะนั้นมนุษย์จึงล้มตายเป็นจำนวนมาก

นี้แหล่เป็นเหตุเป็นปัจจัย ที่ทำให้มนุษย์ลดลงไป ปรากฏว่ามีน้อย แม้หมู่บ้านก็ไม่เป็นหมู่บ้าน ตำบลก็ไม่เป็นตำบล ชนบทก็ไม่เป็นชนบท และเมืองก็ไม่เป็นเมือง”

ได้ฟังคำตอบแล้ว พระมหาณ์มหาศาลา นั้นพึงพอใจอย่างยิ่ง กราบทูลว่า

“ภাষิตของพระองค์แจ่มแจ้งนัก ภาริตของพระองค์แจ่มแจ้งนัก ขอท่านพระโคดมโปรดทรงจำข้าพระองค์ไว้ว่า เป็นอุบาลอก (คนที่ยึดถือพระพุทธ- พระธรรม- พระลัษณะอย่างมั่นคง) ผู้ถึงสรณะ (ที่พึง) นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปจนตลอดชีวิตเติบ”

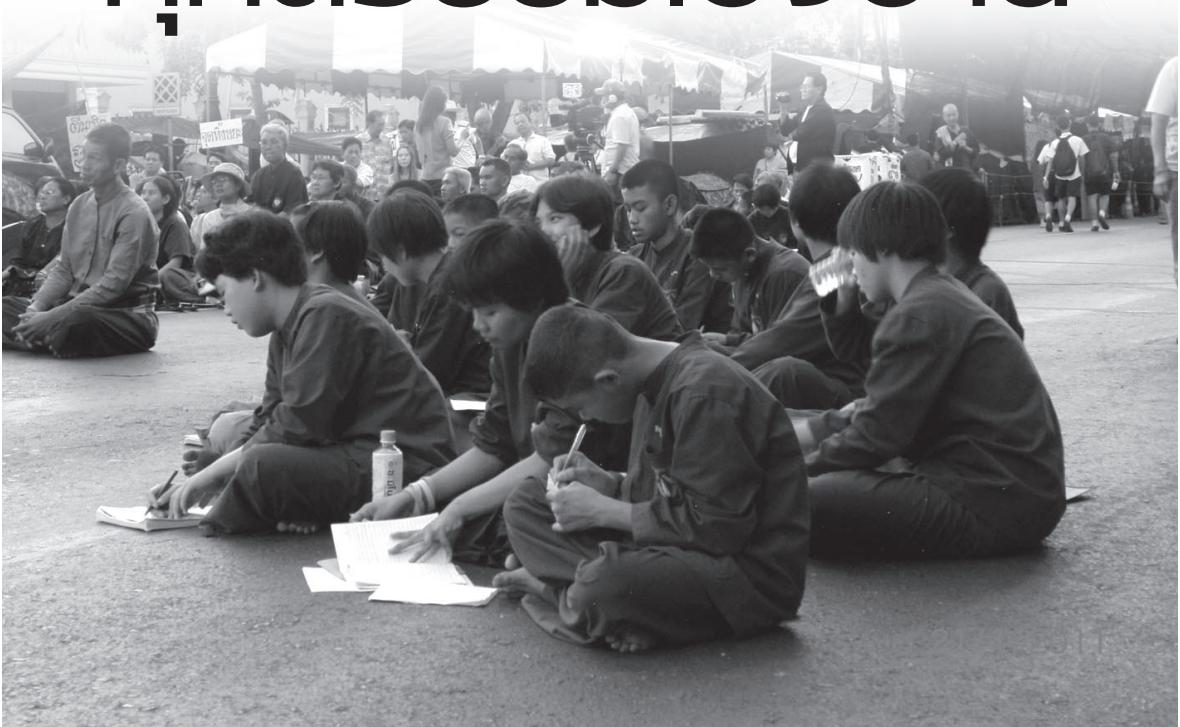
(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๐ ข้อ ๔๙)

ด้วยภายในที่พร้อมลำบาก ด้วยใจที่พร้อมเลี้ยงสละ
ทำให้เราได้รับโอกาสอันดีเช่นนี้
ในการมาตั้งตนอยู่บนความลำบากท่ามกลางถนนคอนกรีต

Neo Protest กุศลธรรมเป็นบาน

บันเวลานานหลายเดือนแล้ว ที่ฉันไม่ได้กลับไป
บังคับเด็นแคนล้านนาเมืองแห่งขุนเขา สายหมอก
และวัฒนธรรม หลังจากที่เดินทางมาว่ำแสดง
พลังอำนาจประชาชนปีต่อของประชาชน ๑ คน
๑ ลิธี ๑ เลียง ร่วมกับพ่อแม่พี่น้องผู้มีหัวใจ
รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ มากมาย ณ ดินแดน
ที่โคיהหายคนเรียกว่า...เมืองแห่งความคิวไลซ์...
“กรุงเทพมหานคร”

จากการชุมนุมที่ค่อนข้างจะยืดเยื้อ..ยาวนาน
ดังคำที่หลวงปู่โพธิรักษ์เคยให้ไว้ว่า “ยาวให้เป็น
เย็นเรื่อยไป ไขความจริงออกแบบให้มาก ๆ หมวด ๆ ”

ที่ดูจะเป็นคำวัญประจำการชุมนุมไปแล้ว ทำให้
ฉันได้เรียนรู้ และฝึกฝนตนเองในที่ชุมนุมแห่งนี้
มากมาย

อย่างแรก... คือ การได้เห็นกิเลสตัวเอง และ
ได้ศึกษาเรียนรู้วิธีที่จะอยู่อย่างผู้หนึ่งหนึ่งกว่า อยู่
อย่างไม่ทุกข์ไปกับลิ่งรอบข้างที่เปลี่ยนแปลงไป
ไม่ทุกข์กับอารมณ์ขัน ๆ ลง ๆ ของตนเอง แต่
กว่าที่เราจะอยู่เหนือได้ หรือไม่ทุกข์ได้ ก็ต้องใช้
เวลาเรียนรู้อย่างสาหัสภารรจ์ที่เดียว

ulatory หลักครั้งกับการใช้ชีวิตกินอยู่หลับนอน
ท่ามกลางความลำบากในที่ชุมนุม ความโหยหา

ในความสัมภាន ความเอาแต่ใจของ
สนองกิเลสตนเอง ความอยากรู้ อยากนี่ ๆ ฯ
ก็พยายามดูขั้นราวดอกเห็ด มีฤทธิ์มากบ้าง ฤทธิ์
น้อยบ้างคละกันไป ทั้งกิเลสที่นอนนิ่งอยู่ลึก ๆ
จนเราไม่เคยได้พบ และกิเลสธรรมชาติ ฯ ที่พบร
เจอบ่อย ๆ

อย่างที่สอง... คือ การได้เพิ่มพูนความกล้า
แสดงออกลึกลับ ในการเป็นผู้ร่วมดำเนินรายการ
“ເກະຕິດສານກາຮັກຄຸດຫາຕີ” ต้องขึ้นอ่านข่าว
บนเวที Neo Protest กับนักข่าวอาวุโส “ປ້າທົງ
ອັມພາ ສັນຕິເມນີດ” ในวันจันทร์และอังคาร
เพื่อเรียนรู้งานข่าวกับผู้มีประสบการณ์จริงมาร่วม
๓๐ กว่าปี

ความจริงที่ไม่ค่อยมีใครรู้ คือ ฉันเป็นคน
ข้อจำกัด กว่าจะพูดต่อหน้ากล้องได้แต่ละครั้ง က
ต้องทำใจนานเหมือนกัน จำได้ว่าครั้งแรกที่ออก
รายการ ฉันค่อนข้างที่จะวิตกกังวล และตื่น
ตระหนกสึก ๆ ด้วยความที่ข่าวส่วนมากล้วนเป็น
ข่าวทางการเมือง ซึ่งไม่สนัດහey แต่ປ້າທົງກົ
ກົກຽມฯ ช่วยแนะนำ ลั่งสอน และให้กำลังใจมา
ตลอด จนทำให้ฉันได้เพิ่มพูนประสบการณ์และ
กล้าทำลึกลับ ฯ

นอกจากປ້າທົງแล้ว ก็ยังมีอดีตนา, อาทีด
(ในน้ำคำ), อาปູກ (หินไฟ), อาເປີຍກ (ตายແນ) ฯລາ

ที่ช่วยสอนทีมงานทำสกู๊ปข่าว เพื่อให้การทำงาน
ข่าวมีประสิทธิภาพมากขึ้น ถือว่าเด็กเลือ FMTV
โชคดีมาก ๆ ที่ได้ผู้ใหญ่ผู้มีความรู้และประสบการณ์
มากมาย มาช่วยเปิดห้องเรียนสอนการทำข่าว
ฉันเชื่อว่า ระดับนักศึกษานิเทศศาสตร์ใน
มหาวิทยาลัย น้อยคนนักที่จะได้มาเรียนรู้การทำ
ข่าวของจริงเช่นนี้ เป็นความเมตตาที่มีหัวใจของ
ความเป็นครู ที่ผู้ใหญ่ใจดีถ่ายทอดให้พวกเรา
ทุก ๆ คน

คำพูดของพญานิรันดร์ “การตั้งตนอยู่บนความ
ลำบาก ກຸດລະບຽບຈະຈິງ” การตั้งตนอยู่บน
ความสบายน อกຸດລະບຽບຈະຈິງ” คงนำมา
ใช้ได้สำหรับผู้ที่มาร่วมกันใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลาง

ที่ชุมนุมแห่งนี้ เพราะหากเรายังคงอยู่กับ
ความสัมภានอย่างลวนตัว คงไม่มีโอกาสเลยที่
จะได้เห็นกิเลสที่นอนเนื่องอยู่ภายในจิตวิญญาณ
และได้เรียนรู้ที่จะกำจัดกิเลส อันเป็นเหตุพาให้เรา
ไม่สงบสุข แต่ด้วยการที่พร้อมมากขึ้น ด้วยใจ
ที่พร้อมเลี้ยงสละ ทำให้เราได้รับโอกาสอันดีเช่นนี้
ในการมาตั้งตนอยู่บนความลำบากท่ามกลางคน
คุณกriet ໄປຮ້ອມ ๆ กับการทำบุญในการทำ
หน้าที่พลเมืองดีของประเทศไทย และກຸດລະບຽບ
ກະຈະຈະຈິງເຕີບໂຕ ເປັນບານໄປທົ່ວທຸກສາຣິກ

▣ อ่านต่อฉบับหน้า

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๔<<

๑. รู้วิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อรู้วิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน
คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติ
อันเป็นคุณธรรมที่มีคุณลักษณะบัด
ตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขันต์
ศีล ๘ ปกติในชีวิต
ขันต์ต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขันสูญชั้น
และศีลยิงๆชั้น

นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า “ลูกพระรัตนตรัย” ๑๙ ม.๑๐ ต.เข้าข่ายสน
อ.เข้าข่ายสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำามณี ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำาม ให้ข้อ ๑ เท่านั้น
และ yanana manjan pannen ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำามที่อัตโนมัติตั้งใจสาธายาเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะ^{ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด} และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวดีเกี่ยวพันพร้อมทั้ง^{เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด} ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น^{“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”} มนานแส้นนานแล้ว อาทماพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธาย

ดังนั้น แค่คำามว่า นี่วิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ? เท่านั้น การตอบ^{จึงยีดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพัทธ์ ด้วยแก่นสารหลักหลาปณาจณณีบัดนี้ และยัง}
^{จะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรที่เดียว}

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ดังแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ “ลูกพระรัตนตรัย” ก็ได^{ของผู้อื่นที่เป็นคำามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำอบที่ยังตอบไม่จบของคำามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย}
^{และจะตอบคำามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ}

●●●

[สาหัสรับปัญหาของ “ลูกพระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อๆไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย^{กระทั้งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๙ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]}

ปัญหาข้อที่ ๔. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยกชั้นนักการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภากันอันทรงเกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติน้ำหนึ่งอีกในวันที่ ๑๙ พ.ย. ๗๘ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาทมาได้อย่างมากหรือตอบปัญหาของคุณมาตั้ง ๕ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักการเมือง ก็คือ “ผู้ที่เข้าไปเสียสละ” ป่วยเหลือสังคมประเทศชาติ ไม่ใช่ผู้ที่เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภภัยสุข เป็นอันขาด

นักการเมือง ตือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร” อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑ คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพนับถือเทียบเท่า “อาธิชนขันอนาคต” จึงต้องมีคุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักการเมือง” ผู้ได้ยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภภัยสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึงไม่ใช่นักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการเมืองแล้วว่าค้ายางงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภภัยสุข” ด้วยโลภด้วยโภสัมภ์มากขึ้นา เท่าไหร่ ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และย้อมทำลายการเมือง มากขึ้นา ตาม เท่านั้นา

ตั้งนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วว่าค้ายางงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โภภัยสุข” ด้วยโลภ ด้วยโภสัมภ์มากน้อยลงๆ เท่าไหร่ กระหึ่มไม่มีเลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น นักการเมือง และย้อมทำลายการเมือง น้อยลงๆ ตาม เท่านั้นา หรือตือผู้เป็น นักการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขึ้นาเท่านั้นา

“ประชาชิบ” แบบ “สมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นลังคำที่มีความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดี ก็ เพราะประชากร มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความร่วงลึกถึงกัน-ความรักกัน - ความเคารพกัน- ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน- ความไม่วิวาก กัน- ความพร้อมเพียงกัน- ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๕๓ ในสารานุกรม) นี้แล จึงเป็น สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุจ្ញานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา และปัญญาที่เข้าใจในสังจะะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มีความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอ กัน ทั้งในด้าน “สมมุติสังจะะ” และทั้งในด้าน “ปรมัตตสังจะะ”

ซึ่งเป็นเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. ฐานะนักบวช ๒. ฐานะนักบริหาร ๓. ฐานะนักบริการ ๔. ฐานะนักผลิต ๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่สูงสุดของลังค์ ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้ บูชา กันที่เดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มีความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็นหลักของลังค์ เป็นที่ปรึกษาของลังค์ เป็นที่พึ่งของลังค์ แท้ เพาะเป็น “สรณะ” หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น “ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงสูงสุด บรรลุธรรมขั้นนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหันต์” จริง ก็ยิ่ง เป็นเรื่องพิเศษ สำหรับของมวลมนุษยชาติ ด้วยตัววิเศษแท้จริง ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดในประดา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมี “สิ่งที่เป็นจริง อันมีคุณค่า ประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด” ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “ปรมัตตสังจะะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยายให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย “วรรณ ๓” เพื่อวิบากไม่ได้แค่ ๓ ลักษณะ ต้องไปลักษณะที่ ๘ “การไม่สั่งสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวนี้อย่างมีคุณค่า “มิจฉาทิภูมิ-สัมมาทิภูมิ” อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอาภิญญาคูล” ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจฉาทิภูมิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๖ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิภูมิ” ที่จะปฏิบัติให้เกิดมารคกิจผลเป็น “อาธิชน” หรือไม่มีประทาน ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โภคตุรภูมิ” ได้แน่ๆ “มิจฉาทิภูมิ ๑๐ และสัมมาทิภูมิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อัตถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิกูริ)ว่า “ทาน”ที่ทำไปนั้นฯ “มีผลແນ” โดยเฉพาะ “ผล”ที่เป็น “โลกุตร-ธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิกูริ)ว่า “ทาน”ที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบ้าป老子เรหอกผู้นั้นก็คือ “มิจชาทิกูริ” ตั้งแต่เบื้องต้นที่เดิมๆ

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทาน”ที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดเจนอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจชาผล” ได้บ้าป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน”อย่างไรจึงจะเป็น “ผล” ลูกนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องคึกข้าให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือ หรือความเห็น(ทิกูริ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอามาก็ได้อธิบาย “ทาน”ที่เป็นบ้าป และ “ทาน”ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องคึกข้ากันให้ดี ไม่ใช่นั้น จะ “ทำทาน”กันได้ “บ้าป” ตลอดกาลนาน]

เรื่อง “ทาน”นี้ สำคัญมาก ถ้าได้คึกข้าอย่าง “สัมมาทิกูริ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน”หรือ “การเสียสละแก้กันและกัน” นี้แหลกคือ พฤติกรรมอันนิเวศที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นหัวใจ “ประโยชน์” แห่งตน แก่สังคม และเป็นหัวใจ “มารคผล” ลูกนิพพานจริงๆ

ส่วน “ทาน”ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน”ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตร” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเราจำลังอธิบายเจ้าลึก “ประโยชน์” นั้นสูงขึ้น คือ “สัมประยิกกัตตะ” ที่พุทธศาสนา Nikolayevich ชี้ “อาตามากำลังอธิบายให้กระจั่งชักกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “คีล” ที่พุทธศาสนา Nikolayevich กล่าวเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “คีล” แยก “สัมมา” แยก “บุญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมารคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรัมัตตธรรม”

การปฏิบัติก็ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจชาทิกูริสูตร - สักการะทิกูริสูตร-อัตถาวุทิกูริสูตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ - อายตนะอกและใน ห้าง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวหนาในเวหนา” ลงทะเบียน ภัยอุปัชฌณ์นี้สูงสุด คือ “โดยความเบื่อนัดดา” (อนัตตโน) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ชานติ) “เห็น” (ปัสติ) อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบัน นั่นเที่ยง

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “คีล” จนกระทั่งนำพาให้เกิด “สัมมาสماธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิรูปพัทธิช่องกั้นและกั่น หั้ง “คีล-สماธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของ การปฏิบัติ “คีล” ก็ย่อมเกิด “ครัหรา” และ “ครัหรา” ก็มีความเจริญ ตามองค์ธรรมสูชีนารិวรมน์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาทิตย์ได้อธิบายถึงผู้มี “วิชชา ๙” ที่สามารถ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์”(อัตถะ) ที่มีมารคผลถือเป็นหัวใจหลักของกิเลส “ได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุข พิเคราะห์” (วุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตรกุศล” ถึงขั้น สูงสุดได้ อันเป็นการลึกลับ “ทุกขอริยลักษณ์” เป็น “บรรปประโยชน์” ขั้นอุตตมมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหันต์” จึงจะเป็นเห็น “สุขชนิดบรรมสุข” (ประมังสุข)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยๆ ถึง “อวิชชา” และกำลังจะได้สรายยิ่ง ถึง “ปฏิจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจากการ “อวิชชา” ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันล้วนฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจากผู้บรรลุจริง จึงก่อความเดียวหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมประยิกกพ” ซึ่งตามทิกูริ “อเทวนิยม” นั้นเขาก็อีก ว่า จิตวิญญาณที่ออกจากว่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาพุทธเองก็เคย ยังเข้าใจ “ปรโลก” เมื่อตนที่ “อเทวนิยม” เขายield ถึงกีบองทั้งนั้น ส่วนทิกูริ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาพุทธผู้ใด “ไม่ล้มมาทิกูริ” (มิจชาทิกูริ) แค่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียว นั้น ก็ແน่วอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมประยิกกัตตะประโยชน์” ย่อมผิดไป ไม่มีมารคผลเด็ดขาด]

ขออภัยนั่นว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยามความเป็น “อริยะ” จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น “โลกุตร-สักจะ” จึงจะเป็นมารคผลของศาสนาพุทธ ไม่ใช่ “เอแคร์ โลเกียร์” เป็นมารคผล และมารคผลนี้ก็เกิดจากการปฏิบัติ

ที่ถึงพร้อมด้วยวิบากและกรรม

ถึงพร้อมอย่างไร “กรรม”ที่เกิด “วิชชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่นในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาทิมาว่า โครงการก่อสร้างของมนุษย์จะลงเอยด้วยความทุกข์ ดูบ้าง แม้จะพยายามอย่างพยายามอ่อนดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจุ่งแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

จากคำตัวสันนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้นัยสำคัญอย่างหนึ่งของวิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวดีวิตในชาติก่อนๆ ของพระองค์) จึงทรงว่าลึกถึงบุรุพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงบำเพ็ญให้ฟัง เรายังได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และผลอยู่ได้เข้าใจนัยแห่ง และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งวิถีบุพเพนิวาสานุสติญาณได้ตั้นโพธิ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา) พระองค์จึงแจ้งชัดว่า “**มาร功德ด**” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น..**คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะ**แห่ง “ความเป็นศาสนาพุทธ”

[ผู้ที่เป็น“พหุสูต”นี้ คือ“ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักรู้แจ้งในธรรม อันเป็นอุตตริมนุสสธรรมของตน” เพราะตนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น“คุณวิเศษ”(อุตตริมนุสสธรรม)นั่นๆ]

เพราะเหตุดังที่ได้สารยายามแล้วนี้ “**วิชชา ๔**” หรือ “**ความรู้**”ที่เป็น “**อนุสานนิปปิฎิหาริย์**” จึงคุณลักษณะ กันกับ “**อธิปัปปิฎิหาริย์ และอาเทสนานิปปิटิหาริย์**”

ผู้มี “**อนุสานนิปปิटิหาริย์**” สามารถ “รู้จักรู้แจ่งรู้จริง” ในความเป็นมรรคเป็นผลของพุทธธรรม เริ่ม “**ความรู้**” ตั้งแต่ “**วิปัสสนาญาณ**” อันเป็น “**วิชชา ข้อที่ ๑**” แล้วก็ เจริญขึ้นๆ เป็น “**วิปัสสนาญาณ ๒**” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๑ (จากญาณ ๗๓)

ซึ่งเป็นพัฒนาการของ “**อธิปัปญญาสิกขา**” นั้นเอง เจริญขึ้นๆ เป็น “**ญาณ ๑๑**” (สัมมาญาณ) สูงขึ้นๆ เป็นต้น [“**อธิปัปญญา**” นี้มีมากมายถึง ๗๓ ญาณ ซึ่งสามารถมีได้๗๓ ญาณ ส่วนอีก ๖ ญาณนั้นเป็นพุทธวิสัย]

ผู้มี “**อธิปัปญญา**” เข้ามายุคุณวิเศษลึกลับ “**ญาณ ๑๙**”

นี่เอง ที่เป็นเครื่องเป็นง่าว ผู้นี้เป็น “พหุสูต”ที่มี “อุตตริมนุสสธรรม” ถึงนักเรียกได้ว่า “**อาริยบุคล**” นับเนื่องเป็น “**พุทธบริษัท**” ในศาสนาพุทธแท้จริงอย่างตั้งแต่ตั้งแต่โสดาบัน สูงขึ้นไปจนกระทั่งที่สุดถึงอรหันต์

ประเทศไทยจะชื่อว่า “**เจริญ**” นั้น ต้องประกอบไปด้วย “**คน**” ที่มีคุณสมบัติขั้น “**อาริยธรรม**” หรือมี “**อุตตริมนุสสธรรม**” ดังกล่าวนี้จริงมากเพียงพอจึงจะน่าพา “**ชาติ**” เจริญ “**ประเทศไทย**” เจริญแท้จริงได้ ไม่เป็นพิษเป็นภัยแก่ชาติอื่น ประเทศอื่นด้วย อย่างยิ่งยืนกว่าไปนานเท่านาน

เพราะจะเป็นประเทศไทย “**พึงตนเอง**” ได้รอดอย่าง วิเศษแท้จริง และมี “ส่วนเกิน” ที่จะสะพัดออกไปเพื่อแผ่ แก่ประเทศไทย ไม่เบียดเบียน หรือไม่เอาส่วนเกินที่ เป็น “**กำไรแบบทุนนิยม**” จากประเทศไทยโดยเด็ดขาด มีแต่ จะเผื่อแผ่ออกไปเพื่อประเทศไทยที่จะมีสมรรถภาพจริง

เนื่องจากประชาชนผลเมืองประเทศไทยนี้เป็น **อาริยชน** (คนเจริญ) แท้ มีจำนวนมากพอ

อาริยชน ก็คือ ผู้มีใช่ปุณฑ ปุณฑ เป็น “**คน**” ที่ เต็มไปด้วยจิตอาเปรียบกับโภคะสัมภាសติสรรเสริญ ไม่ลด adam ไม่ลดอัตตา

ส่วนอาริยชนเป็น “**คน**” กำจัดกิเลสที่จะอาเปรียบ หรือสละสม “**โลกียทรัพย์**” อันคือ ลาภยศสรรเสริญ เสพสุ ด้วยกามด้วยอัตตา นี้ได้จริงๆ เป็น “**คน**” ชนิดที่บรรลุ “**โลกุตรธรรม**” อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตแท้จริง

กล่าวคือ มีคุณสมบัติเป็น “**คน**” ที่บรรลุ “**วรรณะ ๕**” จริง มี “**สารanicยธรรม ๖**” ที่ประกอบด้วยพุทธพจน์ ๗” จริง มีสัมมาลังกับปะที่พัน “**มิจลากังกับปะ ๓**” มีสัมมาวิชาที่ พัน “**มิจลากาจ ๔**” มีสัมมาภัมมตະที่พัน “**มิจลากัมมันตະ ๓**” มีสัมมาอชีวะที่พัน “**มิจลากาชีวะ ๕**” เป็นต้น

คนที่จะ “**พัฒนาอาชีวะ ๕**” คือ คนที่มีคุณสมบัติ ดำเนินชีวิตไปทุกอริยบันถุ ทุกมองหาใจเข้าออก ทุกขณะจะจิต ก็ประกอบอาชีพไปด้วยการประพฤติธรรม สั่งวรժารม กรรมทุกกรรมให้มีมรรคผลของธรรม ลดกิเลส ลดอกุศล ให้เป็นสัมมา (ถูกต้อง, ถูกแท้, ถูกทั่ว) ทั้งในขณะนี้ก็คิด (สัมมา สังกับปะ) ทั้งในขณะพุด (สัมมาวิชา) ทั้งในขณะการกระทำ ทุกอย่างไม่ว่ากาย-วจ่า-ใจ (สัมมาภัมมตະ) ทั้งในขณะทำงาน

เลี้ยงชีพ(สัมมาอาชีวะ) มีความรู้ตัวทั่วพร้อม(สัมมาสติ) โดยพยาຍາມ(สัมมาวยาમะ) ให้เกิด“อริยะธรรม” ให้ได้เสมอ ตามความรู้ความเข้าใจที่ได้คึกขามาอย่างถูกแท้(สัมมาทิภูมิ) ผลที่เป็นประมัตธรรมจะสั่งสมลงเป็น“สัมมาสามารishi-สัมมาญาณ-สัมมาวิมุติ” ในชีวิตที่ดำเนินปกติไปเป็นสามัญนั่นเอง

ซึ่ง“มิจฉา karma เป็น” ๕ ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้นี้ สุดยอด แห่งความเป็น“ปีติประเสริฐหรือบุตติ ตอาริยะแห่งๆ” ซึ่งมี ๕ ระดับ ผู้ประเสริฐก็คือ ผู้ประพฤติเจริญสูงต่อระดับนี้ไป ผู้ใดพ้นมิจฉาชีพขั้นใดก็ตัวตนตามขั้นตอนที่พระพุทธเจ้า จัดลำดับไว้นี้นี่เอง ได้แก่ ผู้ทำงานการเลี้ยงชีพ ที่..**พันจาก...**

มิจฉาชีพขั้นหมายบัดสุด ๑. “การโกร”(กุหนา) คือ เลี้ยงชีพด้วยความทุจริตในขั้นหมายบัดสุด ทั้ง เลา แบบชับช้อน ช้อนช้อนด้วยเลเท์ลงช้อนจนคนหลงชื่นชม

มิจฉาชีพขั้นเดิ้นมากจากต่าสุด ๒. “การ抡”(ลปนา) คือเลี้ยงชีพที่ยังไม่เชื่อสัตย์ ยังอกุศลในระดับที่ตนยังมีอยู่ ซึ่งเดิ้นมากจาก“มิจฉาชีพ”ระดับ“กุหนา”แล้ว เช่นไม่อกุศล ด้วยกายแล้ว แต่ก็ยังอกุศลด้วยวาจา เป็นต้น

มิจฉาชีพที่เจริญสุดเป็นขั้นฯ ๓. “การครอบคลุมแลง” (เนมิตาตา) คือ คนประพฤติคีลประพฤติธรรมจริง ตามฐานะ อย่างน้อยบริสุทธิ์คีล ๕ สูงขึ้นบริสุทธิ์คีล ๙ สูงขึ้นอีกบริสุทธิ์คีล ๑๐ แท้จริง ทั้งนราวาส ทั้งนักบัว อย่างสูงสุดถึงขั้น“บริสุทธิ์คีลโวหาป้าภูมิภักษ์” ซึ่งแต่ละ ฐานะก็พากเพียรเพื่อให้บริสุทธิ์ไม่ผิดพลาดอยู่ จึงยัง อาจจะมีส่วนบกพร่องบ้างได้ ยังไงเนื่องอน ยังเลี้ยงอยู่

มิจฉาชีพขั้นนี้ต้นเดิ้ล้ำสำรับตน ๔. “การยอมมอบตนในทางผิด”(นิปปเลิกตา) คือ คนที่ตนเองบรรลุธรรม บริสุทธิ์เฉพาะตนแล้ว แต่ตนยังยอมทำงานเลี้ยงชีพโดย ตนมอบตนทำงานรับรายได้ร่วมหมู่ผู้ทำผิด ทำมิจฉาอยู่

มิจฉาชีพขั้นปลายสุดแห่งที่สุด ๕. “การแลกลาภ ด้วยลาภ”(ลางาน ลางัง นิชิดิสนตา) คือ คนที่ทำงานเลี้ยงชีพ ขั้นสูงขนาดตนเองก็บริสุทธิ์แล้ว ไม่มอบตนอยู่กับหมู่ที่ยัง ทำผิดแล้ว แต่ตนยังทำงานรับค่าแรงงาน แม้จะบริสุทธิ์ ยัง ใช้ลาภแลกลาภ ยังทำงานรับลิงตอบแทน ยังรับรายได้ ยังไม่ถึงขั้นทำงานฟรี ถึงขนาดนี้พระพุทธยังถือว่าเป็น “มิจฉาชีพ” ยังไม่เป็น“สัมมาอาชีพ”ขั้นสูงสุด พพพพพ

คนที่จะนับว่า“พันมิจฉาชีพ” เริ่มต้นก็คือ พันจาก มิจฉาชีพขั้น ๑ และขั้น ๒ นี้ได้ ถือว่าเป็นอริยะขั้นต้น ซึ่ง เป็นขั้นหมายแห่งๆ ก็จะต้องตั้งใจคึกขามุหธรรมให้“สัมมา ทิภูมิ” และประพฤติธรรมอย่างตั้งใจจริงๆ ให้พั่นวงจร “บ้า” ทุจริตเบื้องต้น พั่นกระแสแห่ง“บ้า”ที่อกุศลให้ได้ เป็นเบื้องต้น แล้วจึงเลื่อนขั้นไปทั่วกลาง บันปลายตาม ลำดับ พันมิจฉาชีพขั้น ๓ ขั้น ๔ และขั้น ๕ ต้องหากเพียร ทำส่วน“บุญ”ให้มากกว่าส่วน“บ้า”ให้ได้เสมอๆ กระทั้ง สามารถ“ไม่ทำบ้าทั้งปวง ทำแต่บุญกุศลให้ถึงพร้อม” เพาะสามารถ“ทำจิตให้ผ่องใส”(จิตสะอาดจากกิเลสถึงขีด ที่ทำ“บุญ”มากกว่า“บ้า”) ได้อย่างเป็นประมัตธรรมแห่งจริง ถึงที่สุดจนกระทั่งเป็นอันสูงสุดแห่งที่สุด

สิ่งสำคัญที่ควรจะเตือนกันในที่นี้ก็คือ

๑. ผู้มีบุญมีโลภกุศลแต่ปางก่อน ที่ได้เกิดมา ชาตินี้ วิบากเก่าพาให้รวยลาภรวยยศก็ดี อย่างประมาท เป็นอันขาด เพราะ“อวิชชา”ของท่านจะพาท่านหลงบำรุง กิเลสของท่านเองได้อย่างมาก ตามที่ท่านมีลาภมียศอัน จะสนองกิเลสท่านได้ดั่งแหลกแหลก ผู้รวยลาภรวยยศดังว่า ที่ไม่มีปัญญา ไม่สัจธรรมนี้ จึงมีลาภมียศเป็นภัยต่อตน มากยิ่งกว่าคนที่ไร้ลาภไร้ยศ ซึ่งได้รับเรวกัยจากลามาก ยศสูง และ Lewary มากกว่ามากแล้ว ระวังกันดีๆ เนิด

๒. และผู้ที่จะทำกรรมได จงอย่าไปทำกรรม“บ้า” ในสถานที่ที่เขาทำกรรม“บุญ” และทำกับผู้มีบุญหรือผู้ มีธรรม เพาะการ“ทำบ้า”ในสถานที่เขาทำกรรมบุญกัน ก็ดี กับผู้ที่มีบุญหรือมีธรรมก็ดี บ้าที่ทำในสถานที่ที่เขา ทำกรรม“บุญ” หรือทำกับผู้มีบุญมีธรรม มั่นบานปราดา แหงกว่าทำในสถานที่ที่เขาไม่ทำกรรม“บุญ” หรือทำกับ ผู้ไม่มีบุญ ไม่มีธรรมหลายเท่ากันยังนัก

โดยเฉพาะผู้ที่เป็นนักบัวทั้งหลายนั่นแหลกที่หาก นักบัวทำกรรมบ้า จะได้บ้า **แหงกว่าจะรavaสาทำกรรม** บ้าอย่างเดียวกันนั้น หลายต่อหลายเท่ากันยังนัก

ราคายาป ราคานุญ มีความถูก-ความแพงตาม องค์ประกอบแห่งลักษณะอย่างเป็นลักษณะ ดังที่ได้กล่าวมา คร่าวๆ ซึ่งมีเนยสำคัญยังนัก แต่คนล่วงไปญี่ปุ่นที่ไม่ได้คึกข่า สัจธรรม ไม่เกรงบ้า/ไม่มีหริ/ไม่กลัวบ้า/ไม่มีโอตตับປะ)

หรือแม้คึกข่าหัวร้ายไม่เข้าใจถึงสังกะจันนี้ มีมากกว่ามาก

“มิจฉาชีพ” ข้อที่ ๑ และ ๒ ตามที่ได้พูดถึงมาบ้างแล้วนั้น เป็น “มิจฉาชีพ” ขันต่อ ขันบานปลายหนัก ทุกคนไม่ควรจะทำ “บาน” ขันนี้กันอยู่ให้ชีวิตตกต่ำ และสั่งสม “บาน” เป็นวินิภากให้แก่ตน จึงควรเรียนรู้กันให้ดี และพ้น “มิจฉาชีพ” ๒ ขันนี้ ให้ได้ มิฉะนั้นก็จะยังทำ “บาน” เพราะอวิชชา เพราะว่า **ไม่ว่าในความจริงแท้จะเป็นปัญหานั้นเอง**

ผู้จะ “พ้นมิจฉาชีพ” ขัน ๑ และ ๒ ไม่มีทางเลี่ยงอื่น นอกจากจะต้องพากเพียรเรียนรู้ธรรมะและปฏิบัติตน ให้ “หยุดมิจฉาชีพ” นั้นๆ ก่อน และประพฤติตนให้เป็นกุศลธรรมสั่งสมจนกระทั่งมีวินิภากมากเพียงพอ

ผู้เรียนรู้และปฏิบัติธรรมอย่างสัมมาทิฐิจริง คือผู้พ้น “มิจฉาชีพ” ขัน ๑ ขัน ๒ ไปตามลำดับ เข้าสู่การเป็นผู้ “พ้นมิจฉาชีพ” ขันที่ ๓ “เนมิตตกตา” จึงจะเป็นผู้เจริญธรรม “พ้นมิจฉาชีพ” ขันที่ ๓ ถูกขึ้นๆ ตามที่ปฏิบัติบรรลุธรรม และวิจัยจะ “พ้นมิจฉาชีพ” ขันที่ ๔ ที่ ๕ ถึงที่สุด

มาสรายยกายความให้ชัดๆ ย่าฯ ขันลูกกันฟังบ้างว่า “มิจฉาชีพ” ขัน ๑ ที่ ๒ นั้น เป็นโคน อาย่างไร ซึ่งทุกวันนี้ อาชีพที่เป็น “มิจฉาชีพ” วันป្រุះโฒ แปลงร่างกันจนคนหลงว่า เป็น “เหพบุตร-เหพธิดา” กันอย่างยกสุดยกที่จะรู้ทัน หรือเข้าใจได้ย่าฯ แต่แท้จริงนั้น มันคือ “เหพบุตรมาร” หรือ “เหพบุตรยักษ์-เหพธิดาฝร” ที่คุณหลงผิดกันชนิดที่หั้งมาย หั้งลงให้หลักกันอย่างน่าสarc สมเพชเวทนาอย่างนัก ถึงขั้นคลั่งไคล็กกันให้เห็นอยู่เต็มสังคมบุคคลนี้ทั่วโลก

ซึ่งผู้ประกอบ “มิจฉาชีพ” ในยุคนี้นั้นไม่ใช่แค่คนที่เป็นนักลงคุณบ่อก นักลงเรียกค่าคุ้มครอง นักปล้น นักจี้นักลักขโมยกิน นักการพนัน คนหากินด้วยการรับจ้างฆ่าคน หรือพวกหากินที่ทุจริตสารพัดมีอยู่ทั่วไปในสังคม คนหลอกหลวงหากินที่ทำร้ายใจเสียบันอยู่ในสังคม หรือ หากินทุจริตสารพัด แต่นั่นยังไม่ใช่ “มิจฉาชีพ” ขันเยี่ยมゆทธ ในสังคมยุคนี้ นั่นแค่ “มิจฉาชีพ” กระจอก เก่าแล้ว ล้าหลัง

“มิจฉาชีพ” ยุคนี้นั้น ขับช้อนลึกร้าย มันป្រุះแต่งกันล้ำหน้าเหลือร้าย แต่คนยังไม่รู้จักไม่รู้เท่านั้น เช่น มิจฉาชีพ การเมือง มิจฉาชีพในราชการ มิจฉาชีพในธุรกิจกับโภคยั่วย้อมมองมา หรือมิจฉาชีพในผู้มีชื่อเสียงเด่นดังทาง

สังคม แม้แต่มิจฉาชีพที่อยู่ในคนผู้หลงตนเองว่าเป็น “คิลปิน” ทว่าไม่รู้ต้น渥นมองมองมาสังคม ถึงขั้นหลอกหลวงสังคมอยู่ด้วยอวิชชาของตนนั้นมากมาຍคนนับในสังคมปัจจุบัน

ไม่ว่า อาชีพเหล่านี้จะส่งทางยศตักดีตำแหน่งรายลั่นทางทรัพย์ศรุ่ง成功 หรือได้ดังทางมหารสพ กีฬา การเล่น การแสดงบันเทิงยั่วย้อมมองมาหั้งหลาย คิลปิน ธุรกิจ การค้าพาณิชย์ กีตาม ซึ่งหากยังป្រุះแต่งกันจนเกินเลย จัดจ้านแรงร้ายถึงขั้น “อนาจาร” ล้วนเป็นข้าศึกแก่กุศล จึงที่คือ “**อบายมุข**” จัดอยู่ในความเป็น **อบายมุข**

คำว่า “อนาจาร” แปลว่า ความประพฤติน่าอับอาย ความประพฤติชั่ว การกระทำที่น่าบัดสินรังเกียจแก่ผู้อื่น ในด้านความดีงาม การกระทำที่ไม่ควรกระทำ

คำว่า “อบายมุข” แปลว่า หัวหน้ารัก หัวหน้าความเลื่อมต่ำ บากทางแห่งความเลื่อมทรม

เช่น นักการเมือง ข้าราชการ ที่ชื่อ “โล ก้า ชี โกรธ เมื่อ โล ก้า ก็จะแก่งแย่งแข่งขันกับโภค โกรธ ก็จะอาสาตากดซี่ ข่มเป่งทำลายกัน ทำร้ายกัน เข่นฆ่ากัน เพื่อเอาชนะกัน อย่างชั้บช้อน ต่างใช้เล่ห์เหลี่ยมที่เต็มไปด้วยกิเลสหั้งนั้น

นักการเมือง ข้าราชการ ที่เต็มไปด้วยกิเลสโลภโกรธ หลงอยู่เต็มตัว เต็มไปด้วยอวิชชา แต่ชាយฉลาด และแรมมีช่องทาง มีโอกาส มีก้อนเงี่ยของประเทศ มีสิทธิมีอำนาจ ในการให้ภัย มีองค์ประกอบที่จะสนองโภคธรรมเต็มสภาพ

วิธีคิดของนักการเมือง ข้าราชการ ได้ใช้โอกาสลุแก่ อำนาจที่ตัวเมื่ออาศัยในหน้าที่ เล็กก็คิดค้าเงอกาเบก่อสร้างปรับปรุงตกแต่งความได้เปรียบต่างๆ เพิ่มขึ้นๆ อย่างล้าหน้า จัดจ้านด้วยเล่ห์เหลี่ยมอันแสนฉลาด ไม่มีหยุดหย่อน ตาม คำเกอใจ ราษฎรเต็มขันต้องจำแนน ไม่สามารถต้านกันได้

กิเลสนี้เองที่ทำให้คนทุจริตอุกคุกุศลหยาบร้ายขึ้นๆ ไม่มีหยุด ไม่มีพอ ยิ่งผู้ใดฉลาดมากแต่มีกิเลสมาก ก็ยิ่งร้ายกาจหนักหน้า เพราะฉลาดมากเก่งมากที่จะใช้จิตวิทยาใช้วัตถุ ใช้บุคคล ใช้เวลาโอกาส ในการป្រุះแต่งความได้เปรียบของมหาหลอกคนให้หลงผิด ให้หลงเชื่อ หลง惚เป็น ใจนักคนเดียว ทั้งๆ ที่มันทุจริตอุกคุกุศล มันแล้วแท้ๆ คนที่ไม่คาดเท่า ก็ไม่รู้ทัน

นักการเมือง ข้าราชการ ทำ “อนาจาร” (ประพฤติบาป

หรือประพฤติทุจริตอคุกคาม (ที่น่าลังเล) กันอย่างซับซ้อน และ เพราะรู้ว่าตนประพฤติไม่ดี จึงกลับเกลื่อนปากบิดคำปรางสารพัดลีลาขบวนท่า พฤติกรรมแห่งภาวะ **ลับ ลวง ปราง** ที่ซับซ้อนซ่อนเชิง ทำให้ประชาชนทัวไปหลงเข้าใจผิดว่าเป็นความถูกต้องดีงาม จึงเกิดพฤติกรรมแห่งภาวะ Lewy หันหลักหลายอย่างหนักหนาสาหัสยิ่งๆๆๆ ไม่เคยหยุดทำให้สังคมเสื่อมต่ำๆๆๆ ร้อนทับทavis ไปทั่ว ด้วยพฤติกรรม Lewy ในการการเมืองและข้าราชการ และอาชีพอื่นๆ ดังที่มีผลปรากฏอยู่ในสังคมปัจจุบันนี้

นี่แหล่ะคือ “**อบายมุข**” ตัวแท้ อภิมหาอบายมุขตัวพ่อที่รุ่งเรืองโด่งเด่น อยู่อย่างเงี้าเงี้า ใจครึ่งในสังคมทุกวันนี้ ซึ่งเป็น “หัวหน้าความเสื่อมต่า หัวหน้าrog ปากทางแห่งความเสื่อมธรรม” ที่มีพฤติภาพลับลวงปรางอยู่ในสังคมชนิดที่คามไม่มีรู้เท่าหัน เพราะไม่มีความรู้ในพุทธธรรมที่เป็นปรัมัตถลจะอันล้มมาทีภูมิ

จึงขอว่า **มิจฉาชีพ** ที่หันเสมอที่สุด ซึ่งร้ายกาจยิ่งใหญ่กว่า “มิจฉาชีพ” ขั้นกระจากราก ที่รู้กันอยู่แล้วทั่วไป เช่น นักลงทุนไม่ ปล้นเจ้ากิน ต้มตุ๋น อันธพาล มีอีปีน รับจ้าง ฯลฯ ซึ่งเป็น “มิจฉาชีพ” ขั้นต่า พื้นๆ ส่วนมิจฉาชีพขั้นที่ว่าดังกล่าวนั้น เป็น มิจฉาชีพขั้นเทพ ที่เดียว ขั้น **อภิมหามิจฉาชีพ** เป็น มิจฉาชีพตัวพ่อ ที่ร้ายกาจสุดร้ายยิ่ง เพราะมิจฉาชีพชนิดนี้จะทำผิดน้อยผิดมากก็เกิดผลร้ายกระทบคนไทยทั่วถึงกันทั่วประเทศตรรณา นาปหนักมาก

คนไทย โดยเฉพาะชาวพุทธจึงต้องรู้ทันให้ได้ เล้าช่วยกันหักดัด ปราบปราม ป้องกัน อย่าให้เกิดให้มีในสังคม

ฝีมือของนักการเมืองไทย ข้าราชการไทย ยังคง “**อนาคต**” อย่างด้านกล้าชาญลดาด สร้างความซับซ้อนลับลวงปราง ทั้งที่คณรู้ทันก็มี ไม่รู้ทันก็มี ทั้งที่หลงผิดไปตามกลวิธีที่ลับลวงปรางของนักการเมืองว่าถูกต้องดีงามช่วยช้ำเข้าไปอีกมี ต่างประพฤติและปฏิบัติกันอยู่หนักหนาสาหัสยิ่งๆๆๆ ไม่เคยหยุด ทำให้สังคม Lewy สุดๆ ดังที่มีผลปรากฏอยู่ในสังคมวันนี้ เพราะเป็น “**มิจฉาชีพ**” ขั้นเทพ ที่คณต้องรู้เท่าหัน และช่วยป้องกันต้านกัน ปราบปราม กำจัดอย่าให้ร้ายสังคม

หรือไม่ว่าจะเป็นนักธุรกิจ พ่อค้าพานิชย์ นักผลิต

นักบริการ ที่ขีโลก ขีโกรธ เมื่อโลกก็จะแกร่งแข็งแข็งขัน กอบโกย เอาเบรี่ยบ โกรธก็จะอาชาตกัดขีมแหงทำลายกัน ทำร้ายกัน เง่นฆ่ากัน เพื่อเอาชนะกันไม่มีหยุด ต่างใช้เล่ห์ เหลี่ยมที่เต็มไปด้วยกิเลสทั้งนั้น เมื่อคิดคันก่อสร้างปรับปรุง ตกแต่งจัดจ้านด้วยเล่ห์เหลี่ยมอันแสนคลาด ภาวะที่ลับ-ลวง-ปรางอย่างลับซับซ้อนยิ่งขึ้นๆ ก็ยิ่งเกิดขึ้นในสังคม

เช่น วิธีคิดของนักธุรกิจทุนนิยม (ซึ่งได้แก่ ธุรกิจหารายได้ทุกอย่าง ค้ายา บริการ ผลิต รับจ้างขายแรงงาน-ขายความรู้) ที่นายทุนได้คิดคันก่อสร้างปรับปรุงตกแต่งระบบขีจนเป็น การเอาเบรี่ยบกันอย่างจัดจ้านด้วยเล่ห์เหลี่ยมคุ้นแสนชญาณลดาด กระทั่งเกิด “ระบบทุนนิยม” ที่ทัวโลกใช้กันอยู่

ต่างได้แข่งกันปรุงแต่งมาด้วยความคลาดชนิดที่ มุ่งหมายเอาเบรี่ยบแสนร้ายกาจ เพราะล้วนเป็นกลวิธีที่ลึกซับซ้อนซ่อนเล่ห์ด้วยการเอาเบรี่ยบทั้งลีน

ถึงวันนี้กลวิธีต่างๆของระบบทุนนิยม Lewy สุดๆ เป็นวิธีการที่ได้เบรี่ยบอย่างชัดชัดในกล่องชนิดที่จับไม่ได้ ไม่ทัน และคนผู้ตักเป็นเหมือนอย่างระบบต่างก็ต้องจำแนก ต่อระบบนี้ที่อหังการระนาดไปทั่วโลก

ยกตัวอย่าง เช่น ความ Lewy ชัดๆเลย ก็คือ วิธีคิดของ “**ทุนนิยม**” ซึ่งจะเอาเบรี่ยบให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้เก่งที่สุด

โดยตั้งราคาให้สูงถึงขีดที่ผู้ซื้อยอมจำนำต้องซื้อ ด้วยวิธีการคิดบวกส่วนเกินจาก “**ราคานุ**” ให้ได้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยหยุดอยู่ที่ขีดขีดหว่า จะต้องได้เบรี่ยบสูงสุด ในขณะนั้น ซึ่งประมวลองค์ประกอบของอะไรต่างๆในโอกาสันนนๆแล้วประมาณการเห็นว่า ตั้งราคาเท่านี้ เพราะอุปสงค์ขณะนั้นสูงสุดเท่าที่นี้ จึงกำหนดราคาก่อปีทันสูงสุด ได้เพียงเท่านี้ เพราะถ้าเกินนี้ไปจะได้กำไรตามนัยกว้าง และนัยลึกไม่เต็มที่ จะได้กำไรทางวัตถุและจิตใจไม่สมบูรณ์

ดังนั้น ควรคำนวณได้ถูกส่วนก็จะขายได้มากขายได้ดี ขายได้เร็ว แต่ถ้าควรคำนวณผิดก็จะขายได้น้อยขายไม่ดีขายได้ช้า หรือขายไม่ได้เลย นี่คือ หลักการของทุนนิยม

ซึ่งโดยสังเขป ทุนนี้ได้ เราก็ขายเท่านั้น นั่นคือ ลุจริตแล้ว ทุนนี้คือที่คิดรวมไว้หมดแล้วทุกสิ่งส่วน ครบถ้วน แม้แต่ค่าเออเรอร์ยังมี含まれไว้ออกเท่านั้นเท่านี้เบอร์เซนต์ ซึ่งเป็นวิธีคิดที่

[ไม่ยอมขาดตกบกพร่องในการเอาเปรียบจริงๆ] การขายเท่าทุน ซึ่งผู้ซื้อผู้ขายไม่ได้คร่าทำบุญ ไม่เมื่อคร่าทำบาน เพาะะไม่มีใครเลี่ยงเปรียบ ไม่มีคร่าได้เปรียบ เท่านี้ก็น่าจะซึ่งว่า สุจริตแล้ว

แต่ถ้าขาย “เกินราคานุ” ก็คือ การเอาเปรียบเกิดขึ้นทันที ไม่สุจริตแล้ว เพาะะมีการได้เปรียบเลี่ยงเปรียบเกิดขึ้นซึ่งเห็นอยู่ชัดๆ ใช่ไหม ว่า การซื้อขายเท่าทุน ก็ไม่มีคร่าได้เปรียบไม่คร่าเลี่ยงเปรียบ แต่ถ้าซื้อขายเกินทุนไป คนต้องจ่ายเกินทุน ก็เป็นคนเลี่ยงเปรียบ คนได้เกินทุนก็เป็นคนได้เปรียบ

แต่ถ้าขาย “ต่ำกว่าทุน” ก็คือ การเลี่ยงเปรียบเกิดขึ้นทันที คนซื้อก็ได้ “ได้” เปรียบ คนขายก็ “เสีย” เปรียบ หากคนขาย “เต็มใจ-ตั้งใจ” เลี่ยงเปรียบ การ “เลี่ยงเปรียบ” นี้คือ ผู้ขาย “เต็มใจ-ตั้งใจ” ให้แก่ผู้ซื้อ จึงเท่ากับผู้ขายได้เลี่ยงสละ ผู้ขายก็เป็นคนได้ “ให้” ได้ท่าน ได้บริจาค เป็นคนได้บุญ ได้คุณงามความดี ได้เป็นผู้มีประโยชน์แก่ผู้ที่เราได้ให้หันแม้ท่าน

แต่ถ้าหากผู้ขายขาย “เกินทุน” เท่าใด ยิ่งเอาส่วนเกินในทุนนิยมเรียกว่า “กำไร” มากเท่าใด ก็ยิ่งเอาเปรียบมากเท่านั้น ก็คือ ผู้ขาย “ได้เปรียบ” เท่านั้นฯ ผู้ขายก็เป็นคนอาบเปรียบ เป็นคนไม่ได้ “ให้” ไม่ได้ “ท่าน” ไม่ได้ “บริจาค” ไม่ได้ “เลี่ยงสละ” จึงไม่ได้ “บุญ” ไม่มี “คุณงามความดี” ไม่ได้ “เป็นผู้มีประโยชน์” แก่ “คร่า” เลยในสังคม ชัดเจนไหม?

ดังนั้น **วิธีคิดของระบบทุนนิยม** จึงเป็นวิธีที่ไม่สุจริต เรียกว่า ทุจริตได้ไม่ผิดเลย เพราะเป็นวิธีที่คิดอาบเปรียบเท่าๆ ดังนั้นจึงเป็นวิธีที่ “ทำลาย” ไม่ใช่วิธีที่สร้างสรรค์ ลังคอมโกลกจึงเดือดร้อนกันอยู่กับวิธีที่เรียกว่า “เศรษฐศาสตร์ทุนนิยม” ดังที่เป็นให้เห็นกันอยู่โน่นๆ เป็นที่ประจักษ์

ยิ่งผู้คิดตามวิธีการทุนนิยมนี้ มีจิตวิญญาณ ไม่มีที่ลึกไม่มีที่จบ มากด้วยความแค้น อาฆาต มากด้วยความริษยา แข่งขันในการอาบเปรียบ กลวิธีที่ใช้ด้วยความชญานฉลาด ก็ยิ่งมีการอาบเปรียบได้มาก ได้ท่าน ได้อย่างลึกซับซึ้ง ซ่อนเร้น ลงได้ยิ่งสนิทยิ่งแนบเนียน ยิ่งอาบเปรียบได้ลึกซ้ำ ได้มาก ได้เร็ว จนเรียกได้ว่า เป็น “ความเลือมต่า เล่าวัยอย่างบรรมอภิมหา” จึงซึ่งว่า “อภิมหาอบายมุข” ซึ่งร้ายกาจอันปราภูมิเป็นอยู่จริงในสังคมปัจจุบันนี้

ส่วนใครจะมองไม่ออก ไม่เห็นว่าสังคมทุนนิยมเป็น เช่นที่อาตมากล่าวนี้ ก็เป็นได้ เพราะเขายังเห็นดีเห็นงาม

ในความเป็นทุนนิยม หรือในความเป็นการได้เปรียบอยู่

ผู้ที่ลังกิเลสออกจากจิตใต้จิตติเป็นสัมมาทิภูมิ จึงจะมีปัญญาอันยิ่ง ซึ่งเป็นปัญญาชนิดที่ “ฉลาดแบบพิเศษ” (อัญญา) ซึ่งขั้นสามารถเข้าใจ “ความรู้สึก” หรืออาการของจิตตนที่กำลังเป็นอยู่หลัดๆ ณ บัดนั้น ว่า เป็น “ความจริง” ที่เรารากลังยินดี-กำลังเข้าใจอย่างชาบชี้ในภาวะที่เรารากลังเป็นอยู่ (เป็นต้นว่า เสียสละ ฯลฯ) เราがらง “เห็นจริงยิ่ง” (วิปัสสนาญาณ) ว่า การได้เปรียบเป็นโทษ การเลี่ยงสละ เป็นคุณ การได้เปรียบเป็นความเลวแท้ การเลี่ยงสละ เป็นความดีจริง และยินดีที่นี่ในความเสียเปรียบอย่างเด็มใจ จึงตั้งใจเสียเปรียบอยู่อย่างสุนสมภายใต้

ที่นี่ ก็เป็นปัญหาของ คุณ “ลูกพระรัตนตรัพย์” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้” ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ขันธ์ ๕ กับ อวิชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย “รูป” ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ขันธ์ ๑ ส่วน “นาม” ได้แก่ ใจ จิตวิญญาณ, ขันธ์ ๕, อวิชา “ชีวิตนี้” ประกอบขึ้นด้วยสิ่งสักกล่าวนี้แล้ว จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา... ก็ยังหมายถึง “ชีวิตนี้” แต่ถามเติมอีกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรค์บ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดคลปและสนับสนุนกันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังหารกันอยู่ หั้งด้วยหน้าที่ทางคeme-พลิกก์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภาพนั้น

เมื่อนิยามออกมาเป็น “อุดุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ “อุดุ” เกี่ยวกับ “พีชะ” เกี่ยวกับ “จิต” และจะเกี่ยวกับ “กรรม” เกี่ยวกับ “ธรรมะ” อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขึ้น “ความเป็น” (ภาวะ) ของแต่ละนิยามกัน แค่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยยะอ่อนดี ลึกซึ้งอย่างสำคัญที่เดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้ [แล้วได้อธิบายมาถึง กระทั้งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า การกระทำของคน อันมีได้เพียง 3 อย่าง ได้แก่ ภัยกรรม-วจกรรม-มโนกรรม

“กรรม” หรือ “การกระทำ” ที่เกิดขึ้นของ “เจ้าของชีวิต” ไดๆ เมื่อทำไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะสั่งสมลงเป็น “ทรัพย์ของตน” (กัมมัสสกะ) แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบังคับดลบันดาล “ชีวิต” ของผู้คนทั่วไป ตราบ “ปรินิพพาน” ที่เดียว

เพราะ “กรรม” คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ชาตานา แท้จริง ที่สัมผัสถึงและพิสูจน์ได้ ดูได้จากนักบัญชี วิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ “กรรม” กับ “ผลของการกระทำ” ที่ได้สั่งสมมาทุกๆ ชาติ” (วิบาก) นี่แหล่ะที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ได้จะประสบ กับดีหรือร้าย ก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจากการ “กรรม” หรือ “การกระทำ” ของตนของหัวหน้า

หากใครได้สั่งสม “กรรม” ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนาน มาจัง แม่ “วิบาก” (ผลแห่งกรรม) มาก จะกระทำก็เป็น “ผล” หรือฤทธิ์พิเศษ” ก็เป็น “บารมี” จริงของผู้คนไม่ใช่เรื่องแปลก หรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาด พิสดารจนน่าตกใจจริงๆ ก็เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญ บารมี” ถึงขั้นนั้นๆ จริงๆ [บุญก็เป็นผลลัพธ์เริ่มไปในเชิงบุญ บาง ก็เป็นผลลัพธ์เริ่มไปตามเชิงบางๆ]

“อำนาจพิเศษ” ตามนัยดังกล่าวเนื่องที่มีนุชย์นั่นถือว่า เป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ” หรือ “เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือ แม้แต่ “อำนาจของชาตานา” ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ ผู้มีบารมีแห่ง “กรรมวิบาก” อย่างเดียวถึงขีดถึงขั้นจริง

ล้วนผู้ไม่มี “ผลบุญ” ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี “อำนาจพิเศษ” หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี “พระเจ้า” ที่จะบังคับ

บังคับได้ แม้จะอ่อนหวานจาก “พระเจ้า” อย่างสุดรึ้ง สุดขอบไดๆ ก็ไม่มี “พระเจ้า” บังคับให้แน่นๆ มิหนำซ้ำ สำหรับผู้มี “ผลบุป” ของตนจริง ก็จะมีชาตาน-ผู้ร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆ ที่เดียว เป็นผู้บังคับดลบันดาลให้ แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้จะเป็นไปตาม ถูกที่ แรงแห่ง “ผลบุป” ของผู้นั้นๆ นั่นแหล่ะ ใจประเด็นนี้ ค่านานที่ นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวน ว่า “เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า” ห่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลว ต้องร้าย.. ว่างั้นก็ หรือไม่ “พระเจ้าลงโทษ” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง “อำนาจชาตานา” ต่างหากชนะ “พระเจ้า”]

“กรรม” ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานกลางนี้ที่เดียว

ด้วยเหตุว่า “กรรม” เป็นความสำคัญล้ำท่วงที่ตมากยิ่ง ถึงปานกลางนี้นี่เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสสกอมหิ-กัมมายาโห-กัมมโยนิ-กัมมพันธุ-กัมมปฏิสโตรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๔๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั่นๆ ทว่าแต่ละคำนั้น มีเนื้อหาและนัย ละเอียดลึกซึ้งมากหมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสสกอมหิ หรือคำตรงๆว่า กัมมัสสกะ นั้น มี ความหมายเดียวกัน หมายความว่า กรรมได้ครองทำก์เป็น ทรัพย์ของตนหักหมด ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม” ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะของธุลีขนาดไหน ก็แค่ เกิดเป็น “ชาตุริเริ่ม” ขึ้นในใจ (อวัมภารา) หากความดาริ นั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่มีเด็พที่กว่า คือ “กรรม” สั่งสม เป็น “วิบาก” (ผลของกรรม) นับเป็น “มโนกรรม” แล้วที่เดียว อันคือทรัพย์ คือสมบัติเท่านั้นๆ [คำบาลีว่า “กัมม” ที่นำหน้า คำตรัสหัก ๔ นั้น ก็คือ “กรรม” ที่คุณไทยรู้จักนั้นเอง]

[รายละเอียดของ “กัมมัสสกะ” หรือ “กัมมัสสกอมหิ” และ “กัมมายาโห” ก็ได้ Kirby ไว้ในฉบับที่ ๖๗-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ “กัมมโยนิ” ก็ได้ Kirby ในฉบับที่ ๗๙-๘๐ จบไปแล้ว ในฉบับต่อมา ก็ได้อธิบายถึง “กัมมพันธุ” ไปอีก ตอนนี้เราทำลังอธิบายถึง “กัมมปฏิสโตรโณ” ซึ่ง เป็นข้อสุดท้ายของ “กรรม หัก ๔” เราก็พิมพ์อธิบาย “กัมมปฏิสโตรโโน” ใน ฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสุนิพพาน” ก็คือ “ธรรม ๑๕” ดังนั้น ความประพฤติ๑๕ (ธรรม ๑๕) นี้ จึงเป็น

เครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ซึ้งบ่ “ความเป็นพุทธ”

[แล้วได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวนี้แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ “กรรม” ตั้งแต่ “กัมมัสสิกะ” อันเป็นของตน “กรรม” เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง “กัมมปฏิรูปะ” ที่พึงแห่าของคนคือ “กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔ ถึงข้อ ๓๘ กันดูดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง “อนุสาน尼” (คำสอน) ของพระองค์ที่เดียวว่า “อนุสาน尼ปฎิวิหารย์” นั้นคือ อาย่างไร?

[ได้นำ “อุลศีล” มาให้อ่านจนครบแล้ว แม้ “มัชณิมศีล” อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ “มหาศีล” อีก ๗ ข้อจะอีกดลอง ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุธรรมผล ก็เป็น “อนุสาน尼ปฎิวิหารย์” ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเมื่อกันกัมมudit โดยเฉพาะข้อ ๓๘ “เกวภูภูสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕” นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทรีย-สัมรรถิสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติอันเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติ ตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขันตា ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขันต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขันสูงขึ้น และศีลยิ่งๆ ขึ้น โดยมีกันเป็นส่วนมากอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือเป็นได้ทั้งกลุ่มชุมชน เป็นหมู่บ้านมีศีลกันทั้งหมู่บ้าน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามลักษณะของแต่ละคน และมีศีลยิ่งๆ กว่านั้น ก็มีอีกในความละเอียดบริบูรณ์แห่งคุณธรรม และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามพุทธธรรมถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีพ ไม่มี “การค้าขายผิด” (มิจฉาชีพ) ๕) เราเป็นพุทธ เราไม่ค้าขายที่เป็นมิจฉาชีพ การค้าขายที่เป็นมิจฉาชีพ ๕ ข้อนั้น ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มิจฉาชีพข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์” ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

“การกินหรือไม่กิน” ของคน ถ้าคนกินเขา “ทำบาป” นั้นก่อนจะกิน เช่น เป็นเหตุให้สัตว์นั้นตายก็บาปก่อน

กินแล้วขันที่หนึ่ง ยิ่งฆ่าสัตว์นั้นเองนี่ก็บาปก่อนจะกิน เป็นขันที่สอง เมื่อ “กิน” เนื้อสัตว์นั้นเข้าไปก็บาปอีกขันที่สาม แण “ยินดี” ในเนื้อน้ำดื่มน้ำเข้าไปอีก “การหลงยินดี” ในสิ่งที่ไม่ควรยินดี มันก็ไม่ดี มันก็เสียหาย นั่นคืออคุณธรรม เขา ก็บาปแล้วบ้าปือกยิ่งๆ ขึ้นเป็นขันที่สี่ เมื่อยินดีแล้วหักขั้นก็ชอบใจ ภาวะที่เข้าสู่ความเป็นกิเลส ก็เพิ่มขึ้นเป็นบ้าปือกแล้วขันที่ห้า ถ้ายิ่งหักขั้นติดยึดก็เป็นอุปทานเป็นกิเลสนั่นเอง ก็คือบ้าปือกแท้ๆ ขันที่หก ยังไม่พอยังไปชี้ชวนหรือเอาไปยัดเยียดให้คนอื่นเขายินดีด้วยเนื้อสัตว์” ต่อไปอีก จึงเป็น “บำเพ็ญชีบุญเป็นอันมาก” ถึงขันที่เจ็ดที่เดียว จากนั้นก็ยิ่งจะจุติจัดขึ้นไปอีกเป็น “หลอกล่อ” แล้วก็ “ลงพระราก” แล้วก็ “มองมา” ทับถมหนาหนักวัยกาจขึ้น เป็นขันที่แปด-ขันที่เก้า-ขันที่สิบ และจะวนช้า-ซับซ้อน รอบแล้วรอบอีกนับไม่ถ้วน หนักหนาซ้อนๆ กันเข้าไปไม่มีจบ เห็นไห่เมว่า ความซับซ้อนของ “บำเพ็ญอันมาก” ซึ่ง “เป็นอันมาก” ด้วยประการจะนี้

มันไม่เห็นจะเป็นเหตุเป็นผล หรือไม่เห็นจะเข้าท่า ตรงไหน ที่อ้างว่า “เนื้อสัตว์ที่ฆ่า ‘เจาะจงบุคคล’ แล้วคนที่ถูกเจาะจะเจ็บน้ำหนักกินไม่ได้ ขึ้นกินนาย!”

คนฆ่าสัตว์คือ คนเลวนอนชั่ว เป็นคนทำบาปแท้ๆ มีลิทีอะไรหรือมีอำนาจจิเวษอะไรนักหนา ที่จะปากคิดสั่ง “เจาะจง” (อุทิศ) ให้คนนั้นบ้าป้อ คนนี้ไม่บ้าป้อ ได้ตามลังคนชั่วนานมีคำสาดสกัดสิทธิ์มาหากายน?

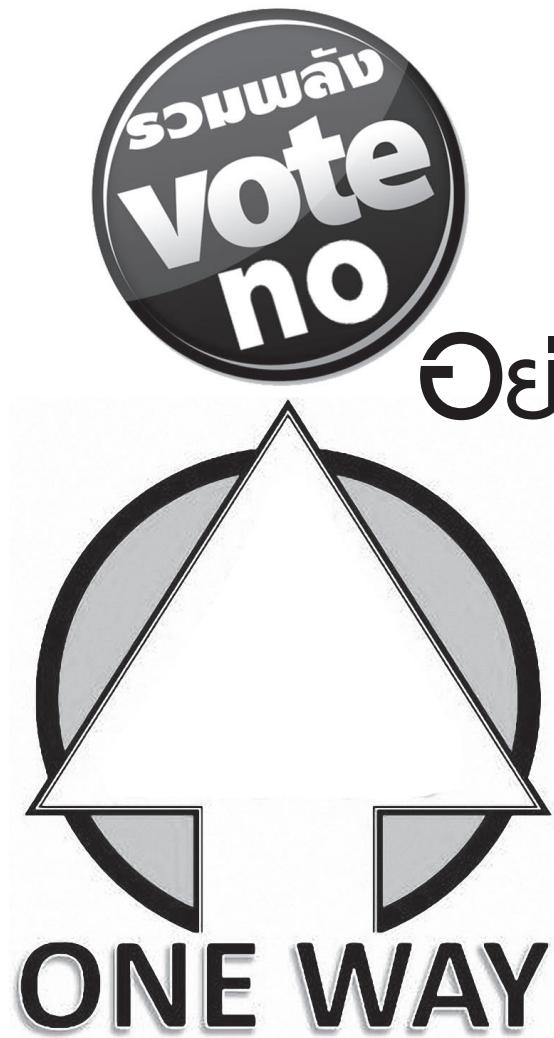
พังคูแล้วลองไตร่ตรองชัดๆ ตระรากที่ว่า “เนื้อสัตว์ที่ถูกผู้ฆ่า ‘เจาะจง’ ให้ผู้ได้กิน ผู้นั้นกินเข้ากับ”

นั่นก็หมายความว่า ผู้กินนั้นเป็น “เหตุ” ให้ผู้ฆ่าทำบาปฆ่าสัตว์ ดังนั้นผู้เป็น “เหตุ” จึงต้องบาป

ถ้าเช่นนั้นก็ขอถามหน่อยເຄะว่า คนกินเนื้อสัตว์ คนนั้น เขาเป็นคนลังให้ผู้ฆ่า ชาเเปล่า?

เขามีได้ลังใช่ไหม? (เพราะในหลักเกณฑ์ของ “ความเป็นเนื้อที่บีริสุทธิ์โดยส่วน ๓” นั้นอธิบายว่า ผู้จะกินเนื้อสัตว์ ๑. ถ้ารู้ว่าเข้าเจาะจงเราก็อย่ากิน ๒. เม้มีเมี้ร์ ทว่าได้เข้าวากก็อย่ากิน ๓. เม้มีแค่สังสัยว่าเข้าเจาะจงเราก็อย่ากิน นี่ก็ชัดๆว่าผู้กินไม่ใช่คนลัง) ถ้ากินก็ต้องบาป เขาไม่ได้เป็นผู้ลังแท้ๆ แต่เขา ก็ต้องบาป

[มีต่อฉบับหน้า]

หากให้คุณ ปัญญาธรรม ได้ยศ^๔
 จะคิดคด ไม่รื่น ถืออำนาจ
 จะเบี้ยดเบี้ยน บ้านเมือง อย่างชุกชาจ
 จะร้ายกาจ กล้าชั่ว ไม่กลัวใคร

อย่าให้คุณได้ยศ^๔ (ทุมเมธชาดก)

กิจกรรมสภา ภิกษุทั้งหลายพากันมาชุมนุม ต่างก็กล่าวโหงษ์พระเทวทัตว่า

“ท่านทั้งหลาย พระเทวทัตเพียงได้เห็นพระพักตร์อันทรงลิริมิ่งคล ดั้งพระจันทร์เต็มดวง และได้เห็นพระอัตภาพ (ตัวตน) อันทรงมหาปุริล ลักษณะ (ลักษณะของมหาบุรุษ) ๓๒ ประการ ของพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว ก็บังเกิดจิตปริชญา (เห็นคนอื่นได้ดีแล้วทันไม่ได้) ไม่อาจทำจิตให้เลื่อมலในพระศาสนา

ยิ่งได้ยินผู้กล่าวว่า ธรรมดานของพระพุทธเจ้า ทั้งหลาย ย่อมทรงประกอบด้วยศีล สมาริ ปัญญา วิมุตติ (หลุดพ้นจากกิเลส) วิมุตติญาณที่สันะ (รู้แจ้งเห็นจริงในความหลุดพ้นแล้ว) เห็นปานนี้ พระเทวทัตก็ยิ่งริชยาใหญ่”

พอดีพระศาสนาเสด็จมา ครั้นทรงรู้เรื่องที่พากภิกษุลงท่านกันแล้ว ก็ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น ที่เทวทัตปริชญาเรา เมื่อมีผู้กล่าวถึงคุณของเรามั้

ให้ตโน คือ การไปใช้สิทธิเลือกตั้ง ในช่อง ไม่ประสงค์จะลงคะแนน
 ให้ตโน เพื่อให้ภาคประชาชนมีโอกาสตั้งสภา ร่างรัฐธรรมนูญ หรือ ส.ส.ร. ภาคประชาชน เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ ก็สิบปีแล้วที่บ้านเมืองตกอยู่ในกำมือคนเห็นแก่ตัว โกรงบ้านกินเมืองอย่างน่าหดหู่ใจ ถึงเวลาแล้ว หรือยัง ที่ประชาชนผู้รักชาติ จะร่วมมือร่วมใจ ให้ตโน เพื่อทำให้บ้านเมืองของเราราดีขึ้น !!!

ในกาลก่อนก็เคยริชยาเรามาแล้วเหมือนกัน”

แล้วทรงนำเรื่องราวในอดีตนั้นมาตรัสเล่า

ป ออดีตกาล สมัยที่พระเจ้ามหิดลทรงคุณเป็นอย่างมาก ทรงได้ฟังเสียงเชือกหนึ่งมา ซึ่งมีคุณลักษณะดงาม ถึงพร้อมด้วยสิริมงคลเป็นอย่างยิ่ง พระองค์จึงทรงแต่งตั้งให้เป็นช้างมงคลคู่บ้านคู่เมือง และวัดดังงานเฉลิมฉลอง โปรดให้ประดับตกแต่งพระนครอย่างงาม

แล้วเสด็จกระทำประทักษิณ (เวียนขวา) รอบพระนคร โดยประทับอยู่บนช้างมงคล ที่ประดับด้วยเครื่องของลักษณะการพร้อมสรรพ มหาชนพากันยืนรับเสด็จตลอด ๒ ข้างทาง แต่พอได้เห็นคุณสมบัติอันดงามของช้างมงคลแล้ว ต่างก็ชื่นชมเป็นอย่างยิ่ง พากันส่งเสียงให้ร้องซัมเซยช้างมงคลด้วยเสียงอันดังไปทั่ว

“ช้างมีลักษณะงามนัก....

ก้าวย่างส่งงามเหลือเกิน....

ดูถูกลาก้าหาญของอาจามาก....

สมบูรณ์ด้วยคุณลักษณะวิเศษแท้....

เป็นพญาช้างເដືອກສົມຄວຣຸບໝູນບາຣມີຂອງพระเจ้าจักรพรรดิเท่านั้น”

พระเจ้ามหิดลทรงสั่งแต่เลียงสรรเลริญช้างมงคลอย่างมากมาย จนกระทั่งไม่ทรงสามารถอุดพระทัยได้ ทรงบังเกิดจิตริชยาธรุนแรงขึ้น ถึงกับคำวินพระทัยว่า

“เห็นที่เราจะต้องกำจัดช้างตัวนี้ ให้ถึงแก่ความตายไปให้จงได้ในวันนี้แหละ”

แล้วรับลังเรียกนายหัตถอาจารย์ (อาจารย์ผู้ฝึกหัดช้าง) มาตรัสมาน

“ช้างตัวนี้เจ้าฝึกสอนดีแล้วหรือ”

“ข้าแต่สมมุติเทพ ข้าพระองค์ได้ฝึกสอนช้างมงคลนี้ดีแล้ว พระเจ้าช้า”

“แต่เราเห็นว่า ยังฝึกไม่ดี”

“ข้าพระองค์ขอรับรองว่า ฝึกดีแล้ว พระเจ้าช้า”

“ถ้ายืนยันอย่างนั้น เจ้าจะสามารถให้มันขึ้นสู่ยอดเขาเวปูละได้หรือไม่”

“ได้ พระเจ้าช้า”

ทรงสั่งบอย่างนั้น จึงเสด็จลงจากช้างมงคลแล้วให้นายหัตถอาจารย์ขึ้นนั่งแทน ໄลช้างไปยังเขาเวปูละ เม้มพระองค์และหมู่อัมมาตยก์เสด็จตามไป

ครั้นถึงยอดเขาแล้ว ซึ่งมีเหวอยู่โดยรอบพระราชทborgบังคับนายหัตถอาจารย์ ให้ไลช้างไปริมเหว แล้วตัวรัศลลั่ง

“เจ้าได้บอกว่า ช้างตัวนี้ฝึกไว้ดีแล้ว ฉะนั้นจงให้มันยืน ๓ ขาเท่านั้นที่ขอบเหว”

นายหัตถอาจารย์แม้รู้สึกไม่เห็นด้วยกับการรับลั่งนี้ แต่ก็ให้ลัญญาณแก่ช้างมงคลไปยืนริมเหวแล้วบอกว่า

“พ่อเอี่ย จงยืน ๓ ขาเด็ด”

ช้างมงคลก็สามารถกระทำได้ดี พระราชเจ้าจึงรับลั่งอีก

“ให้มันยืนด้วยเท้าหน้าทั้ง ๒ เท่านั้น”

ช้างมงคลก็ยังทำได้อีก โดยไม่ว่องหล่นลงเหวพระราชเจ้าจึงรับลั่งใหม่กว่า

“ให้มันยืนด้วย ๒ เท้าหลังเท่านั้น”

แต่ช้างมงคลก็ยังคงทำได้ ไม่พลาดพลั้งเลยพระราชเจ้าจึงยิ่งบีบคันขึ้นไปอีก

“ให้มันยืนขาเดียว ยกเท้าทั้ง ๓ ขึ้น”

แม้ทรงเจตนาประทุร้ายลึกลับนั้น แต่ช้างมงคลก็สามารถทำได้ พระราชเจ้าจึงลุกกำกับน้ำจารทรงกล้ารับลั่งอย่างไม่ละอายแก่บ้าป่าว

“ถ้าช้างตัวนี้มีความสามารถจริง จงให้มันยืนอยู่ในอากาศเหนือเหวนี้”

นายหัตถอาจารย์ได้ยินคำลั่งนั้นแล้ว คิดว่า

“ท้าชุมพูทวีป ช้างมงคลที่สุดวิเศษนี้ ฝึกได้ดีเลิศแล้ว ไม่มีพญาช้างເដືອກได้วิเศษไปกว่านี้ได้เลย แต่พระราชพระองค์นี้ กลับทรงประสงค์จะให้ช้างนี้ตัดขาดตายແน้แท้ โดยไม่ต้องลงลัยเลย”

คิดแล้วจึงกระซิบที่ใกล้หูช้างมงคลว่า

“พ่อเอี่ย พระราชเจ้านี้ต้องการให้เจ้าตกลเข้าตายฉะนั้นพระองค์ไม่คุ้มครองกับเจ้าเลย ขณะนี้หากเจ้ามี

กำลังพอ จนหนีไปจากที่นี่แล้ว เรายังจะไปกับเจ้าด้วย”

สิ่งคำของนายหัวตาการย์ซึ่งมองคลพลันเห่าขึ้นไปในอากาศทันที ทำให้นายหัวตาการย์ดีใจยิ่งนัก ตะโโนนเลียงดังลอนพระเจ้ามคอท ทั้งที่ตนยังน้อยบุนคือซ้างว่า

“ผู้มีปัญญาธรรม ได้ยศแล้ว ย่อมประพฤติสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์แก่ตน ย่อมปฏิบัติเพื่อการเบียดเบียนตนและคนอื่น

ข้าแต่สมมุติเทพ ซึ่งมองคลนี้ถึงพร้อมด้วยบุญฤทธิ์มาก ไม่คู่ควรแก่ผู้มีบุญน้อย และมีปัญญาธรรมเช่นพระองค์ แต่คู่ควรแก่ผู้มีบุญมากเป็นบัณฑิต (ผู้ฉลาดในธรรม) เท่านั้น

คนบุญน้อยเช่นพระองค์ ถึงจะได้พำนະมองคลเช่นนี้ ก็มิได้รู้จักคุณค่า รังแต่จะทำให้สูญเสียไป แม้ยศและสมบัติที่เหลือของพระองค์ ก็จะшибหายไปหมดลื้นเป็นแน่แท้”

แสดงธรรมาสอนพระราชาแล้ว ก็ให้ซ้างมองคลเห่าตระตรึงไปยังกรุงพาราณสี ถึงแล้วก็ยังเห่าโดยอยู่ในอากาศที่ห้องพระลานหลวง ชาวพระนครเห็นกันถ้วนทั่ว พากันส่งเสียงอ้ออึงบอกกล่าวกันว่า

“นั่นซ้างเดือกดูเห่าได้ คงเป็นของพระราชาเรา”

ราชบุรุษ (คนของพระราชา) รีบไปกราบทูลให้พระราชาทรงทราบ พระองค์จึงเล็งจดหมายที่พระลานหลวง แล้วตัวสักถาม

“ถ้าเจ้ามาที่นี่ เพื่อประโยชน์แก่เรา เชิญเจ้าลงมาบินที่พื้นดินเถิด”

ซ้างมองคลจึงลงสู่พื้นดิน นายหัวตาการย์ก็ก้าวลงจากหลังซ้าง ถวายบังคมพระเจ้าพาราณสี กราบทูลเรื่องราวให้ทรงรับรู้ทั้งหมด พระราชาทรงลัดบันแล้วดีพระทัยใหญ่หลวงทรงเชื้อเชิญทันที

“พ่อคุณ การที่ท่านมาในที่นี่ เป็นสิ่งที่น่าชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง พญาซ้างเดือนี้จงเป็นซ้างมองคลคู่บ้านคู่เมืองเรา แม้ท่านก็ช่วยเราปกครองบ้านเมืองได้”

แล้วทรงแบงราชลมบัติทั้งปวงของพระองค์

ออกเป็น ๓ ส่วน หนึ่งส่วนพระราชทานแก่ซ้าง เพือกมองคล อีกหนึ่งส่วนพระราชทานแก่นายหัวตาการย์ ส่วนสุดท้ายพระองค์ทรงครอบครองเอง

นับตั้งแต่นั้นมา ราชลมบัติทั้งลึ้นในชุมชนทวีป ล้วนตกอยู่ในเงื่อมพระหัตถ์ของพระเจ้าพาราณสี พระองค์ได้เป็นพระราชาผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในชุมชนทวีป ทรงบำเพ็ญบุญบำรุงมีด้วยทานเป็นต้น ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์

.....
พระศาสดาตรัสรชดาภรณ์จับแล้ว ทรงเฉลยตัวบุคคลว่า

“พระเจ้ามคอทในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระเทวทัตในบัตตี้ พระเจ้าพาราณสีได้มาเป็นพระสารีบุตร นายหัวตาการย์ได้มาเป็นพระอานන्द ซ้างเดือกดูเห่าได้มาเป็น逮ตถาคตเอง” ณ

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๒๒ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๑๙๔)

หจก.จ.บริการพยุหะ^{ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง} และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน สันติ อหิงสา^{ชีวสัตย์} บริสุทธิ์^{คอมลิก} แม่นประเด็น

● สมณะโพธิรักษ์

โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙-๒๑๐) อ.พยุหคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

โทร ๐๕๖-๓๔๐๓๗๗ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๗๑

ระบบประชาธิปไตยวิถีพุทธ ทางเจริญมั่นคง เศรษฐกิจ การเมือง สังคมไทย

“เศรษฐกิจพอเพียง เป็นปรัชญาที่ชี้แนวทางการดำเนินชีวิต ที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระราชดำรัสแก่ชาวไทยนับ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๓ เป็นต้นมา และถูกพูดถึงอย่างชัดเจนในวันที่ ๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๐ เพื่อเป็นแนวทางการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของประเทศไทย ให้สามารถดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคงและยั่งยืนในระยะยาวโลกภัยวัฒน์และความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ” (วิกิพีเดีย)

เศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง เศรษฐกิจที่สามารถอุปปัจจุบันของได้ ให้มีความพอเพียงกับตัวเอง (Self sufficiency) อยู่ได้โดยไม่สร้างความเดือดร้อนให้คนอื่น และผู้อื่น ซึ่งต้องสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจของตนเอง ให้ได้เลี้ยงก่อน มีความพอ กินพอใช้ สามารถพึ่งพาตัวเองได้ ย่อมสามารถสร้างความเจริญก้าวหน้าและฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศไทยได้ http://www.fisheries.go.th/cf-kung_krabaen/kkb5.html

...การพัฒนาประเทศจำเป็นต้องทำตามลำดับขั้น ต้องสร้างพื้นฐาน คือ ความพอ มี พอกิน พอกใช้ ของประชาชนส่วนใหญ่ เป็นเบื้องต้นก่อน โดยใช้วิธี การและใช้อุปกรณ์ที่ประยุกต์แต่ถูกต้องตามหลักวิชา เมื่อได้พื้นฐานมั่นคงพร้อมพอกควรและปฏิบัติได้แล้ว จึงค่อยสร้างค่อยเสริมความเจริญและฐานะเศรษฐกิจขึ้นที่สูงขึ้นโดยลำดับต่อไป หากมุ่งแต่จะทุ่มเทสร้างความเจริญยกเศรษฐกิจขึ้นให้รวดเร็ว แต่ประการเดียว โดยไม่ให้แผนปฏิบัติการสัมพันธ์ กับสภาวะของประเทศและของประชาชนโดยสอดคล้องด้วย ก็จะเกิดความไม่สมดุลในเรื่องต่าง ๆ ขึ้นซึ่งอาจกล่าวเป็นความยุ่งยากกลับเหลวได้ในที่สุด...

- พระบรมราชโฉลก ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ณ หอประชุมมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วันพุธที่ ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๓-

ประเทศไทยไม่ได้มีปัญหาด้านการเมืองอย่างเดียว แต่เกิดความเสื่อมทุกด้านไม่ว่าเรื่องเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม เพราะไม่คิดแก้ที่ต้นเหตุของปัญหา จึงทำให้ประเทศไทยเสื่อมลง เสื่อมลง ตลอดเวลา

ความเสียหายหลักทางเศรษฐกิจการเข้าใจเอ็มเอฟ คือรูปแบบของการหมดตัวของประเทศไทย การเข้าใจเอ็มเอฟครั้งเดียว ก็เกินพอแล้ว แต่ประเทศไทยต้องเข้ารับความช่วยเหลือจากไอเอ็มเอฟแล้วถึง ๒ ครั้ง

ผู้ไม่รู้ มักง่ายว่า “ที่ดินของประเทศไทย ก็ยังอยู่ในประเทศไทย ไม่มีใครยกไปได้”

ไม่มีใครยกที่ดินของประเทศไทยไปได้ ก็จริง แต่ ความเป็นเจ้าของได้ถูกเปลี่ยนมือ บริษัทขนาดใหญ่ทั้งภาคการเงิน ภาคการผลิต รังสี ลัมปathanรัฐ รวมทั้งรัฐวิสาหกิจหลายแห่งตกเป็นของกองทุนต่างชาติและต่างชาติ กิน ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ถึงเกือบ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ส่วนผู้ถือหุ้นรายใหญ่ธนาคารกรุงเทพ เหลือเป็นของคนไทย ๑๐ เปอร์เซ็นต์ ส่วนผู้ถือหุ้นใหญ่ธนาคารกสิกรไทย เหลือเป็นของคนไทยไม่ถึง ๕ เปอร์เซ็นต์ กองทุนหลายลัญชาติเหล่านี้ จึงเป็นเจ้าของที่ดินในประเทศไทยตามลัծส่วนการถือหุ้นเช่นกัน

และนับวัน สัดส่วนการถือหุ้นและที่ดินในประเทศไทยจะตกเป็นของต่างชาติมากขึ้นทุกปี

ความเสียหายมีมากกว่าที่คนทั่วไปทราบ..

ประเทศไทยได้เสียดินแดนรอบตัวประสาทเข้า

ประวิหาร ๔.๖ ตารางกิโลเมตรให้กัมพูชาไปแล้ว แต่ที่เสียดินแดนผ่านไปหันที่ตกลเป็นของต่างชาติ เกิดความสูญเสียที่สูงกว่า ประมาณการต่ำสุด ๑๐ เปอร์เซ็นต์ที่ต่างชาติถือหุ้นในประเทศไทย เทียบได้เท่ากับเสียดินแดน ๕๙,๓๑๑.๕ ตารางกิโลเมตร

สกุน สุทธิวงศ์ นักวิจารณ์ปี ๖๐ กล่าวในเวที พรม. ว่า ที่ดิน ๑/๔ ของประเทศไทย อยู่ในธนนาคราต่างชาติ ที่อยู่ในประเทศไทย ๑/๔ กิ๊กอ ๒๕ เปอร์เซ็นต์ หรือ ๑๗๘,๗๗๙ ตารางกิโลเมตร ผู้เขียนเห็นด้วย

ประเทศไทยมีพื้นที่ทั้งหมด ๔๗๓,๑๑๕ ตารางกิโลเมตร

ความเป็นเจ้าของได้ถูกเปลี่ยนมาอีกไปเป็นของต่างชาติต่างๆ

สถาบันการเงินทั้งของเอกชนและของรัฐ บริษัทเอกชน โรงพยาบาลเอกชน โรงแรมได้ตกเป็นของต่างชาติเพิ่มขึ้นตลอดเวลา ก้าวกันว่าอัลลาริมทรัพย์ บันเกะภูเก็ต บันถานลีลุมและแทนทุกจังหวัดก็เป็นของต่างชาติเป็นส่วนใหญ่ ที่คนไทยถือกรรมสิทธิ์แทนต่างชาติก็มี ๔๙ เปอร์เซ็นต์ของผู้ถือหุ้นรัฐวิสาหกิจที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ก็ตกเป็นต่างชาติเป็นส่วนใหญ่

อ้างเก็บน้ำในพระราชดำริ ก็ตกเป็นของต่างชาติ <http://goo.gl/mkGTx>

รัฐบาล กลุ่มคนระดับบนและกลุ่มผลประโยชน์นั่นเอง ที่วิสัยทัศน์-ปรัชญา คุณธรรม-จริยธรรมต่ำกว่ามาตรฐาน ทำให้เกิดการบริหารจัดการเกิดอภิมหาภัยความพิเศษ อีกอย่างแฉกับงบประมาณบ้าง ควรรับปั้นงบประมาณบ้างแล้วพวกเขาก็ออกสปอตโฆษณา ให้ชาวบ้านพอเพียงให้พอเพียงให้พอเพียงตลอดเวลาทุกวันทุกคืน

ปี ๒๕๕๔ ให้เงินมาลงทุน เปิดศูนย์ค้าส่ง “ไซน่าซิตี้” ริมถนนบางนา-ตราด มูลค่าการลงทุน ๔๕,๐๐๐ ล้านบาท ข่าวบอกว่าจะลงผลกระบท่อผู้ประกอบการ เอสเอ็มอีของไทย ๒.๙ ล้านราย ทางการกำลังหาทางว่าจะซ้ายเหลือผู้ประกอบการ ๒.๙ ล้านรายนี้อย่างไร เปิดมาแล้วทำให้ต่างชาติร่ำรวย แต่ทำให้ผู้ประกอบการไทยและคนไทยเดือดร้อน ต่ำต้อยลง และจะทำไปทำไม่

ร่วมทุนสร้างทางรถไฟความเร็วสูงหนองคาย-

กรุงเทพฯ-ปัตตานี กับจีน ไม่มีปัญญาสร้างเอง ต้องร่วมทุนกับจีน (๑๐:๔๙) เป็นตัวอย่างของการที่ไม่คิดยืนบนขาตัวเอง เป็นตัวอย่างการบริหารจัดการที่เกินความพอเพียงของรัฐบาลไทย

ประเทศไทย มีพิษซึ่งซื้อที่บอกว่าเป็นประเทศไทย แต่ข้างในเป็นต่างชาติ

คนไทยภายเป็นลูกจ้างต่างชาติ ภายเป็นคนชั้น ๒ ของประเทศ

อปท. ภายเป็นธนนาคราต่างชาติที่อยู่ในประเทศไทย สถาบันการเงินต่างชาติที่อยู่ในประเทศไทย

ราพูดถึงจีดีพีป่วยครั้ง เมื่อต่างชาติเป็นผู้ถือหุ้นมากกว่าคนไทย นั่นคือจีดีพีของประเทศไทยสูงมากเท่าใด ก็คือผลประโยชน์นั่นก็ตกแก่ต่างชาติมากเท่านั้น การกระตุ้นการท่องเที่ยวการตุนเพื่อเกิดรายได้แก่โรงเรมที่มีเจ้าของเป็นต่างชาติ คนไทยที่เป็นลูกจ้างต่างชาติได้แค่ไม่ตกราก

พระเจ้าบรมวงศ์เธอ ‘กรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์’ พระบิดาภูมายไทยกล่าวไว้ .. กษัตริย์คือ คำสั่งทั้งหลายของผู้ปกครอง ว่าการแผ่นดินต่อราชภูรทั้งหลาย เมื่อไม่ทำการตามแล้ว ตามธรรมชาติต้องโทษ.. เราต้องระวัง อย่าคิดเอาภูมายไปปนกับความชั่ว ถ้าความยุติธรรม กษัตริย์เป็นแบบคำสั่งที่เราต้องปฏิบัติตาม แต่กษัตริย์นั้นบางทีอาจจะชั่วได้ ถ้าไม่ยุติธรรมได้ ความคิดว่าอะไรดี อะไรมั่ว อะไร เป็นยุติธรรม อะไรไม่ยุติธรรม มีบ่อที่เกิดขึ้นหลายแห่ง เช่นศาสนานั่น ๆ แต่กษัตริย์นั้นเกิดได้แห่งเดียวคือจากผู้ปกครองแผ่นดิน ถ้าที่ผู้ปกครองแผ่นดินอนุญาตเท่านั้น...

สิ่งผิดปกติในระบบเศรษฐกิจ ทำให้ระบบเศรษฐกิจเบี่ยงเบนและเลี้ยงหายรุนแรง ทำให้เกิดภาวะจำยอม และจำแนกต่อวิถีที่เกิดขึ้นทำให้บุ้นส่วนใหญ่ ตกเป็นของต่างชาติโดยง่าย คำว่าประเทศไทย ทรัพย์สินในประเทศไทยต้องเป็นของคนไทย จึงเป็นเรื่องที่ถูกต้องไม่ใช่เป็นของต่างชาติ หากสิ่งผิดปกตินั้นยังคงอยู่ในประเทศไทย ใบหุ้นหรือผู้ถือหุ้นก็จะตกเป็นของต่างชาติเพิ่มขึ้นตลอดเวลา

สิ่งผิดปกติก่อให้เกิดความเสียหาย กระแทกไปจากที่กษัตริย์กำหนดไว้ กษัตริย์ก็ช่วยอะไรไม่ได้

ต้องแก้กฎหมายให้สอดคล้องกับความเสียหายที่เกิดกับทรัพย์สินของประเทศ เมื่อก่อนนี้บอกว่า ให้ต่างชาติถือหุ้นในสถาบันการเงินไทยได้ไม่เกิน ๒๕ เปอร์เซ็นต์ ทุกวันนี้ต่างชาติซื้อหุ้นไปจากคนไทย และกลยุทธ์ถือหุ้นใหญ่ ๙๗-๙๘ เปอร์เซ็นต์ เรื่องเช่นนี้จะไปโทษใคร กว่าจะซื้ออะไรได้ ผิดที่วิสัยทัศน์ ประชญาคุณธรรมจริยธรรมของผู้บริหารจัดการประเทศ แต่ผู้บริหารจัดการประเทศก็โynosความผิดให้เอกชนและประชาชนไปแล้ว ว่าไม่มีธรรมาภิบาล

ตลาดหุ้นคือลิ่งผิดปกติในระบบเศรษฐกิจ การนำระบบการให้กู้ยืมเงินมาใช้ในการซื้อขายหุ้น และให้มีการบังคับขายหุ้นนักลงทุน ยึงทำให้เกิดความผิดปกติมากยิ่งขึ้น การบังคับขายหุ้นในตลาดหุ้น ทำให้เกิดการบังคับขายประเทศไทยในเวลาต่อมา จำยอมบังคับขายทรัพย์สินของชาติตัวเองให้กับต่างชาติ ทำให้ต่างชาติเป็นเจ้าของทรัพย์สินในชาติ มากกว่าคนในชาติ

นอกจากนี้ “เอกชน” จำนวนไม่น้อย ยังคงใจที่จะขายสมบัติของชาติให้ต่างชาติเพื่อความมั่งคั่งแห่งตน มีการแก้กฎหมายเพิ่มการถือครองธุรกิจโทรคมนาคมแก่ต่างชาติ จากไม่เกิน ๒๕ เปอร์เซ็นต์เป็นไม่เกิน ๙๘ เปอร์เซ็นต์ และก็ขายสมบัติชาติให้ต่างชาติไป

การออกกฎหมายขายชาติทำได้ง่ายดาย เป็นไปตามที่พระเจ้าบรมวงศ์เธอ ‘กรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์’ พระบิดากฎหมายไทยกล่าวไว้ “กฎหมายคือ คำสั่งทั้งหลายของผู้ปกครอง... แต่กฎหมายนั้นบางที่อาจจะช้ำได้ ถ้าไม่ยุติธรรมได้”

การขายชาติ ความเป็นเจ้าของทรัพย์สินของชาติ มันซ้อนกันอยู่ ถึงแม้มันจะเป็นของส่วนตนของคนในชาติ แต่มันก็เป็นสมบัติของชาติตัวย อ้างกันไปเอง เรื่องโกลบอลไลเซ็น แต่ปัจจัยชื่อนเรวนคือคิดเพื่อความสะใจ ขายสมบัติชาติเพื่อความมั่งคั่งแห่งตน ทำตนเกินความพอเพียงบันราคากันขึ้นมาสูง คนไทยด้วยกันไม่มีเงินพอที่จะซื้อ มีแต่ต่างชาติเท่านั้นที่ซื้อได้ ขายแล้วก็เอาเงินเข้ากระเบ้าตัวเอง การขายทรัพย์สินของตนให้ต่างชาติ ก็เท่ากับเป็นการขายทรัพย์สินของชาติให้ต่างชาติ หรือคือการขายชาตินั้นเอง เป็นอวิชชาที่เลวร้ายต่อชาติ

อย่างยิ่ง เป็นรูปแบบของทุนนิยมชั่วชาติสามารถย ข้อกล่าวว่าหากหุ้นโดยไม่เสียภาษีเป็นข้อหาที่เบี่ยงเบนไม่ตรงจริง ข้อกล่าวหาที่ตรงจริงคือขายชาติ <http://t.co/T8Vmwgtr>

จาก ปี ๒๕๔๔ ถึงต้นปี ๒๕๕๔ สภาพคล่องท่วมระบบมากกว่า ๒.๓ ล้านล้านบาท มีการตั้งงบประมาณสูง และขาดดุลกสูงเป็นประวัติการณ์ เช่นกัน งบประมาณปี ๒๕๕๔ สูงถึง ๒.๐๗ ล้านล้านบาท และขาดดุลงบประมาณ ๔.๒ แสนล้านบาท แทนที่จะทำการแก้ไขดันเหตุของปัญหาสภาพคล่องท่วมระบบกลับกลายเป็นการตั้งงบประมาณมากถูกอย่างเมามัน นำมาซึ่งเงินเดือนเป็นว่าเล่น ส่งผลทำให้เงินเพื่อสูงขึ้น แล้วก็อ้างเงินเพื่อที่สูงขึ้นมาซึ่งเงินเดือนอีกจะก่อให้เกิดปัญหางบประมาณในอนาคต จะทำให้หนี้สาธารณะเพิ่มมากขึ้นไปอีก

ที่บอกว่าปี ๒๕๕๔ งบประมาณสมดุล เป็นการมุ่ล่าล่วงหน้า ซึ่งรัฐบาลก่อนหน้าก็เคยบอกเช่นนี้ แต่ก็ไม่มีอะไรเป็นจริง

ไม่เป็นไปตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง ไม่เป็นไปตามทางสายกลาง ไม่พอประมาณ ไม่มีเหตุผล ไม่มีภูมิคุ้มกันที่ดี ขาดความรอบรู้ ขาดความรอบคอบ ขาดความระมัดระวัง ไม่มีคุณธรรมขาดความสื่อสัมพันธ์ ไม่สรวิต ไม่อุดหน ไม่มีสติปัญหาพอ และอาจรัดเข้าไปในระบบ เอารัดเอาระบบทั้งสอง

ปัญหาหลักของประเทศไทย มี ๒ เรื่อง

(๑) สิ่งผิดปกติอยู่ในระบบเศรษฐกิจ ทำให้ทรัพย์สินของระบบเสียหาย และตกไปเป็นของต่างชาติอย่างต่อเนื่อง ทำให้เกิดความเสียหายต่อประเทศอย่างเหลือเชื่อ นำความยากจน ทุกข์เข็ญ ลำบากมาสู่คนในชาติเพิ่มขึ้นตลอดเวลา ตลาดหุ้นคือลิ่งผิดปกติในระบบเศรษฐกิจ ที่นำพาประเทศไทยเข้าไปอ้อมเข้าไป แล้ว ๒ ครั้ง การแก้ปัญหาเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องยาก การแก้ปัญหานี้ต้องแก้ที่ดันเหตุที่ทำให้เกิดปัญหา หากไม่มีสิ่งผิดปกติอยู่ในระบบ ความผิดปกติก็จะหายไป หรือไม่เกิดความผิดปกติขึ้นมาอีก

(๒) กิเลสคนระดับบน ทำให้ระบบการเมืองการปกครองประเทศเกิดข้อด้อยต่อการบริหารจัดการประเทศ ทำให้นักการเมืองแต่ละกลุ่มผลัดเปลี่ยน

หมุนเวียนเข้ามาน้อด และหาประโยชน์ส่วนตน ทำความเดือดร้อนแก่ประเทศชาติและประชาชนต่อเนื่อง ทำให้เกิดความแตกแยก ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำ เกิดการเอรัดເອາເປີຍນ ทำให้ประเทศชาติประชาชนจากจนลง

ประมาณว่าคน ๑๐ % มีมูลค่าเอรัดເອາເປີຍນ ๕๐ % ของระบบ ก่ออบายมุขขึ้นมาเอรัดເອາເປີຍນระบบตลอดเวลา คนส่วนน้อยที่เอรัดເອາເປີຍນ คนส่วนใหญ่ ก็ได้เปรียบมากขึ้นตลอดเวลา คนส่วนใหญ่ที่เลี้ยงเปรียบ ก็ยิ่งเลี้ยงเปรียบมากกว่าเดิม ถูกเบี้ยดบังและบดบัง จนเกิดทุกข์เขญ เดือดร้อนทั้งระบบ

การแก้ปัญหาการเมืองการปกครองประเทศไทยไม่ยาก แต่ที่ยากเพราະกิเลสและอัตตาของคนระดับบน กิเลสของคนระดับ ที่มีนักการเมืองเป็นตัวเชื่อม គือตัวที่ก่อให้เกิดปัญหา ที่ทำลายและทำให้ประเทศไทยเสื่อมลงตลอด ๓๙ ปีที่ผ่านมา

แต่หากลดละและตัดกิเลสนักการเมืองได้ ประเทศไทยจะดีขึ้น

การร้องบอกให้คนระดับบันลดละกิเลส เป็นเรื่องที่ไม่ตระหนักถึงผลลำาร์เจ็ที่จะได้รับ เลี้ยวเวลา ความเสียหายก็จะเกิดกับประเทศไทยต่อเนื่อง ตักน้ำรดตอยัง พอกจะเห็นตอเกิดกิ่งและใบขึ้นมาบ้าง การหวังให้นักการเมืองลดละกิเลส เป็นเรื่องที่ไม่มีทางเป็นจริงได้

ประเทศไทยอยู่กับเรื่องที่ไม่ก่อให้เกิดความก้าวหน้าของการแก้ปัญหาซ้านานเป็นบทเรียนไม่รู้ว่ากี่รอบต่อ กี่รอบ พบรแล้วว่าไม่ว่ารัฐบาลจะมาโดยเลือกตั้งหรือจะมาโดยปฏิวัติ ไม่ได้แตกต่างกันแต่อย่างใด นอกจจากไม่ก่อให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองแล้ว ยังช้าเติมให้ระบบเสื่อมหนักลงไปอีก แล้วเราจะไม่เคยก้าวพ้นเรื่องช้าร้ายนี้ไปได้

การจะแก้ปัญหาได้ไม่ใช้อยู่ที่หาผู้นำคนใหม่คนใหม่แทนคนเก่า ไม่ใช่ไม่เอาทักษิณแล้วจะเอาใครหรือไม่ใช่ไม่เอาอภิสิทธิ์แล้วจะเอาใคร ระบบแบบเดิมจะเอาผู้ได้มากรึเมื่อนเดิม แต่ต้องหาระบบที่เหมาะสมที่แตกต่างจากเดิมมาใช้ จึงจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญระบบที่ให้การควบคุมกิเลสคนได้โดยที่แม้แต่คนตั้งใจมาช้า เข้ามาแล้วก็ไม่สามารถออกลิลามาฉ้อฉลชาติได้

. **เศรษฐกิจ พอเพียง ชุมชนบุญนิยมสารานุโภค**

ของพระพุทธเจ้า เป็นเรื่องประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ ในทุกมิติ หากนำมาประยุกต์ใช้ แทนวิสัยหัศน์-ปรัชญาประชาธิปไตยทุนนิยมแบบเดิม ๆ ต้องยกเลิกเครื่องมือที่ทำให้กองทุนนิยมสามารถเข้ามาทำมาหากินเอรัดເອາເປີຍນระบบประเทศไทยจะดีขึ้น

สารานุโภค คือ ๑ ในสารานุยธรรม ๖ ประการ ซึ่งเป็นธรรมที่ตั้งแห่งความระลึกถึงกัน เป็นธรรมที่เป็นพลังในการสร้างความสามัคคีได้แก่ เมตตามากยกรรม เมตตามโนกรรม สารานุโภค (การรู้จักแบ่งลิ่งของให้กันและกันตามโอกาสอันควร เพื่อแสดงความรักความหวังดีของผู้ที่อยู่ในลังคมเดียวกัน) สีลามัญญา ทิภูสีลามัญญา

“ชาวอีสานทุกวันนี้ สมบัติทุกอย่างเป็นของกลาง ทุกคนช่วยกันทำแบ่งปันกันใช้ไม่มีอดอยากปากแห้ง ไม่มีครอผลยาูเพราະหมู่บ้านปลดอบายมุขทุกชนิด ทุกคนถูกล้างสมองให้ขยันกล้าให้ ไม่กล้าเอามาก เพราะไม่หนาพอ เห็นคนในหมู่คนโตในวงการใหญ่ ๆ ใจจะเข้าใหม่เข้าเก่ารายได้เท่าเทียมกัน เพราะกระจาຍรายได้ไม่มีใครเหมือนต่างมีลิทธิ์กินใช้ เมื่อนได้ออยู่ในครอบครัวใหญ่ทั้งชุมชน คล้ายอย่างชาวจีน กินอยู่แบบงดงาม ในครอบครัวตระกูลยุกอก่อน แต่ระบบกงสือยู่ไม่นาน พอพ่อแม่แบ่งสมบัติ หลักประกันกงสือเลยไม่มีเหลืออีกต่อไป สารานุโภค เป็นวิถีอาริยชนช่วยแก้จนทันตาเห็น เพราะسانฝันให้เป็นจริงได้ทุกคนเลย ขอเพียงใจถึง ซึ่งปัญญา ศรัทธาพอ” ที่มา : เรากิดอะไร ฉบับที่ ๑๔๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๘

“ระบบ บุญนิยม คุณถูกสร้างขึ้นให้เป็นคนรู้จัก สันโดษพอ มักน้อย ไม่ได้หมายความว่าทำงานน้อย ๆ ได้เท่าไร เอาเท่านั้น แต่หมายความว่าขยัน หมั่นเพียรมาก ๆ บริโภคน้อย ๆ ส่วนอื่นสะพัดไปสู่ ที่ที่ควรสะพัด ที่ควรเก็บกู้เพื่อแผ่” สมณะโพธิรักษ์

ปัจจุบัน เศรษฐกิจพอเพียงกับปัจจุบันสารานุโภค ในระบบที่ไม่มีความผิดปกติ จะช่วยให้ลังคมดีและมั่นคงขึ้น และตนเองก็อยู่ได้ดี แต่ในระบบที่มีความเสื่อมมากและมีลิ่งผิดปกติในระบบฐานะ จะได้รับผลกระทบจากลิ่งผิดปกติของระบบ และล้มไปกับระบบด้วย

ชุมชนบุญนิยมสาธารณะโภคี คือการรวมปัจเจกเศรษฐกิจพอเพียง กับ ปัจเจกสาธารณะโภคี เข้ามาเป็นชุมชนหมู่กลุ่มด้วยกัน แต่ละปัจเจกชนจะมีความชำนาญแต่ละด้านทำให้เกิดการเริ่มข้อต่อข้อของชุมชนเพิ่มความสมบูรณ์ให้ชุมชน ทำให้เกิดพลังทางเศรษฐกิจลั่นคุณ การเมืองที่สูง ระบบจะเกิดความแข็งแกร่งมั่นคง แม้ระบบใหญ่จะเลื่อน และมีสิ่งผิดปกติในระบบ ก สามารถยืนตัวได้โดยไม่หัวน้ำไหว อุปมาอุปไมย เมื่อไม่มีกิ่งเดียว สามารถถูกหักได้ง่าย แต่หากนำไม้หลายกิ่งมาด้วยกัน มั่นคงแข็งแกร่งมั่นคง ไม่สามารถหักให้แตกลายได้ ดังเช่นการเกิดวิกฤติทางเศรษฐกิจหลังปี ๒๕๓๗ จนต้องเข้าโครงการไออิมเพฟในปี ๒๕๔๐ ที่สามารถยืนแกร่งบนขาตันเองได้อย่างไม่สะทกสะท้าน

บุญนิยมสาธารณะโภคี เป็นระบบของพระพุทธเจ้า ซึ่งเคยมีอยู่แต่ในวัด แต่เมื่อนำมาผสานใช้กับชุมชน ทั้งวัดและชุมชนอยู่ด้วยกัน อยู่เป็นวัตถุวาระ ทำให้เกิดเป็นพลังที่แข็งแกร่ง สูงทั้งศาสตร์และศิลป์ที่ครอบคลุมครบถ้วน ด้านทั้งทางเศรษฐกิจทางลัจคุณ และการเมือง มีความสมบูรณ์ในสรวง ไม่ว่าเกิดเป็นชุมชนขนาดเล็กขนาดกลางขนาดใหญ่ ถึงระดับประเทศ จำนวนมากการรวมกัน จะทำให้มีพลังมากขึ้น สามารถทำงานได้ตั้งแต่ขนาดเล็ก ไปจนถึงขนาดใหญ่ แรงงานนี้ก็มีประโยชน์ให้ส่วนกลาง เป็นการทำงานโดยไม่คิดค่าแรง หรือไม่มีค่าจ้าง ทำให้ต้นทุนการผลิตของระบบต่ำ

ผลิตผลและผลิตภัณฑ์ ฯลฯ ที่ได้ก็มอบไว้ให้เป็นส่วนกลาง ร่วมกับบริโภคและอุปโภค และให้ส่วนกลางจำหน่าย จ่ายแลก นำไปใช้ช่วยเหลือผู้อ่อน เป็นรูปแบบของบุญนิยมสาธารณะโภคีนั่นเอง

ทำให้การจัดจำหน่ายผลิตผลและผลิตภัณฑ์สามารถขายได้ถูกกว่าราคาท้องตลาดได้ ทั้งนี้ เพราะไม่ได้เพิ่มค่าแรงไว้ในราคาจำหน่าย การได้กำไรคือการได้บวก การได้ขาดทุนคือการได้บุญ อย่างที่สมเด็จพ่อ

หลวงตรัส Our loss is our gain

เงินทุนและการเงิน ด้วยวิธีการบริหารจัดการระบบเศรษฐกิจบุญนิยมสาธารณะโภคี แบบเศรษฐกิจพอเพียงทำให้ต้องกู้เงินมาใช้ ใช้แต่เงินสด มีการยืมหรือให้ยืมกันระหว่างชุมชนด้วยกัน หรือกับคนในชุมชนโดยไม่มีการคิดดอกเบี้ย คพท์ด้านการเงินของระบบบุญนิยมต่างจากระบบทุนนิยมเงินกู้เรียกว่าเงินเกื้อ (ไม่คิดดอกเบี้ย) ดอกเบี้ยเรียกว่าดอกบุญ (ไม่วัดดอกเบี้ย) ทำให้ต้นทุนทางการเงินต่ำ หรือต้นทุนทางการเงินเท่ากับศูนย์ ในระบบบุญนิยมสาธารณะโภคี เป็นอยู่อย่างพอเพียง ไม่มีคิดทำอะไรกินตัว จึงไม่จำเป็นต้องมีธุรกรรมทางด้านการเงินมาก ไม่จำเป็นต้องมีธนาคารหรือสถาบันการเงินไว้ให้กู้เงินมาประกอบกิจการหรือขยายกิจการที่เป็นตัวทำให้เศรษฐกิจเกิดความพอเพียง

ในโลกทุนนิยม นักจากจะมีธนาคารแล้ว ยังมีตลาดทุนสำหรับระดมทุนมาสร้างกิจการอีก ยิ่งทำให้เกิดความพอเพียงมากขึ้นไปอีก เมื่อเวลาล่มสลาย ก ทำให้เกิดการล่มสลายถึงทุนเก่าที่มีอยู่เดิมด้วย ทำให้ทรัพย์สินตกไปเป็นของต่างชาติโดยง่าย

การอาชีพบุญนิยม เป็นเกษตรกรรมบุญนิยม เน้นด้านกิจกรรม ไม่มีลักษณะ ทางอุตสาหกรรมบุญนิยม ก็มีเช่นโรงงานปุ๋ยบุญชีวภาพบุญนิยม โรงงานเวชภัณฑ์บุญนิยม ซึ่งเป็นผู้ผลิตเวชภัณฑ์สมุนไพรบุญนิยมใหญ่ที่สุดในประเทศไทย ต่อไปน่าจะขยายเป็นโรงงานทอผ้าบุญนิยม โรงงานลร้างที่อยู่อาศัยบุญนิยม (ตามหลักปัจจัย ๔)

จุดเด่นทั้งเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมบุญนิยม คือ ต้นทุนแรงงาน และต้นทุนทางเงินต่ำ

หากระบบหลักประเทศไทยจะประยุกต์วิธีการทางบุญนิยมสาธารณะโภคีมาใช้กับการผลิต การพาณิชย์การนำเข้า การล่งออกจะทำให้ประเทศไทยจะกลายเป็นผู้ผลิต ผู้ค้า ผู้นำเข้าและผู้ล่งออกที่แข็งแกร่งอันดับ ๑ ของโลก ประเทศไทยได้ก้าวสู่ไม่ได้ จะทำให้ระบบการเมืองและสังคมของประเทศไทยดีด้วย

ความเป็นอยู่ที่เรียบง่ายของชุมชนบุญนิยม ตามวิถีแห่งมรรค

ทำให้ไม่มีสิ่งใดต้องปิดบังซ่อนเร้นเปิดเผยโปรดใส่

ไม่เกิดการกินແທນແຄลงໃຈກันของคนในระบบ
การพานิชย์บุญนิยมມีหลักเกณฑ์พัฒนา ๔ ระดับ
คือ ๑) ขยายให้ต่ำกว่าราคาก่อติดมากที่สุดเท่าที่
จะทำได้ เพียงแต่พอเป็นเครื่องอาศัยตามความจำเป็น
ของชีวิต ซึ่งมีระดับความล้นโดดไม่เท่ากัน ไม่เหมือน
กัน ซึ่งยังไม่ถือว่าเป็นบุญนิยมที่เดียว ๒) ขยายเท่าทุน
ยังไม่มีบุญแต่ก็ไม่มีบาป ให้พอกอาศัยต่อทุนทำงานต่อไป
ถือว่า เป็นการเริ่มต้นบุญนิยมขั้นแรก ๓) ขยายต่ำกว่า
ทุนที่ลงໄปโดยอาจไม่รวมค่าแรงค่าโลหุยต่างๆค่าวัสดุดิบ
ซึ่งผลิตเองหรือเก็บจากธรรมชาติ ขยายต่ำลงได้มาก
เท่าไรก็เป็นบุญมากเท่านั้น ๔) แจกฟรี เป็นการ
ลงเคราะห์เกื้อกูลกันໄป เกิดบุญสูงสุด

ค่าเงินบาทบุญนิยม คนชุมชนบุญนิยมสามารถ-
โภคี อยู่ด้วยด้วยลัตติ บริโภคและอุปโภคอย่างประหยัด
มัธยัลล์ เป็นอยู่อย่างพอเพียงเรียบง่าย ๘๐ เปลอร์เซ็นต์
คนของชุมชนไม่วรับเงินเดือนโดยเฉพาะคนระดับผู้รับใช้
มีเพียง ๒๐ เปลอร์เซ็นต์ที่รับเงินเดือน แต่ไม่เกิน ๒,๐๐๐^{บาท}ต่อเดือน เฉลี่ยทั้งระบบเท่ากับรับเงินเดือน ๕๐๐^{บาท}ต่อเดือนต่อคน เทียบกับระบบทุนนิยมรับเงินเดือน
๒๐,๐๐๐ บาทต่อเดือน เงินบาทด้วยกัน ค่าเงินบาท
ของชุมชนบุญนิยมสามารถ-โภคีจะแข็งกว่าระบบ
ทุนนิยม ๘๐ เท่า สมมุติว่าเงินจำนวนเดียวกัน คนใน
ระบบทุนนิยมใช้หมดในวันเดียว แต่คนในระบบบุญ-
นิยมสามารถ-โภคีจะใช้เงินจำนวนเดียวกันหมดใน ๘๐ วัน
ระบบจึงแข็งแกร่งมั่นคงมาก

อยู่ได้ยาวนาน อยู่ยาวให้เป็น ไม่เดือดร้อนอะไร
อยู่เย็นเรื่อยไป ไขความจริงอุบมาให้มาก อยู่
กับความถูกต้อง ๘๐ เท่าของความเป็นอยู่ของคน
ทั่วไป แบบเดียวกับค่าเงินบาท เพื่อความถูกต้อง อยู่
๑๗๙ x ๘๐ = ๓,๗๒๐ วัน หรืออยู่ตลอดชีวิตได้

ความเป็นอยู่ต่อวัน กิน ใช้ อาศัย และใช้ยา
รักษาโรคกับส่วนกลาง โดยไม่มีค่าใช้จ่าย คนชุมชน
ฝึกฝนและอยู่ด้วยการบริโภคและอุปโภคอย่างประหยัด
มัธยัลล์ จำกัดอยู่ด้วยปัจจัย ๔ ไม่พุ่งเพื่อ ไม่สรุยสรวย
ประหยัดทั้งกายวิจาระและใจ อาหาร เป็นมังสวิรัติ
สามารถปลดภัยไว้สารพิษ ให้ความสงบทางใจว่า
ไม่ได้เบียดเบี้ยนชีวิตตัวอื่นมาเป็นอาหาร รับประทาน
อาหารกันวันละ ๑-๒ มื้อ ที่อยู่อาศัย อยู่ร่วมกันเป็นที่
พักอาศัยของส่วนกลาง น้ำไฟก็ใช้กันแบบประหยัด

เลือผ้าเครื่องนุ่งทั่ว น้อยลี น้อยแบบ น้อยลิตร์ เบิก
จางส่วนกลาง ง่ายแก่การสูบใส่เลือผ้า ไม่ต้องมาคิด
แต่ละวันว่า จะใส่เลือผ้าชุดไหน สีไหน รองเท้าแบบไหน
ผูกตรงอะไร ท้าปาก ท้าเล็บสีอะไร เดินเท้าเปล่า
ไม่ประหม้ายห้อม สะอาด ไม่เลอะเทอะ ไม่ประอะเปื้อน
การรักษาและยารักษาโรค เบิกจากส่วนกลาง ยาน
พาหนะ ไปไหนเป็นหมู่กลุ่ม รถยนต์บรรทุกมวลชนของ
ชุมชน มากกว่าจะไปเป็นการส่วนตัว

ทางสังคม

“ทุนนิยม” คือระบบคิดเอาประโยชน์เป็นของ
ส่วนตน คิดแต่จะเอา หรือกล้าที่จะเอา เอาไว้เปรียบ
ทั้งต่อหน้าและลับหลัง ทำให้เกิดการต่อสู้แย่งชิงกันทุก
ระดับชั้น สร้างเครื่องมือมาต่อสู้แย่งชิงผลประโยชน์กัน
ทั้งการโฆษณาชวนเชื่อ ทั้งกลยุทธ์การตลาด ก่อให้
เกิดความเดือดว้อนรุนแรง โจร จี้ ตี ชิง วิ่งร้า ขโมย
ปล้น คอร์รัปชั่น เดินขบวน จลาจล ลักพาตัว ทำให้มี
ต้นทุนการรักษาความปลอดภัยและความยุติธรรมสูง
ต้องใช้บประมาณสูงจ้างตำรวจ อัยการและศาล
เครื่องมือที่สร้างขึ้นมาเอาไว้เปรียบกันนั้น สุดท้าย
ก็กลับมาทำลายตัวเองด้วย ดังเช่นตลาดทุน ที่ทำลาย
ตัวเองมาโดยตลอด

“บุญนิยม” คือระบบที่คิดให้ประโยชน์ผู้อื่น อยู่
ด้วยสติล้มมารวม รักษาศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ตาม
กำลังศรัทธาแห่งตน ไม่คิดที่จะเอาอะไรมาเป็นของตน
กล้าที่จะให้ ไม่มีเหล้า ไม่มีบุหรี่ ไม่มีการพนัน ไม่มีหวาย
บนดิน ได้ดิน ไม่ซื้อสลากกินแบ่ง ไม่เที่ยวเตร่ ไม่มี
บันเทิงเริงรมย์ ไม่มีอบายมุทั้งปวง ไม่กลัวลำบาก
และทุกข์ยาก ขยันหมั่นเพียรในการทำงาน ทำได้มาก
เหลือมาก จะได้แจกจ่ายคนอื่นได้มาก ความสงบสุขที่
เป็นอยู่ ทำให้ไม่จำเป็นต้องมีต้นทุนด้านการรักษา
ความปลอดภัยและความยุติธรรม หากจะจ้างตำรวจ
ก็จ้างไว้ให้วัวและควายที่เข้ามาเหยียบย่างไว้หรือ
ส่วนผักของชาวบ้านมากกว่า อัยการและศาลไม่ต้องมี

การศึกษา การเรียนของระบบบุญนิยมถือเอา
ศีลเด่น เป็นงาน ชาญวิชา เอกีล เอกการเป็นงาน
นำหน้าวิชา เรียนรู้การลดลงกิเลส เรียนเพื่อรับใช้ระบบ
เรียนเพื่อเลี้ยงสละให้ระบบ นักเรียนในระบบบุญนิยม

จึงนำรัก มีคุณภาพสูง โรงเรียนสัมมาสิกขาเป็นโรงเรียนตัวอย่างการศึกษาวิถีพุทธของกระทรวงศึกษาธิการ ทั้งครู (ครู) ผู้สอนไม่รับเงินเดือน และนักเรียนไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน

ชุมชนบุญนิยมล้าธรรมะโกคีมีโครงการจะเปิดการศึกษาถึงระดับอุดมศึกษา อาจารย์สอนฟรี นักเรียนเรียนฟรี ที่อยู่ ที่กิน เสื้อผ้า ตำราฟรี

ในระบบทุนนิยม เรียนมาเพื่อสร้างภาพ เรียนมาเพื่อเอารัดเอาเบรียบระบบ ยิ่งทุกวันนี้การศึกษาหาเงินกันหนักทำให้การศึกษาไม่มีคุณภาพ พูดกันมาก็ “จ่ายครบ จบແນ່” พระพุทธศาสนาเห็นว่าการศึกษาในระบบทุนนิยมเป็นการศึกษาแบบหมายหางด้วน

สถาบันขยะวิทยา คือวิชาทำจัดขยะมูลฝอย สิ่งโลหะ ทำให้ระบบสะอาด ขยะและลิ่งสกปรกจากสีนามิและจากที่น้ำท่วมจังหวัดทางภาคใต้ สมณะและญาติธรรมลงไปเมืองกีวัน กีเรียบร้อย คนในทุนนิยมเห็นเป็นงานตั้ต้อย ล้วนเป็นสาธารณะ ตารางที่วี ตารางกีฬาต่าง ๆ ไม่ได้ เงินดีด้วย การทำงานขยะคืองานบุญหากไม่มีคนเก็บขยะแล้วคนในระบบจะมีความสุขได้อย่างไร นี่ก็อีกเรื่องหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึง ทุนนิยมคิดที่จะเอาความสุขส่วนตน ส่วนบุญนิยมคิดที่จะให้ความสุขผู้อื่น

อย่างมุข คือสิ่งที่ไม่เพิ่มผลผลิตให้ระบบ มอมแมะระบบ ทำให้ระบบขาดสติ และเอารัดเอาเบรียบระบบทุกวันนี้ สิ่งบันเทิงเริงรมย์ ไม่ว่า การแสดง ละคร ภพยนตร์ ร้องรำเพลง ประมวลร้องเพลง ประมวลนางงาม เกมส์โชว์ กีฬาอาชีพ ถูกหนุนส่งให้เด่นเหนือกว่าอาชีพทางพื้นฐานปัจจัย ๔ เป็นอาชีพที่พระพุทธเจ้าบอกว่าเป็นอนายมุข ได้เงินดีกว่าอาชีพทางพื้นฐาน ค่าเฉลี่ยนักแสดงทุนนิยม ๒๐ ล้านบาทต่อปี ขณะญาติธรรมบุญนิยมคนหนึ่งรายได้ ๒,๐๐๐ บาทหรือ ๐.๐๐๑ ล้านบาทต่อปี กีฬาอาชีพทุกวันนี้ถ่ายทอดสดผ่านดาวเทียม ทำให้คนในระบบทุนนิยมอดหลับนอนถึงตี ๒-๔ เพื่อชมกีฬา

ทางการเมืองการปกครอง เป็นรูปแบบการเมืองการปกครองบุญนิยม คือระดับบนไม่คิดจะเอาลีส์ใดมาเป็นของตน คิดแต่ให้และคิดแต่เลี่ย落ちไม่ต้องการลากยศ สรรเริญ ไม่มีชั้นตรี ชั้นโต ชั้นเอก ไม่ต้องการ

เป็นดารานักกีฬา ไม่เป็นดาราละครและดาราภพยนตร์ ไม่ประกวดประชันความสามารถ ไม่ประกวดประชันร้องเพลงเก่ง ไม่เป็นกระแลส ไม่เอาทรัพย์สินเงินทองมาเป็นของส่วนตน ทั้งแรงกาย แรงใจ แรงลม อ และความตั้งใจ ก็ให้ไว้เป็นของส่วนกลาง ให้เป็นสาธารณะโภคี เงินเดือนผู้รับใช้เท่ากับ ๐ (ศูนย์) บาท ดู ๆ แล้วอาจจะมองว่าเป็นการแย่งกันเลี่ย落ち แต่ไม่ใช่ เป็นวิถีปฏิบัติตามลัมมานธรรมที่ควรจะเป็น ไม่ได้เกิดความรู้สึกในทางด้วย แต่เป็นความลงบมั่นคงในคักดีครีทางชีวิตและจิตใจ

ชุมชนบุญนิยม เรียกคนระดับบน ระดับผู้บริหาร ว่า “ผู้รับใช้” คือผู้ที่เลี่ย落ち ค่อยรับใช้ชุมชนและคนในชุมชน ไม่ได้ขึ้นมาเป็นเจ้านายคนในชุมชน ไม่ได้ขึ้นมาเอารัดเอาเบรียบคนในชุมชน

ระบบทุน นิยม ผู้บุริหารบริษัทเอกชนเงินเดือนเกิน ๑ ล้านบาทหรือเฉียด ๑ ล้านบาท ผู้บุริหารรัฐวิสาหกิจ เฉพาะเบี้ยประชุมและโบนัสเดือนละ ๕ หมื่นบาทถึง ๓ แสนบาท แล้วแต่ขนาดของรัฐวิสาหกิจ

ผู้รับใช้ในระบบบุญนิยมเงินเดือน ๐ บาท (ศูนย์) ส่วนต้นทุนการผลิตและต้นทุนความเป็นอยู่ของระบบทุนนิยมสูงมาก

ต้นทุนการผลิตและต้นทุนความเป็นอยู่ ของระบบทุนนิยมสาธารณะโภคีต่ำมาก

เงินเพื่อบุญนิยม ความเป็นอยู่ตามลัมมานธรรม ด้วยความประทัยด้มั้ยัลต์ไม่มีอย่างมุข ต้นทุนการผลิตและต้นทุนความเป็นอยู่ของระบบทุนนิยมต่ำมาก เงินเพื่อในระบบบุญนิยมจึงต่ำกว่าระบบทุนนิยมมาก ร้านอาหารมังสวิรัติแบบบริการตนเอง ขายข้าวเปล่า ราคาต่ำ มีคนมาซื้อไปให้สนับขอกิน เลยจำเป็นต้องขึ้นราคากันขึ้นมาบ้าง

ระบบยุติธรรม ทุนนิยมเต็มไปด้วยอย่างมุข ต้องใช้บุญนิยมกับเรื่องความเป็นธรรมสูงมาก แล้วความเป็นธรรมจากตำรวจ อัยการ ศาล ไม่เกิดความเป็นธรรมได้ เบี้ยงเบนตามผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องบุญนิยมไม่มีอย่างมุขทุกรูปแบบ ทำให้ประทัยดับประมาณด้านความเป็นธรรม ไม่จำเป็นต้องมีบุญนิยมในด้านงานยุติธรรม หากจะมีก็จ้างตำรวจก็จ้างไว้แล้ว วัวໄລ่ค่วยที่จะมาเหยียบย่า หรือเข้ามายกิน

พิชผักผลไม้ชาวบ้านแค่นั้น

พัง นายมาร์ติน วีลเลอร์ คนอังกฤษพูด ทราบว่า ประเทศอังกฤษไม่ใช่ประเทศที่น่าอยู่ ทำงานหนักมาก ๖๐ เปอร์เซ็นต์คนอังกฤษไม่มีบ้านเป็นของตัวเอง คน ส่วนน้อยเป็นเจ้าของทรัพยากร ยุโรปลมลายลง ตลอดเวลา <http://t.co/7xpmEKU>

ประเทศไทยนอกจากจะไปลอกเลียนตลาดหุ้นมา จากทางตะวันตกแล้ว ตอนนี้ไปลอกเลียนฟุตบอล พรีเมียร์ลีก หรือบล็อลาร์อาซีพมาอึก ทั้งตลาดหุ้นและ บลล์อาซีพ นอกจากจะเป็นอย่างมุขที่ไม่ก่อให้เกิด ผลผลิตแล้ว ยังก่อให้เกิดการทำลายระบบด้วย ประเทศไทยกำลังเป็นแบบอังกฤษมากขึ้น ตลอดเวลา

สิ่งที่ไม่เป็นสาระเบรียบได้เก็บใบไม้ในป่า ส่วน ที่เป็นสาระเทียบได้กับใบไม้ในกำมือเท่านั้น ศาสดา ของศาสนาต่าง ๆ ไม่ได้มีมากองค์ มีองค์เดียว

๒๕๔๔ ปีมนี้โลกมีพระพุทธเจ้าองค์เดียว

ลังคอม คอมมูนิสต์ เลียนแบบวิถีพุทธที่ขาดความ เชื่อใจ หรือเกิดขึ้นโดยการบังคับ ขี้เกียจ สับสน ปัจเจกยังมีความคิดที่จะมีสมบัติ เป็นของตนเอง ไม่กระตือรือร้นที่จะทำงาน ความขี้เกียจคืออย่างมุข อย่างหนึ่งส่งผลให้ระบบของคอมมิวนิสต์ยากจนลง และล้มลายลงทั้งโลก

ระบบประชาธิปไตยทุนนิยม กับโดยผลประโยชน์ ไปจัดระบบทำให้ทรัพยากรของระบบเสียหายร่อยรอ ทำให้เกิดการขายชาติ ทำให้ตนเองมั่งคั่ง แต่ระบบจนลง ไม่มีความมั่นคง ก่อให้เกิดกลัมมุก ดังเช่นกลัมมุกที่ เกิดขึ้นกับโลกทุกวันนี้ ระล่าระลาย จลาจล วุ่นวายทั้ง ๓ ด้าน ทั้งเศรษฐกิจ ลังคอม การเมือง

ระบบของประชาธิปไตยบุญนิยม สาธารณโภค เป็นผู้ให้ระบบ ไม่ก่อให้เกิดทรัพยากรของระบบไปเป็น ของล้วนตน ไม่ทำให้ทรัพยากรของระบบเสียหาย มี แต่เพิ่มขึ้นไม่ทำให้เกิดการขายชาติบุญนิยมตนเองมั่งคั่ง ไม่เตือดร้อนแต่มีความลุข ระบบจะมั่งคั่นคงแข็งแกร่ง ทั้ง ๓ ด้าน ไม่ว่าเศรษฐกิจลังคอม การเมือง

ชุมชนโภคไม่ได้ยกจน แต่เป็นชุมชนยากจน มหาศจรรย์ เป็นชุมชนที่ตั้งใจมาน ไม่เอาทรัพยากร ของระบบมาเป็นของตนเอง ทำให้ทรัพยากรของ ระบบเพิ่มขึ้นตลอดเวลา จึงเป็นชุมชนที่มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจมากที่สุดในโลก

คนที่ตัดกิเลสไม่ได้ส่วนใหญ่ กลัวความเป็นอยู่ แบบชุมชนโภค กลัวว่าเมื่อเป็นแบบชุมชนโภค แล้วจะทำให้ไม่มีทรัพย์สินเป็นของตนเอง จึงเกิด การต่อต้านหลายรูปแบบ ไม่ว่าโดยเอกสาร หรือ ทางการรัฐ นั่นคือกิเลสวัตตาที่คิดถึงแต่ตัวเอง กลัวตัวเองจะไม่ร่ำรวย โดยแม้การร่ำรวยเป็นการ ไปเอารัดเอาเปรียบระบบ

การสื่อสารทำความเข้าใจกระแสข่าวทุนนิยมล้วน ใหญ่มากจ่าย เปรียบได้กับใบไม้ในป่าที่มากกว่าใบไม้ใน กำมือ เปรียบได้กับโนโครีมากกว่าเขาโน่นนั่นคืออิทธิชา มีมากกว่าปัญญา กระแสคือลิ่งที่ทำให้ได้เงินและทอง มาก สื่อบุญนิยมมีทั้งสื่อสิ่งพิมพ์ไทยและทีวี(FMTV) ไม่ ตามกระแส ไม่มีโฆษณาลินค้า ไม่มีข่าวดารา กีฬา ไม่มี ข่าวดาราลัครทีวี ไม่มีเกมโชว์ ไม่มีละครรำหน่า

กระแสความสนใจของระบบ ปลาย ปลาย อ่อนแองล่องรอยตามกระแส มาก จำนวนมาก ปลายเป็นจะลอยทวนกระแส น้ำมีเป็นล้วนน้อย กระแส ของระบบบุคคลดิจิตอล อย่างมุข จะเกี่ยวกับความ สนุกสนาน สนบายน รื่นรมย์ มั่งคั่ง การทำนาหากินกับ กระแสจึงก่อให้เกิดความมั่งคั่งร่ำรวย กระแสของ อย่างมุขจึงมาอันดับหนึ่ง เว็บโป๊หากไม่มีการควบคุม จะเป็นเว็บที่มีผู้คลิกเข้าไปซมมากที่สุด อย่างมุขก่อให้ เกิดการเอารัดเอาเปรียบระบบ

ประมาณว่า.. เวลาเดียวกัน เปรียบเทียบกัน

๑) ข่าวดาราลัคร ข่าวดารากีฬา มีผู้เข้าชม ๒๐๐,๐๐๐ คลิก เป็นอาชีพอย่างมุข ไม่ใช่อาชีพที่ เกี่ยวข้องกับปัจจัยสี่ มีผู้คนให้ความสนใจสูงมาก

๒) ข่าวการเมือง มีผู้เข้าชม ๒๐,๐๐๐ คลิก เป็น อาชีพที่ไม่เกี่ยวของกับปัจจัยสี่ เอารัดเอาเปรียบระบบ ทำให้ระบบเสียหาย วุ่นวาย ผู้คนให้ความสนใจรองลงมา

๓) ข่าวเศรษฐกิจ มีผู้เข้าชม ๑,๐๐๐ คลิก ผู้คนให้ ความสนใจน้อย

ข่าวดีข่ายไม่ได้ ข่าวร้ายข่ายได้เงินดี เว่อร์ร้ายจึง ได้รับการกระตุ้นให้เกิดขึ้น หรือให้ร้ายเพิ่มขึ้น ทำให้ได้ เงินมากขึ้น

สาธารณะบวก ลูกเบี้ยดบังตกของ การประภาด นางงาม ประภาดเรียลลิตี้โชว์ ประภาดรางวัลօอลกาวร์

ละคร เกมโซเชียล เป็นมิจฉาชีวะ หรือ
อาชีพที่เอารัดเอาเบรียบ หรืออาชีพที่ซ่อนเร้นปล้น
ทรัพยากรไปจากระบบ ถูกโภชนา ถูกนำเสนอบนรูป
แบบต่าง ๆ ตลอดเวลา ติดหูตรึงตามวอลชัน ทำให้ได้
รับความสนใจจากมวลชนจำนวนมาก คือต้นเหตุที่
ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำในลังค์คอมเอารัดเอาเบรียบลังค์คอม
ทำเกิดปัญหาลังค์คอม และหมักหมมมากขึ้นตลอดเวลา

คนชุมชนอโศก คือกลุ่มชุมชนที่มีส่วนแบ่งในระบบน้อยมาก ทั้งประเทศไทยมีประมาณหมื่นคนคิดเป็นส่วนแบ่ง ๑.๕๔ เปอร์เซ็นต์ของระบบ โดยที่คนไทยทั้งประเทศมี ๖๕ ล้านคน เป็นชุมชนที่มีคุณภาพ และมีคุณค่า

ข่าวล้มมาอาชีวะทั่วไป ไม่ลูกนำเสนอง จึงไม่เป็น
กระแส ทำให้ไม่เกิดความนิยมของคนทั่วไป เป็น
คนกลุ่มน้อยของระบบ แต่เป็นกลุ่มที่มีคุณภาพ
และมีคุณค่าต่อระบบ สามารถเอาเป็นแบบอย่าง
ในการบริหารจัดการองค์กรได้ทุกกลุ่ม ตั้งแต่ชุมชน
ขนาดเล็ก ขนาดปานกลางไปจนถึงการบริหาร
จัดการระดับประเทศ ระดับภูมิภาคและระดับโลก

อดีตประเทศที่เคยประกอบกันเป็นประเทศ
สาธารณรัฐโซเวียตรัสเซีย ที่ล่มสลายช่วงที่ผ่านมา
กลับโซเวียตมากขึ้น โดยได้เปลี่ยนจากระบบคอมมูนิลต์
มาเป็นระบบทุนนิยมสามานย์ หรือเป็นทุนนิยมที่มี
ตลาดหุ้นเป็นองค์ประกอบ โดยเชื่อว่าจะทำให้ประเทศ
ตนเองมั่งคั่งขึ้น เป็นความเชื่อที่ไม่ถูกต้อง ยิ่งทำให้
ประเทศเกิดความยากจนช้าเติมหนักลงไปอีก

ปี ๒๐๐๙-๒๐๑๙ มีประเทศต่าง ๆ ที่ต้องเข้า
โครงการไออิมเพรสประธาน ๒๐ ประเทศ

ความลับสนุนวุ่นวาย และกลีบคูที่เกิดขึ้นใน华丽
ประเทศที่ผ่านมา เกิดจากความยากจนขั้นแคร้น กลีบคู
ที่เกิดที่ ตูนีเซีย อิยิปต์ และเยร์ ก็เกิดจากความ
ยากจน และแม้จะเปลี่ยนตัวผู้นำได้ก็จะไม่ช่วยให้ประเทศ
ดีขึ้นได้ เพราะยังจะอยู่เป็นทุนนิยมที่อาสวัดอาเบรียบ
อย่างเมืองในกรุงราชธานีเช่นลำไภ้ก็จะยังมีอยู่ เช่นเดิม

ระบบเศรษฐกิจบัญนิยมสาธารณูปโภค แก่ปัญหาความยากจนได้ทุกที่ทุกประเทศ ทั่วโลกหรือโลกทั้งโลกและช่วยทางด้านสังคมและการเมืองกลับมาสู่ความเป็นปกติอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนได้

ประเทศไทยกำลังเผชิญกับปัญหาทางเศรษฐกิจรุนแรง เงินทุ่มประเทคโนโลยามาก 5 ปีแล้ว ตอนนี้ทุ่มประมาณ 4 ล้านล้านบาท ผลให้ ช่วงกว้างดอกเบี้ยเงินฝากและเงินกู้ (Spread) สูงถึง 5 เปอร์เซ็นต์ คนฝากเงินได้รับดอกเบี้ยต่ำมาก คนกู้เงินต้องกู้เงินในอัตราดอกเบี้ยที่สูงมาก

รัฐบาลก็ใช้วิธีการระบายสภาพคล่องลั่นระบบ
แบบที่ไม่ถูกต้อง เช่นตั้งงบประมาณสูง ปลุกอย่างมากมัน
ใช้งบประมาณทำโครงการเมกะโปรดักท์สูง หวานไป
กับประชาชนโดยรายรูปแบบ นำมาซึ้นค่าใช้จ่าย
ประจำในหน่วยงานรัฐสูง เอามาซึ้นเงินเดือน
ข้าราชการหลายรอบ รวมทั้งซึ้นเงินเดือนให้ตัวเอง
ซึ้นมาแล้วเงินเพื่อสูงขึ้น ก็กลับมาซึ้นเงินเดือนໄลทั้ง
เงินเพ้ออ基 เงินเพ้อกสูงซึ้นไปอีก ก็ซึ้นเงินเดือนตาม
ซึ้นไปอีก จะก่อปัญหาให้งบประมาณแผ่นดินในอนาคต
อย่างรุนแรง ค่าเงินบาทจะเสียหาย เงินเพ้อสูง และ
หนี้สาธารณะพุ่งสูง

ทางของการแก้ปัญหาของระบบของทุกประเทศ
ที่ก่อร้ายข้างต้น และที่ไม่ได้ก่อร้ายข้างต้น รวมทั้งการ
แก้ปัญหาของประเทศไทยมีเหลืออยู่ ๒ ทาง คือ

๑) หยุดยั่งสิ่งผิดปกติที่อยู่ในระบบ ตลาดหุ้นคือ สิ่งผิดปกติของระบบ

๒) นำระบบเศรษฐกิจพอเพียง ชุมชนบุญนิยม สาธารณโภคีมาปรับใช้กับโครงสร้าง เศรษฐกิจ ลังค์ และการเมืองของประเทศไทย

“ผู้รับใช้” ในระบบกฎหมายไทยได้เท่ากับ “คณะรัฐมนตรีและนักการเมือง” ในระบบทุนนิยม

จุดเด่นของบัญญัติธรรมสถาปัตยกรรมโลกคือระดับ “ผู้รับใช้” ทำงานฟรี ไม่เอกสาร่าตอบแทน

ผู้บริหารระดับสูงในระบบพุนนิยมไม่ว่าจะมาโดยการเลือกตั้ง หรือโดยการปฏิวัติ ไม่ได้แตกต่างกัน ที่ความลื่อมและความเลี้ยงหายกับระบบโดยต่อเนื่อง

จะยุบสภากิริย จะเลือกตั้งกิริยอบกิริหารอบเดิม คนมาโดยปฏิวัติก้าไม่รู้ว่าปัญหาอยู่ตรงไหน เข้ามาแล้ว ก็่ก่อความเสียหายไม่แพ้กัน ทุกวันนี้จึงไม่กล้าปฏิวัติ คนที่มาโดยเลือกตั้งก่อความเสียหายให้ชาติต่ออย่างสบายน่าเจ็บ

การบริหารประเทศ หากผู้บบบริหารระดับบบบบปรับมาเป็นแบบ “ผู้รับใช้” ตามระบบบุญนิยม สาธารณูปโภค จะทำให้ประเทศดีขึ้นได้ เมื่อรับบบบบไม่คิดเอาอะไรเป็นของส่วนตนเลย (ไม่ใช่กำหนดว่าถือหุ้นได้ไม่เกิน ๕ เปอร์เซ็นต์) จะเป็นการเสียสละที่แท้จริง จะเกิดกลไกการบริหาร จัดการประเทศในทางที่ดี จะทำให้ประเทศดีขึ้น สิ่งแวดล้อมจะดีขึ้น ลดการแย่งชิงอำนาจและผลประโยชน์ ไม่คิดครองรัฐปชช. ประเทศชาติก็จะดีขึ้น ก็จะทำให้เกิดความมั่งคั่งและมั่นคงจริง

คุณขวัญดิน สิงห์คำ ผู้รับใช้ชุมชนอโศก เล่า “ที่ประเทศไทย ไม่มีใครยกทำางานการเมือง เนื่องจากไม่มีเงินเดือน” ผิดกับประเทศไทย แย่งกันเข้ามาทำางานการเมือง นักการเมืองเข้ามาแล้ว ยังมาซื้อเงินเดือนให้ตนเองอีก และอยากได้อายกเป็นอะไรก็สามารถแก้กฎหมายให้ตนเองได้ง่ายดาย

โครงสร้างโดยประมาณ ประชาธิปไตยวิถีพุทธให้นักการเมืองเป็นนักภาษา นักการเมืองไม่มีเงินเดือน ไม่มีสินทรัพย์เป็นของตนเองให้รัฐเลี้ยงดูไปตลอดชีวิต และเลี้ยงดูสมาชิกครอบครัวนักการเมืองแบบมีเงื่อนไข ..บัญญัติสุกรเมืองใหม่ นักการเมืองเป็นนักอาสาหรือเป็นนักบุญ <http://bit.ly/bnaZpC> .

เรื่องนี้ยากลำบากรับสังคมอุดมกิเลส กระแสแห่งทุนนิยม วุฒิภาวะกราก

ทั้ง ๆ ที่เป็นกระแสของการทำลายตามปกติ จนกระทั่งทำลายล้างระบบที่ตนตั้งอยู่

แต่เป็นวิธีที่ดีที่จะแก้ปัญหาของไทยและของโลกได้

...พระนามพระเจ้าแผ่นดิน ให้ความหมายได้ว่า แวนแควนเดนดิน ทรัพย์สิน ราชภูม เป็นของพระองค์

หากทรัพย์สินของประชาชนเสียหาย ก็คือ

ทรัพย์สินของประเทศชาติเสียหาย หรือคือทรัพย์สินของพระองค์เสียหาย เมื่อประเทศชาติประชาชนเดือดร้อนเป็นทุกข์ ก็คือพระองค์ทรงเดือดร้อนและทรงทุกข์ด้วย สุขภาพพลาنمัยของประเทศชาติก็คือพระสุขภาพและพระพลานมัยของพระองค์ท่านด้วย

ช่วงที่ผ่านมาทรัพย์สินของชาติเสียหายหนัก ประเทศชาติ ประชาชนเดือดร้อน โดยต่อเนื่อง

ศักดินา นักวิชาการระดับสูง นักการเมือง นายทุน ลือกระแสแหหัก เป็น ๕ อาชีพหลัก ที่เกาะกุม การบริหารจัดการประเทศมาวันนน ก่อนเลี้ยงรุ่งครั้งที่ ๒ มีแต่ชาวบ้านบางระจันเท่านั้นที่พยายามปักป้องแแผ่นดินและอธิปไตยของประเทศ ศักดินา ในกรุงล้วนแต่อ่อนแอ มักง่าย เห็นแก่ได้ เห็นแก่ตัว เอาวัดเอาเบรี่ยน ลุ่มหลงอยู่กับอบายมุข ทำให้ต้องเสียกรุงในที่สุด

พระชนมายุของสมเด็จพ่อหลวง มาถึงช่วงพระชนม์ ๔๔ พรรษากลับพบว่าทรัพย์สินของพระองค์ตกเป็นของต่างชาติแบบหมด แทบไม่เหลืออะไรเป็นของคนท้องถิ่น เป็นกระแสเสื่อมของทั้งโลก หนี้สาธารณะพุ่งขึ้นแรงและเร็วทุกปี คนระดับบนก่อกรรมทำเข็ญชาติไม่ว่างมือ แย่งอำนาจ แย่งทรัพยากรกัน แอบอ้างพ่อหลวง แอบอ้างประเพณีและประชานหาประโยชน์ตน เอาคนในชาติมาเป็นเครื่องมือแห่งตน ก่อให้เกิดความแตกแยก เกิดความเหลื่อมล้ำมากขึ้น ทุกข์เข็ญลำเคญ ทั้งทางเศรษฐกิจ การเมือง และลังคอมพระองค์ทรงทุกข์กับเรื่องนี้

ประเทศไทยเสื่อมต่อเนื่องมาวันนน ทางกอบกู้ประเทศไทยมีแน่นอน จ่ายด้วย หากระดับการปกครองตระหนักเรื่องกิเลสแห่งตน แต่กิเลสของผู้ปกครองระดับบบบบแท้จริงเป็นเรื่องที่ยากมาก เนื่องจากสะสมกันมาตั้งแต่เกิด ยากที่จะปล่อยวาง ยากที่จะคิดถึงผู้อื่น หรือคิดถึงประเทศชาติ การร้องขอระดับบนให้ลดลงกิเลสเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ นอกจากจะออกมาเป็นกฎหมาย หรือกฎหมายในรัฐธรรมนูญ

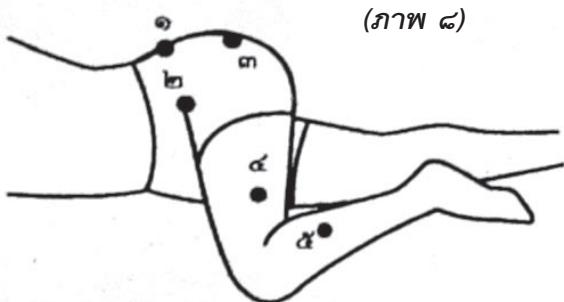
คันก์ฟ่าเมืองพิเชตบังกร

การนวดปรับกระดูก ด้วยตนเอง

ตอนที่ ๑๗

๑. สัญญาณขาด้านนอก

สัญญาณขาด้านนอก

สัญญาณ ๑

ใช้นิ้วคู่กำบาท หรือนิ้วซ้อนมือ โดยมือล่าง เป็นหลัก คว่ำมือกดจุดลุյดสุดของสะโพกที่ตรงกับแนวกลางต้นขาด้านข้าง ตัดกับแนวกลางด้วย ผู้นวดคุกเข้าให้เข้าด้านบนอยู่ตรงกับช่วงเอวลดของผู้ถูกนวด

ผลการนวด

- จ่ายความร้อนไปทั่วขาด้านนอกถึงปลายเท้า
- แก้ลมปราบที่ขา ขาชา ขาลีบ ช่วยแก้โรคเกี่ยวกับสะโพก เช่น ขัดสะโพกข้อต่อสะโพกเลื่อน อัมพาต

สัญญาณ ๒

ใช้นิ้วคู่กำบาท หงายมือ กดด้านหลังปุ่มกระดูกหัวตะคราก

ผลการนวด

- จ่ายความร้อนเข้าหัวต่อกระดูกสะโพกออกต้นขาและปืน่อ
- แก้ขัดสะโพก หัวต่อกระดูกและเบ้าสะโพกอักเสบ โรคเกี่ยวกับหมอนรองกระดูก สัญญาณ ๑ และ ๓ แก้โรคอัมพาตขาและข้อต่อสะโพกเลื่อนช่วยกรณีปลั๊กกระดูกสะโพกให้เข้าที่
- ห้ามกดในรายผู้ป่วยที่เป็นอัมพาตเหยียดคุ้งขาไม่ได้ เพราะจะทำให้กระดูกสะโพกเคลื่อนมากขึ้น

สัญญาณ ๓

ใช้นิ้วคู่กำบาท หรือนิ้วซ้อนมือ โดยคว่ำมือใช้มือบนเป็นหลัก กดจุดลักษณะแก้มกัน หรือบริเวณรอยบุ๋มข้อต่อกระดูกสะโพก

ผลการนวด

- บังคับเลือดและความร้อน เข้าหัวต่อกระดูกสะโพก และเชิงกราน
- แก้กระดูกสะโพกเคลื่อนให้เข้าที่ แก้กระดูกอักเสบ หมอนรองกระดูกหลัง สัญญาณ ๑ และ ๓ ข้อสะโพกเลื่อน อัมพาตขา

- ใช้ตัวตรวจรนีกระดูกสะโพกเคลื่อน ว่าเข้าที่แล้วหรือไม่ การอักเสบของมดลูกและเชิงกราน มดลูกเคลื่อน มดลูกไม่เข้าอู่ (หากผิดปกติลักษณะนี้จะแข็งมาก และมีความร้อน)

สัญญาณ ๔

ใช้นิ้วคุ้กากบาท มือล่างเป็นหลัก คว่ำมือวางนิ้วตั้งจากกับขา กดจุดบริเวณ ๑ ใน ๓ ช่วง จากเข้าสีสะโพก ปลายนิ้วจุดเด่นเด่นด้านใต้ขา

ผลการนวด

- จ่ายความร้อนเข้าหัวต่อข้อเข่าและลูกสะบ้า
- แก้กล้ามเนื้อขาด้านนอกอักเสบหรือฉีกขาด ช่วยแก้โรคเกี่ยวกับเข่า เช่น จับโป่ง ลับอง เข่าเคลื่อน เข่าอักเสบ สะบ้าบิน สะบ้าเจ่า (ติด)

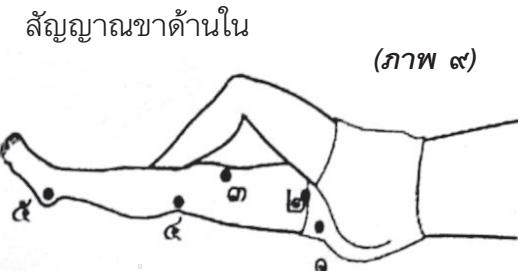
สัญญาณ ๕

ใช้นิ้วคุ้กากบาท หรือนิ้วซ้อนมือ โดยหมายมือกดจุดกึ่งกลางขาท่อนล่างที่ใหญ่ที่สุด

ผลการนวด

- บังคับเลือดและความร้อนไปข้อเท้า และหลังเท้า
- แก้ขาลีบ ตะคริวปลายเท้า ช่วยแก้อัมพาต สันนิษฐานตีนตก ปลายเท้าตก
- ใช้ในการตรวจขาลีบ ว่าจะรักษาให้กลับเป็นปกติได้หรือไม่ (ถ้าเล็กกว่าก้านไม้มีดี จะแก้กลับคืนไม่ได้)

๒. สัญญาณขาด้านใน

สัญญาณ ๑

ใช้มือซ้อนลับมือ มือบนเป็นหลัก และนิ้วคุ้กานายมือ กดซิดแก้มกันด้านใน กดเบี้ยดกระดูกสะโพกแนวกึ่งกลางพับเข้า

ผลการนวด

- จ่ายความร้อนเข้าหัวต่อกระดูกสะโพก หมอนรองกระดูกหลัง ข้อสะโพก
- แก้อาการขัดสะโพก โรคลักษณะ ๓ หลัง เช่น ลับอก ลมปลายปั๊ปชาต ช่วยแก้เกี่ยวกับโรคในท้องและอุ้งเชิงกราน เช่น มดลูกต่ำ 丹 เลือด 丹 ลม 丹

สัญญาณ ๒

ใช้มือซ้อนลับมือ มือบนเป็นหลัก และนิ้วคุ้กานายมือ กดจุดจากโคนขา ๒ นิ้ว แนวกึ่งกลางความกว้างของขา (แนวปุ่มกระดูกตันขา)

ผลการนวด

- จ่ายความร้อนทั่วขาด้านใน ช่วยกระจายความร้อนในช่องท้อง ดึงพิษการอักเสบของหลัง และท้องไปสู่ปลายขา
- แก้ลมปราบที่ขา กล้ามเนื้อขาฉีกหรืออักเสบ หมอนรองกระดูกหลังลักษณะ ๑

สัญญาณ ๓

ใช้นิ้วคุ้กานายมือ (กดแล้วดึงมือกลับเล็กน้อย) กดจุดแควร์อง (กล้ามเนื้อบุ้มข้างสะบ้า ตัดกับ ๑ ใน ๓ ของต้นขา)

ผลการนวด

- จ่ายความร้อนเข้าสะบ้าเข่า
- แก้โรคเกี่ยวกับเข่า เช่น จับโป่ง ลับอง เข่าเคลื่อน (จุดนี้ไม่กดแรงถ้ากดแรงขาไม่มีกำลัง)

สัญญาณ ๔

ใช้นิ้วคุ้กากบาทมือล่างเป็นหลักคว่ำมือ กดจุด

กี๊กกลางได้ข้อพับเข้า

ผลการนวด

- จ่ายความร้อนเข้าสู่บ้าเข่า
- แก้เข่าเคลื่อน โรคเกี่ยวกับเข่า จับโปง สำบ่อง ช่วยโรคเกี่ยวกับลูกสะบ้า เช่น สะบ้าเจ่า (ติด) สะบ้าบิน
 - ถ้าเข่าเข้าที่ไม่สนิท สัญญาณนี้จะไม่เต้น

สัญญาณ ๔

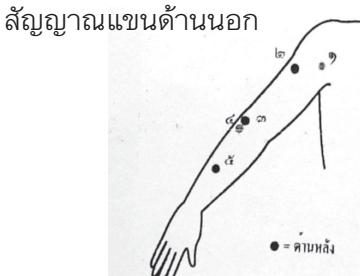
ใช้นิ้วคู่กดบท วางนิ้วซึ่งเข้าหาตัวผู้นวด กด ตรวจรอยบุ๋มใต้ตาต่ำด้านใน พร้อมดันปลายเท้า กระดกขึ้นเล็กน้อย

ผลการนวด

- จ่ายความร้อนเข้าข้อเท้าออกฝ่าเท้า
- แก้โรคเกี่ยวกับข้อเท้า เช่น ข้อเท้าเคลื่อน ข้อเท้าแพลง แก้อาการอักเสบ อาการเกร็ง หรือ ตะคริว ปลายเท้า
 - ช่วยแก้ลิ้นเบื้องสูง (ความดันโลหิตสูง) แก้ตะคริวเข้าท้อง แก้อาการซัก เช่น ลมบ้าหมู หัวใจวาย หรือ slab ช้ำครัว
 - ใช้ตรวจข้อเท้าหลุดหรือข้อเท้าเคลื่อนว่า เข้าที่หรือไม่ ถ้าไม่เข้าที่ สัญญาณนี้จะไม่เต้น

สัญญาณแขนด้านนอก

(ภาพ ๑๐)

สัญญาณ ๕

ใช้นิ้วเดี่ยว คว่ำมือข้างที่อยู่ใกล้ตัวผู้ป่วย อีกมือจับข้อมือผู้ป่วยหายใจ กดจุดรอยบุ๋มของแขนแนวตัดระหว่างกล้ามเนื้อต้นแขนกับข้อบับกัด้านนอก หรือกระดูกหัวไหล่ ลูงกว่าสัญญาณ ๑ ให้ล

ผลการนวด

- จ่ายความร้อนไปทั่วแขนด้านนอกถึงปลายนิ้ว
- แก้ลิ้มประบับที่แขน แก้กล้ามเนื้อแขนลีบแขนชา
 - ช่วยกรณีกระดูกแขนหักหรือร้าวให้ติดตีขัน หลังตกต่อไฟอก

สัญญาณ ๖

ใช้นิ้วเดี่ยว คว่ำมือ มือข้างใกล้ตัวผู้ป่วยไขว้มือ อีกมือแตะข้อมือบนกดจุดกึ่งกลางแขนท่อนบน ใต้กล้ามเนื้อต้นแขนด้านนอก แนวข้อศอก (ท่าไขว้มือ)

ผลการนวด

- จ่ายความร้อนเลียบกระดูกแขน และเยื่อหุ้มกระดูกแขนด้านนอก
- ช่วยให้แขนมีแรง แก้อาการปวดและข้ออักเสบ

สัญญาณ ๗

ใช้นิ้วคู่กดบท หมายมือกดบริเวณร่องตรง มุ่มศอก เมื่องอพับศอกคว่ำลง

ผลการนวด

- จ่ายความร้อนเข้าข้อศอกโดยตรง
- แก้โรคเกี่ยวกับข้อศอก เช่น ข้อศอกอักเสบ ข้อศอกติด เล็บเอ็นอักเสบ

สัญญาณ ๘

ใช้นิ้วคู่กดบทหมายมือ กดบริเวณตรงร่อง มุ่มศอก เมื่องอพับศอกหมายขึ้น

ผลการนวด

- จ่ายความร้อนเข้าหัวต่อกระดูกแขนลงไปฝ่ามือและนิ้วมือ

สัญญาณ ๙

ใช้นิ้วคู่กดบท หมายมือ กดแขนด้านนอกท่อนล่างตรงจุดความยาว ๑/๓ จากข้อศอกถึงข้อมือ

ผลการนวด

- จ่ายความร้อนเข้าข้อมือออกหลังมือ
- แก้โรคเกี่ยวกับข้อมือ เช่น ลิ้นนิบامت้มอติก แก้เกี่ยวกับนิ้วชา เคล็ด

อ่านต่อฉบับหน้า

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข้มมุ่งสู่วิถี

เศรษฐกิจพอเพียง

ต่อจากฉบับ ๒๔๙

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

สำหรับฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับการอุทกุหลาบ หมายความว่า การพัฒนาทำให้ผู้คนหงมหาญ อยู่กับความหวังที่จะร่ำรวยทางลัด โดยไม่ทุ่มเท กับการทำมาหากินสร้างผลผลิต นอกจากนี้หนึ่งสิ่งที่เกิดจากการพัฒนายังเป็นต้นเหตุที่นำไปสู่ปัญหา อาชญากรรมต่าง ๆ ถ้ายอมให้มีทวยชนิดน้อยอย่าง ถูกกฎหมาย ก็จะทำให้สามารถขายทวยบน din ได้โดยเปิดเผยและกว้างขวางยิ่งขึ้นกว่าทวยใต้ดินที่ ผิดกฎหมาย (เพราะถ้าไม่อนุญาตให้ประชาชนพัฒนา หรือใช้กลยุทธ์ทางการตลาดต่าง ๆ ในการขายทวยบน din แข่งกับทวยใต้ดิน ก็อาจไม่สามารถแย่ง ลูกค้าจากตลาดทวยใต้ดินมาได้ตามสมมติฐานที่

มุ่งหมายไว้) สุดท้ายห่วยบนดินก็จะไปกระตุนให้ ผู้คนหันมาติดการพัฒนามากขึ้นกว่าเดิมอีก

ถ้าหากนำเงินทุนนิจฉัยตามหลักจริยปรัชญา ของเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้พิจารณาในเรื่องนี้ ก็ ต้องทำความเข้าใจให้ชัดเจนตรงกันก่อนว่า “ผล” ที่มุ่งหวังอันเป็นสิ่งที่ “มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” สำหรับกรณีนี้คืออะไร แล้วค่อยมาพิจารณาว่าจะกระทำ “เหตุ” อย่างไร เพื่อให้บรรลุถึง “ผล” ที่ตั้งก่อลา หรือถ้าเปรียบ เทียบระหว่างการอุทกุหลาบอนุญาตให้มีทวยบน din กับการไม่อุทกุหลาบอย่างมารองรับ แนว

ทางไหนจะช่วยให้เข้าใกล้ “ผล” ที่พึงปรารถนา ดังกล่าวได้มากกว่ากัน ฯลฯ

หากไม่จับหลักของการพิจารณาให้ถูกต้องตาม ลำดับขั้นทางตรรกะโดยไม่ทำความเข้าใจถึงเป้าหมาย ที่เป็นเล่มอ่อน懦ทั้ดสุดท้ายของ “ผล” ที่พึงปรารถนาให้ตรงกันก่อน แต่กลับไปถูกเดียงกันถึง การกระทำว่าควรทำ “เหตุ” อย่างไหนถึงจะ “ดี” ดังนี้^กคงยากจะหาข้อยุติของการถูกเดียงได้ เพราะ จะเกิดการพูด “คนละเรื่องเดียวกัน” โดยใช้คำว่า “ดี” ในความหมายที่แตกต่างกัน หรือพูดถึง “ดี” ในความหมาย แต่ต่างเข้าใจผิดคิดว่ากำลัง พูดถึง “ดี” ที่เป็นเรื่องเดียวกัน

ฝ่ายสนับสนุนบอกว่าการอุகฤษณาให้มี หวยบน din (A) เป็นสิ่งที่ “ดี” เพราะจะทำให้เงิน ผิดกฎหมายที่ถูกนำไปใช้สร้างปัญหาให้กับสังคม กลับมาเป็นเงินที่ถูกใช้ทำประโยชน์ให้กับสังคม (B) ส่วนฝ่ายคัดค้านบอกว่าการไม่ให้มีกฎหมายรอง รับหวยบน din (~A) เป็นสิ่งที่ “ดี” เพราะจะทำให้ ผู้คนไม่ไปลุ่มหลงการพนันมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ (C) ซึ่งจะเห็นได้ว่า ฝ่ายไม่ทำความเข้าใจให้ตรงกันก่อน ถึงกัน “ดี” ที่ทั้ง ๒ ฝ่ายเห็นร่วม กัน เพื่ออาศัยเกณฑ์วินิจฉัยนี้มาตัดสินระหว่าง เป้าหมาย “B” กับ “C” ว่า เป้าหมายไหนใกล้เคียง กับความหมายของคำว่า “ดี” ตามเกณฑ์ที่เห็นร่วม กันดังกล่าวมากกว่ากันแล้วค่อยมาพิจารณาว่า ระหว่างการสร้าง “เหตุ” ด้วยการอุกฤษณา (A) หรือด้วยการไม่อุกฤษณา (~A) แนวทาง อย่างไหนจะนำไปสู่ “ผล” ที่พึงปรารถนาที่สุด ฯ ได้ มากกว่ากัน ดังนี้^กคงหาข้อยุติอะไรร่วมกันไม่ได้

เปรียบเสมือนการเดินทางไปต่างจังหวัด ถ้า คนหนึ่งบอกว่าไปทางเครื่องบิน “ดีกว่า” เพราะ สะดวกรวดเร็วอีกคนบอกว่าไปทางรถยนต์ดีกว่า เพราะสามารถระหว่างทางที่ไหนก็ได้ รถถี่ เช่นนี้จะไม่ทางหาข้อยุติของการถูกเดียงร่วมกัน ได้เลยทราบที่ไม่มาตกลงทำความเข้าใจในเป้า

หมายของ “ผล” ที่ต้องการให้ตรงกันเสียก่อนว่า จะไปที่จังหวัดไหนเพื่อวัตถุประสงค์อะไร ถ้า จังหวัดที่จะไปนั้นไม่มีสนามบิน ก็จะได้ไม่ต้องลง เสียเวลา มาถูกเดียงกันว่าการเดินทางโดยเครื่อง บินดีกว่าอย่างไร

สมมติถ้าทำความเข้าใจได้ตรงกันว่าเป้าหมายของ “ผล” ที่ต้องการคือการเดินทางไปจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งไปได้ทั้งทางเครื่องบินและรถยนต์ โดยมี วัตถุประสงค์เพื่อไปประชุมสัมมนาที่นั่น ดังนี้^ก อาจตัดสินได้ว่าการเดินทางโดยเครื่องบินจะเป็น “เหตุ” ที่นำไปสู่ “ผล” ตามที่ต้องการได้ดีกว่า เพราะสะดวกรวดเร็วแต่ถ้าหากเป้าหมายของ “ผล” ที่ต้องการเดินทางไปเชียงใหม่คือการไปพักผ่อน กับเพื่อนอีกจำนวน ๕ คนในช่วงวันหยุดยาว ถ้า เช่นนั้นการเดินทางโดยรถยนต์ก็น่าจะประหยัดค่าใช้จ่ายและสะดวกกว่า เพราะสามารถแหวะเที่ยวที่ไหน ก็ได้ระหว่างทาง เป็นต้น

เมื่อเปรียบเทียบระหว่าง “ผล” ที่พึงปรารถนา ของสังคมในส่วนที่เกี่ยวเนื่องกับเรื่องการพนัน โดยอาศัยหลักจริย-ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาเป็นเกณฑ์วินิจฉัยแล้ว รายได้ของรัฐส่วน ที่เพิ่มขึ้นจากการพนัน ไม่น่าจะคุ้มค่ากับต้นทุน ส่วนที่สังคมโดยรวมต้องแบกรับภาระจากการที่ผู้ คนลุ่มหลงในการพนันมากขึ้น

ทั้งนี้เพราะการติดการพนัน จะทำให้ผู้คน หมกมุ่นอยู่กับการคิดหวังร่ำรวยทางลัด แล้ว เสียเวลา แรงงาน เงินทอง สดปัญญาไปกับ การเที่ยวตามขอหวยจากอาจารย์ซื้อดังต่าง ๆ บ้าง การตามไปกราบไหว้สัตว์เดรัจฉานที่มีรูปร่างพิกลพิการผิดปกติ(ดังที่ปรากฏเป็นข่าวทางสื่อมวลชน) เพื่อขอหวยบ้าง ฯลฯ จนทำให้ “ประสิทธิผล” ใน การสร้างสรรค์ผลผลิตลดต่ำลงและเมื่อเจ้ามือ หวยจำนวนไม่กี่คนร่ำรวยขึ้นโดยผู้คนที่ติดการ พนันส่วนใหญ่ยากจนลง ก็ย่อมจะไม่ก่อให้เกิด

“ประโยชน์”โดยรวมต่อสังคม ตลอดจนการพนันจะไปกระตุ้นให้ผู้คนมีความโลภหรือมีความต้องการส่วนเกินความพอใจเพิ่มมากขึ้น อันจะนำไปสู่การ “ทำให้ไม่มีความสุข” (เพราะระดับภาระแห่งของปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์จะเพิ่มปริมาณลงขึ้น)

ในขณะเดียวกันก็ไม่มีหลักประกันใด ๆ เลยที่สามารถชี้ให้เห็นว่า รายได้ขึ้นของรัฐที่เพิ่มขึ้นจาก การล่งเลริมกิจการด้านการพนันนั้นจะถูกนำไปใช้อย่าง “มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้ผู้คนมีความสุข” คุ้มค่ากับต้นทุนความสูญเสียของ สังคมที่เกิดจากความ “ไม่มีประสิทธิผล ไม่มีประโยชน์ และก่อให้เกิดปัญหาหรือความบีบคั้นความทุกข์ต่าง ๆ” อันเป็นผลจากการล่ำซำ สร้างให้ผู้คนลุ่มหลงกับการพนันมากขึ้น

เพราะฉะนั้นเป้าหมายสุดท้ายอันเป็น “ผล” ที่พึงปรารถนาสำหรับการกำหนดนโยบาย สาธารณะเกี่ยวกับเรื่องการพนันก็คือ การทำให้ผู้คนในสังคมหมกมุ่นกับการพนันน้อยลง มากกว่าอยู่ที่การหวังแล้วหารายได้ของรัฐจากการล่ำซำ กิจกรรมด้านการพนันต่าง ๆ

เมื่อกำหนดเป้าหมายของ “ผล” ได้ชัดเจนเข่นนี้แล้ว ประเด็นด้านมาืองคือพิจารณาดูที่ “เหตุ” ต่อไปว่า ควรจะกำหนดนโยบายสาธารณะแบบไหนถึงสามารถนำไปสู่เป้าหมายของผลที่พึงปรารถนาดังกล่าวได้มากที่สุด

สำพักรไม่ออกกฎหมายการอิงรับให้มี Harvey บนดิน แต่ปล่อยให้ Harvey ได้ดินดำรงอยู่ต่อไป (พร้อมกับปล่อยให้เจ้ามือห่วงได้ดินนำเงินที่ได้จากธุรกิจผิดกฎหมายนี้ไปรังสรรค์มาแล้วว่าไม่มีประสิทธิผล แนว

นโยบายของรัฐที่ไม่มีมาตรการอะไรใหม่ในการแก้ปัญหาเช่นนี้ ย่อมไม่ใช่วิธีการกระทำ “เหตุ” ที่สามารถจะนำไปสู่เป้าหมายของ “ผล” ตามที่ต้องการ อันคือการช่วยทำให้ผู้คนในสังคมหมกมุ่นกับการพนันน้อยลง

ขณะที่การออกกฎหมายอนุญาตให้มี Harvey บนดินอย่างถูกต้องเปิดเผย เพื่อไปแบ่งตลาดของ Harvey ให้ดีขึ้นนั้น ก็ไม่ได้เป็น “เหตุ” ที่จะนำไปสู่เป้าหมายของ “ผล” ในการทำให้ผู้คนติดการพนันน้อยลงอีกเช่นกัน (เพราะถ้า Harvey บนดินสามารถแบ่งลูกค้าจากตลาด Harvey ให้ดีขึ้นได้แล้วจริง ผู้คนก็จะยังติดการพนันเหมือนเดิม เพียงแต่เปลี่ยนจากการติด Harvey ให้ดีขึ้นมาติด Harvey บนดินแทนเท่านั้น และมีแนวโน้มจะติดมากกว่าเดิมด้วยซ้ำ เป็นผลมาจาก Harvey บนดินสามารถขายได้อย่างเปิดเผย อันสามารถทำกิจกรรมล่ำซำล่ำซำต่อต่อ ๆ ได้กว้างขวางกว่า แต่ถ้า Harvey บนดินแบ่งตลาด Harvey ให้ดีขึ้นไม่สำเร็จ ที่นี่ผู้คนก็จะซื้อทั้ง Harvey บนดินและ Harvey ให้ดีขึ้น อันทำให้จำนวนคนติดการพนันเพิ่มมากกว่าเดิมแทนที่จะลดน้อยลงเช่นกัน)

ด้วยเหตุนี้การถกเถียงกันว่า “ควรอนุญาต” ให้มี Harvey บนดินอย่างถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ จึงเป็นการถกเถียงที่ไม่เกิดประโยชน์อะไร เพราะไม่ว่าจะออกกฎหมายหรือไม่ก็ตาม ต่างไม่สามารถนำไปสู่เป้าหมายของ “ผล” ในการทำให้สังคมลดความหมกมุ่นกับการพนัน แต่ประเด็นที่ควรถกเถียงกันมากกว่าก็คือ ถ้าไม่ให้มี Harvey บนดินแล้วรัฐจะมีมาตรการอะไรในการลดจำนวน Harvey ให้ดีขึ้น ถ้าหากจะให้มี Harvey บนดินแล้ว รัฐจะมีมาตรการอะไรป้องกันไม่ให้ผู้คนลุ่มหลงกับการพนันมากขึ้น

ด้วยว่าอย่างของทางออกสำหรับนโยบายสาธารณะในเรื่องนี้ เช่น ถ้าปัญหาที่ทำให้ Harvey ควบคุมการแพร่ระบาดของ Harvey ให้ดี ก็ต้อง

จากรัฐขาดงบประมาณและบุคลากรที่จะมาดำเนินการเรื่องนี้อย่างจริงจัง ถ้าเช่นนั้นก็อาจแก้ปัญหาด้วยการออก

กฎหมายให้มีหมายบันดินอย่างมีเงื่อนไข โดยห้ามการโฆษณาหรือการส่งเสริมการขายหมายบันดิน (แบบเดียวกับการควบคุมเรื่องเหล้าและบุหรี่) พร้อมกับให้แบ่งเงินรายได้จากหมายบันดินในสัดส่วนที่แน่นอนจำนวนหนึ่ง อาทิ ครึ่งหนึ่งของรายได้จากการขายหมายบันดินเป็นต้น มาตั้งเป็นกองทุนสนับสนุนการดำเนินมาตรการต่าง ๆ เพื่อทำให้ผู้คนลดความลุ่มหลงในการพนันลงให้จดได้ทั้งนี้ให้ทดลองใช้กฎหมายดังกล่าวในระยะเวลาหนึ่ง แล้วทำการประเมินผลว่าความหมกมุนกับการพนันของลังคอมลดน้อยลง ตลอดจนผู้คนหันมาทุ่มเททำงานสร้างสรรค์ผลผลิตเพิ่มขึ้นแทนการคิดหวังร่ำรวยทางลัดจากการพนันหรือไม่ ถ้าประเมินแล้วพบว่าการกระทำ “เหตุ” เช่นนี้ไม่สามารถนำไปสู่ “ผล” ในการทำให้ลังคอมลดความหมกมุนกับการพนันก็ให้ยกเลิกกฎหมายการมีหมายบันดินดังกล่าว ด้วยการไม่ต่ออายุกฎหมายออกไปอีกแต่ถ้าประเมินแล้วพบว่าช่วยให้การพนันต่าง ๆ ในลังคอมลดน้อยลงได้ ก็ต่ออายุกฎหมายออกไปในอีกรอบระยะเวลาหนึ่ง ๆ (เช่นทุกรอบ ๕ ปี เป็นต้น) การแก้ปัญหาด้วยการกระทำ “เหตุ” ที่มีเข้มมุ่งไปสู่เป้าหมายของ “ผล” ที่มีประสิทธิผลมีประโยชน์และทำให้ลังคอมมีความสุข เช่นนี้ ก็คือหลักคิดตามแนวทางแห่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงนั่นเอง

ข.) การแก้ไขกฎหมายเพื่อให้สามารถทำแท้งได้ กว้างขวางขึ้น ปัญหาข้อถกเถียงของลังคอมเรื่องควรแก้ไขกฎหมายอนุญาตให้แพทย์สามารถทำแท้งได้กว้างขวางขึ้นหรือไม่นั้น เป็นประเด็นความขัดแย้งในเชิงความคิดระหว่างมิติของครอบครัวคิดที่มองประเด็นปัญหาทางด้านลังคอมเป็นคุณย์กลางกับมิติของครอบครัวคิดที่มองประเด็นปัญหาทางด้านจริยธรรมของลังคอมเป็นศูนย์กลาง

ฝ่ายที่สนับสนุนการแก้ไขกฎหมายเพื่ออนุญาตให้แพทย์ทำแท้งได้กว้างขวางขึ้นมีเหตุผลว่า ถ้าหากในครรภ์มารดาไม่เหตุอันน่าเชื่อได้ว่าหากคลอดออกมากล้ามเนื้อจะหายเป็นภาวะบัญชาของลังคอม เพราะพ่อแม่ไม่ต้องการเลี้ยงดูเด็กด้วยเหตุผลต่าง ๆ อาทิ เด็กเกิดจากการที่แม่ถูกข่มขืนแพทย์ตรวจพบว่าทารกในครรภ์มีความพิการหรือมีโรคภัยไข้เจ็บร้ายแรงอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งพ่อแม่และลังคอมไม่พร้อมที่จะแบกรับภาระในการดูแลรักษาหรือพ่อแม่ของทารกไม่ตั้งใจจะมีบุตรและไม่พร้อมที่จะเลี้ยงดูบุตรที่เกิดมา เป็นต้นแล้วปล่อยให้เด็กคลอดออกมากล้ามตาดูโลก ดังนี้ ก็จะกล้ายเป็นความทุกข์ของทั้งตัวเด็กเอง พ่อแม่ตลอดจนกล้ายเป็นภาระบัญชาของลังคอมด้วย เพราะถ้าเด็กถูกพ่อแม่ทอดทิ้งไม่ต้องการหรือพ่อแม่ถูกบังคับให้จำใจต้องเลี้ยงดูลูกด้วยความเกลียดชังไม่พอใจแล้ว เด็กก็อาจเติบโตขึ้นกล้ายเป็นอาชญากรที่เป็นอันตรายต่อลังคอม เพราะความเก็บกดทางจิตใจจากการถูกเลี้ยงดูโดยไม่ได้รับความรักความอบอุ่นในวัยเด็กดังกล่าว ฯลฯ

จะนั้นเพื่อประโยชน์สุขของทุกฝ่าย รัฐจึงควรอนุญาตให้พ่อแม่ที่อยากหยุดยั้งการเจริญเติบโตของทารกในครรภ์ ได้มีโอกาสที่จะทำแท้งอย่างถูกต้องตามกฎหมายโดยแพทย์ซึ่งมีความเชี่ยวชาญ (แทนที่จะต้องแอบไปทำแท้งกับหมอเดือนจนอาจเกิดอันตรายต่อลังคอม เพราะถูกจับกุมได้)

๔ อ่านต่อฉบับหน้า

สิ่งที่เราต้องการนั้น
มันไม่ใหญ่โตอครรานะไรตอบ
จ่าย ๆ ถูก ๆ ขยาย ๆ รู้จักพอดี
มีความซื่อสัตย์ มีเมตตา
เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นเสมอ ๆ
ชีวิตเหมือนดอกหญ้า
แต่มันยังใหญ่
เป็นมหาพลังเย็นโนบลัมโลก

● สมนนะโพธิรักษ์

หູ່ມ່າງສາວຈັບກຸ່ມສາດນໍ້າ ດື່ມເຫັນ ເຕັນຮ້າຍ່າງເມາມັນ
 ຫຼືງສາວໃສເລື່ອຍືດສີຂາວບາງ ຈ ເລື່ອເປີຍກັ້ນແນບເນື້ອເຫັນສ່ວນເວົ້ວສ່ວນໂຄ້ງ
 ທອນລ່າງເປັນກາງເກງຂາລັ້ນແຄ່ຕົບ ໂຊ່ວ່າຂາວເຕັນເຕັ້ງທັ້ງໝັ້ງ
 ຜູ້ຄົນຜ່ານໄປມາ ມອງດູຕາໄມ່ກະພວົບ

ສາການຕ່ອບ່າຍ

**3ວັນຕາຍແລ້ວ116ຮາຍ
ເຊື່ອສັງການຕ່ອບ່າຍ**

ຕ່ານຫຸວກນໍ້າ 4

၃၀ ເມະຍານ ວັນສັງການຕ່ອບ່າຍນຳມາຖື້ນອຶກຮັງ
 ຜູ້ເຜົ່າຜູ້ແກ່ເຕີຍມກັບຂ້າວ ຂົນນ ນມນແນຍ
 ໄວ້າໃໝ່ບຸນດຸກບາດຮ ສຽນນໍ້າພຣະເພື່ອເປັນສິຣີມຄລ
 ໃນວັນນີ້ໃໝ່ໄທຢ ແລະຮດນໍ້າຂອພຣູ່ທີ່ໄຫດທີ່
 ເຄຣັນນັບຄືອ

ເຕັກ ຈ ຕິ່ນເຕັນ ອຍກໃຫ້ສິ່ງວັນນີ້ເຮົວ ຈ ເຕີຍມ
 ຂໍ້ປິ່ນອືດນໍ້າ ຂັນນໍ້າ ໄວພຣ້ອມ ວຍຮຸ່ນຫຸ່ມສາວ
 ຈັບກຸ່ມກັບເພື່ອນ ຈ ເປີດເພັນກະທີ່ມຫຼູແທບແຕກ
 ເປີດນໍ້າໄລ້ຮັງຈນເຕີມສາດນໍ້າໄລ້ຜູ້ຄົນແລະຮອດທີ່ຜ່ານທາງ
 ແມ້ຈະມີກາຮັນຮົງຄໍສັງການຕ່ອບ່າຍປລອດແລກອອລ

၀၀၀ ເປົ້ອເຫັນຕໍ່ ແຕ່ຄໍ້າໄມ້ມີແລກອອລກົງໄມ່ສຸກ
 ບາງທີ່ຈຶ່ງຖຸນເຫັນ ເບີຍີ່ເປັນລົບ ຈ ລັງ ຮນວງຄໍ້ກ່າງ
 ໄມ່ສຸນໃຈ ພຣ້ອມອາຫາກກັບແກລົມເຕີຍມເສົງລສວພ
 ມ່ນໍ້າມ່າງສາວຈັບກຸ່ມປະມານສົບກວ່າຄົນ ທີ່ຈ
 ສາດນໍ້າ ດື່ມເຫັນ ເຕັນຮ້າຍ່າງເມາມັນ ບາງຄົນເຕັນ
 ທ່າທາງຕລກ ຈ ໄກຮັນກົງຫວເວະ ຫຼືງສາວໃສ
 ເລື່ອຍືດສີຂາວບາງ ຈ ພວເລື່ອເປີຍກັ້ນ ກົນແນບເນື້ອ
 ເຫັນສ່ວນເວົ້ວສ່ວນໂຄ້ງຊັດເຈນ ທອນລ່າງເປັນກາງເກງ
 ຂາລັ້ນຈຸດຈຸ່ງແຄ່ຕົບໂຊ່ວ່າຂາວ ເຕັນເຕັ້ງທັ້ງໝັ້ງ
 ຜູ້ຄົນຜ່ານໄປມາ ມອງດູຕາໄມ່ກະພວົບ

วัยรุ่นชายเมืองได้เจอบอกดี มองตาเป็นมัน และช่วยโกรกส์ทั้งประจำ จับกัน และเลยตามป้าไปจับล้วนอื่นด้วย แฟนหนุ่มที่เดินอยู่ไม่ห่างก็เดิน ความหึงหงส์ เดินเข้าผลักกิวารุ่นที่เข้ามาลวนลาม แฟนสาว แต่ก็ต้อง pang ของมาเพราะเจอหมัด สวนตรัง ๆ เช้าปลายค้าง

จากนั้นเพื่อนทั้งสองฝ่ายก็เข้าตะลุมบอนเพื่อ ช่วยเพื่อนของตน อารุธที่ห่าง่ายใกล้มือที่สุด ก็ คือขวดเหล้า เบียร์...เสียงเบรี้ยะ...เบรี้ยะ ดังขึ้น หลายครั้ง หลายคนวิงหนีกลัวโดนลูกหลง บรีด.....

เสียงนกหวีดของเจ้าหน้าที่ตำรวจ วัยรุ่น แตกซื้อแผ่นหนึ่ง บางคนก็หนีไม่ไหวเพราะโดน ขวดฟ้าหัวเลือดไล่ไม่หยุด อีกคนถูกแทงด้วย ขวดเบียร์แตกเข้าหน้าห้อง ร้องโอดโอยด้วย ความเจ็บปวด เสียงเพลงที่ดังกระหึ่มเสียงบลง เหลือแต่เสียงคนเจ็บร้องครวญ และเสียงโวยวาย ของคนที่ถูกจับว่า..ฉันไม่ผิด...ไอ้พากนั้นมันติก่อน..

ตำรวจนำผู้บาดเจ็บส่งโรงพยาบาล รถจอด หน้าห้องถูกชน เจ้าหน้าที่เรวเปลวสีเข็นเปลอออก มารับผู้ป่วยอย่างรวดเร็ว เมื่อเปิดประตูห้อง ถูกชนออก ก็ต้องตะลึง ในห้องมีผู้ป่วยบาดเจ็บ จากอุบัติเหตุ และการทะเลาะวิวาทบนถนนเดียง ถึงสิบราย ทั้งแพทย์ พยาบาล เจ้าหน้าที่วิ่งวุ่นทั้ง เย็บแผล ทำแผล พยาบาลบางคนโดนญาติคนไข้ ซึ่งมาพูดไม่รู้เรื่องตะคอกใส่หน้า

ผู้ป่วยบางคนบอกจากจะมีแผลเหรอหัวและล้า กิยังมาเหล้า โวยวายไม่มีสติ แต่ด้วยกลืนเหล้า ฟุ้งไปทิ้งห้อง ทั้งแพทย์และพยาบาลพยายาม ช่วยเหลืออย่างเต็มที่โดยไม่แสดงอาการรังเกียจ ทั้งที่เป็นวันหยุดลงกรานต์ แต่ก็ไม่ได้เล่นน้ำ ลงกรานต์กับครอบครัวเมืองคนอื่น ๆ กลับต้อง ทำงานหนักกว่าปกติตัวยังซ้ำไป

เทศบาลลงกรานต์ผ่านไป ทิ้งไว้แต่เศษขยะ เต็มถนน เศษอาหาร ถุงพลาสติก กระป่องแป้ง เศษแก้ว เศษขวด ฯลฯ พนักงานเก็บขยะไม่เก็บ ก้มหน้าก้มตาเก็บกวาดใส่รถขันขยะคันแล้วคันเล่า

บางที่เจอถุงอาหาร嫩่ เศษแก้วของมีคุม ของ สกปรกมากมากกว่าจะทำให้สะอาดเมืองเดิม บางคนบอกว่าจะเยอะก็ไม่เป็นไร

ลงกรานต์แคปีลาร์ครั้ง

จะมาเลอะเทอะบ้าก์แคปีลาร์ครั้ง

มาลงคิดดูว่ามีอะไรบ้างที่มีปีลาร์ครั้ง เช่น ลงกรานต์ปีลาร์ครั้ง มาบ้างไม่เป็นไร ลายกระทง ปีลาร์ครั้ง มาบ้างไม่เป็นไร ปีใหม่ปีลาร์ครั้ง มาบ้างไม่เป็นไร วันเกิดแฟนปีลาร์ครั้ง มาบ้าง ไม่เป็นไร และอีกสารพัดข้ออ้างในการฉลอง เพราะว่ามันมีแคปีลาร์ครั้ง

คิดดูแล้วก็เห็นใจ ผู้ที่มีหน้าที่ดูแลสังคม อย่างเจ้าหน้าที่ตำรวจ แพทย์ พยาบาล คนเก็บ ขยะและงานในหน้าที่อื่น ๆ ที่ไม่ได้กล่าวถึง แต่ละปีเข้าเหล่านี้ต้องยุ่งยากอุดหนกับเทศบาล ต่าง ๆ มากเท่าไร เพียงเพราะว่า มันมีแคปีลาร์ครั้ง

....จาก ดอกหญ้าข่าว

วันลงกรานต์เป็นงานบุญประเพณีอันดีงาม ที่ชาวบ้านได้สืบสานร่วมกันจัดทำเป็นกิจกรรม ต่อเนื่องทุกปี แต่ปัจจุบัน จากคำว่างานบุญ ประเพณีอันดีงามในอดีต กำลังกลับกลายไปเป็น งานบุญประเพณีที่เลวร้ายอย่างน่าสังเวชใจ เช่น มีเหล้าเบียร์มาเป็นส่วนสำคัญขาดไม่ได้เพื่อเพิ่ม ความมีมัน จนทำให้ล้มมาตรฐานของเขตที่ดี ของศีลธรรม ยิ่งสมัยนี้ผู้หญิงกินเหล้าเบียร์อย่าง เลรีเท่าเทียมผู้ชาย จนไร้ความอ่อนโยนและ ละอายใจแบบผู้หญิง ประเพณีจึงวิบัติหนักขึ้น

เมื่องานลงกรานต์หรืองานบุญประเพณีของ ทุก ๆ ปีได้เรียนมาถึง อุบัติเหตุ ความเจ็บปวด ความตายก็จะเกิดขึ้นตามมาหากาย วันหยุด ตามประเพณีกลับเป็นอีซช่องทางหนึ่งที่มีการกิน สูบดื่มเสพอย่างเต็มที่ โดยไม่รู้ตัวว่าได้ทำลาย ประเพณีอันดีงามไปเสียแล้ว

คงไม่เกินเลย หากจะกล่าวว่า งานบุญยุคนี้ เป็นการเปิดประตูลู่บ้าปอยมุขเต็มรูปแบบ นั่นเอง !

¤

ผู้ร้องขอประกันจะต้องมีความลับพันธ์ใกล้ชิด
แล้วก็เป็นญาติพี่น้องหรือมีความลับพันธ์ในทางอื่น
ที่ศาลเห็นสมควรกับผู้ต้องหาหรือจำเลยด้วย

การปล่อยชั่วคราว

การปล่อยชั่วคราว คือ การอนุญาตให้ผู้ต้องหา หรือจำเลยพ้นจากกระบวนการคุบคุมของเจ้าพนักงาน หรือศาล ตามระยะเวลาที่กำหนด เพื่อไม่ให้ ผู้ต้องหาหรือจำเลยถูกควบคุมหรือขังเป็นเวลา นานเกินกว่าจะเป็นในระหว่างการสอบสวนหรือ การพิจารณาคดี เพราะหากไม่จำเป็นต้อง ควบคุมหรือขังผู้ต้องหาหรือจำเลยไว้ก็ควรที่จะ ให้ปล่อยชั่วคราวไป ตามหลักการของ รัฐธรรมนูญที่ต้องลับนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหา หรือจำเลยไม่มีความผิด และก่อนมีคำพิพากษา อันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลได้เป็นผู้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมอเป็นผู้กระทำความ ผิดมิได้

การร้องขอให้ศาลปล่อยผู้ต้องหาหรือจำเลย ชั่วคราว แยกได้ดังนี้

๑. การร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวระหว่างฝากขัง เมื่อผู้ต้องหาถูกพนักงานสอบสวนหรือพนักงาน อย่างการนำตัวมาขออนุญาตศาลฝากขังระหว่างที่ การสอบสวนยังไม่เสร็จลิ้น ผู้ต้องหามีลิทธิ์ยื่น

คำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวต่อศาล

๒. การร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวระหว่างการ พิจารณาคดีของศาลชั้นต้น เมื่อจำเลยถูกพนักงาน อัยการฟ้องต่อศาลแล้ว จำเลยมีลิทธิ์ยื่นคำร้อง ขอให้ปล่อยชั่วคราวต่อศาลในคดีที่ราชภูมิเป็นโจทก์ เมื่อศาลมีคำสั่งประทับฟ้องและหมายเรียกจำเลย ให้มาระคดี จำเลยมีลิทธิ์ยื่นคำร้องขอให้ปล่อย ชั่วคราวต่อศาล ทั้งนี้ จะยื่นคำร้องขอให้ปล่อย ชั่วคราวก่อนวันนัดหรือในวันนัดที่ระบุในหมาย เรียกได้

๓. การร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวชั้นอุทธรณ์หรือ ฎีกา เมื่อจำเลยถูกกักขังหรือจำคุกโดยผลของ คำพิพากษาของศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์หรือศาล อุทธรณ์ภาค แล้วแต่กรณี จำเลยมีลิทธิ์ยื่นคำร้อง ขอให้ปล่อยชั่วคราวก่อนที่จะยื่นอุทธรณ์หรือยื่นฎีกา หรือจะยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวพร้อมกันกับ ยื่นอุทธรณ์หรือยื่นฎีกา หรือจะยื่นหลังจากยื่น อุทธรณ์หรือยื่นฎีกาแล้วก็ได้

๔. การร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวบุคคลที่ถูกกัก

ข้างหรือจำคุกในกรณีอื่น เช่น ศาลออกหมายจับพยานที่ลงใจไม่มาศาล หรือกรณีละเมิดอำนาจศาล หรือลูกหนี้ตามคำพิพากษาที่ถูกจับกุมโดยเหตุผลใด/ขัดขืนคำบังคับตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๐๐ เป็นต้น บุคคลเช่นว่านั้นมีสิทธิยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราวได้

การอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวในชั้นสอบสวนชั้นพิจารณาของศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ หรือศาลฎีกา ใช้ได้เฉพาะในชั้นนั้น เมื่อชั้นของการดำเนินคดีเปลี่ยนไปก็ต้องยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวใหม่

ผู้มีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ปล่อยผู้ต้องหาหรือจำเลยชั่วคราว

ผู้มีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ปล่อยผู้ต้องหาหรือจำเลยชั่วคราว ได้แก่ ผู้ต้องหา จำเลย หรือบุคคลตามข้อข้างต้น ผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องกับบุคคลตามข้อ ๑. เช่น บุพการี ผู้สืบสันดาน สามีภริยา ญาติพี่น้อง ผู้บังคับบัญชา นายจ้างบุคคลที่เกี่ยวพันโดยทางสมรส บุคคลที่ศาลเห็นว่ามีความสัมพันธ์ใกล้ชิด เมื่อตนเป็นญาติพี่น้องหรือมีความสัมพันธ์ในทางอื่นที่ศาลเห็นสมควรหรือนิติบุคคล เช่น บริษัท ห้างหุ้นส่วนจำกัด สำหรับกรณีผู้ต้องหา หรือจำเลย เป็นกรรมการผู้แทน ตัวแทน หุ้นส่วน พนักงาน หรือลูกจ้างของนิติบุคคลนั้น

ประเภทของการปล่อยผู้ต้องหาหรือจำเลยชั่วคราว

การที่ศาลอนุญาตให้ปล่อยผู้ต้องหาหรือจำเลยชั่วคราวแบ่งได้เป็น ๓ ประเภท ได้แก่

๑. การปล่อยชั่วคราวโดยไม่มีประกัน คือ การปล่อยผู้ต้องหาหรือจำเลยชั่วคราวโดยไม่ต้องทำสัญญาประกันและไม่ต้องมีหลักประกัน เพียงแต่ให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยสถาบันหรือปฏิญาณตนว่าจะมาตามนัดหรือหมายเรียกเท่านั้น

๒. การปล่อยชั่วคราวโดยมีประกัน คือ การ

ปล่อยผู้ต้องหาหรือจำเลยชั่วคราวโดยก่อนปล่อยไป ผู้ประกันต้องลงลายมือชื่อในสัญญาประกันต่อศาลว่าจะปฏิบัติตามนัดหรือหมายเรียกของศาลถ้าไม่ปฏิบัติตามจะถูกปรับตามจำนวนเงินที่กำหนดไว้ในสัญญาประกัน

๓. การปล่อยชั่วคราวโดยมีประกันและหลักประกัน คือการปล่อยผู้ต้องหาหรือจำเลยชั่วคราวโดยผู้ประกันหรือผู้เป็นหลักประกันต้องลงลายมือชื่อในสัญญาประกันต่อศาลว่าจะปฏิบัติตามนัดหรือหมายเรียกของศาล และมีการวางหลักประกันไว้เพื่อที่จะสามารถบังคับเอกสารหลักประกันตามจำนวนที่ระบุไว้ได้เมื่อมีการผิดสัญญา

เอกสารที่ต้องใช้ประกอบคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว

ในการยื่นคำร้องขอให้ปล่อยผู้ต้องหาหรือจำเลยชั่วคราว ผู้ร้องขอประกันจะต้องยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว พร้อมด้วยเอกสารแสดงหลักประกันที่จะวางประกันกับศาลชั่วคราว ซึ่งตามปกติผู้ร้องขอประกันจะนำต้นฉบับเอกสารพร้อมสำเนามายื่นต่อเจ้าหน้าที่ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องก่อนแล้วเสนอต่อศาลเพื่อมีคำสั่งต่อไป

เอกสารที่ใช้ประกอบคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว มีดังนี้

๑. บัตรประจำตัวประชาชน บัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือบัตรประจำตัวพนักงานรัฐวิสาหกิจของผู้ร้องขอประกัน อย่างใดอย่างหนึ่ง

๒. ทะเบียนบ้าน ของผู้ร้องขอประกัน

๓. กรณีผู้ร้องขอประกันมีคู่สมรส จะต้องแสดงเอกสารเพิ่มเติม ได้แก่

(๑) บัตรประจำตัวประชาชน บัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ

หรือบัตรประจำตัวพนักงานรัฐวิสาหกิจอย่างใดอย่างหนึ่ง และทะเบียนบ้านของคู่สมรส

(๒) ใบสำคัญการสมรส

(๓) หนังสือให้ความยินยอมของคู่สมรส

๔. กรณีซื้อเจ้าของหลักทรัพย์ไม่ตรงกับที่

ปรากฏในเอกสารแสดงสิทธิในหลักทรัพย์ ต้องมีหนังสือรับรองว่าเป็นบุคคลเดียวกัน หรือหลักฐานการเปลี่ยนชื่อหรือชื่อลูก

๕. กรณีผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นชาวต่างประเทศ หากมีหนังสือเดินทาง (Passport) ต้องนำมาแสดงด้วย ในวันยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว หากเอกสารที่ต้องนำมานี้ไม่ครบถ้วน ผู้ร้องขอประกันอาจขอผัดผ่อนนำมาส่งศาลในภายหลัง ซึ่งศาลมีอำนาจพิจารณาอนุญาตให้ผัดผ่อนได้ตามที่เห็นสมควร

การลงลายมือชื่อในคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว

ในบางกรณีผู้ต้องหาหรือจำเลยถูกนำตัวไปควบคุมที่สถานีตำรวจนครบาลแล้ว แต่ผู้ร้องขอประกันมาเยี่ยนคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวต่อศาลโดยยังไม่ได้ให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยลงลายมือชื่อก่อนจะเลี้ยวามาก เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหาหรือจำเลยตามสมควร ศาลอาจอะลุ่มอ่อนไหวพิจารณาสั่งคำร้องอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวได้โดยไม่ต้องให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยลงลายมือชื่อก่อน โดยมีข้อควรระวังว่า ผู้ร้องขอประกันจะต้องมีความล้มเหลวในทางอื่นที่ศาลเห็นสมควรกับผู้ต้องหาหรือจำเลยด้วย เพื่อป้องกันการร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยโดยมีเจตนาร้าย ทั้งนี้ ศาลจะหมายเหตุไว้อย่างแจ้งชัดในหมายปล่อยด้วยว่า หากผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่ยินยอม ให้ผู้มีหน้าที่ควบคุมผู้ต้องหาหรือจำเลยด้วยการปล่อยชั่วคราว และคืนหมายปล่อยแก่ศาลทันที และศาลจะหมายเหตุชี้อ่อนชี้ส่วนของผู้ร้องขอประกันไว้ในหมายปล่อยด้วยเพื่อให้จำเลยหรือผู้ต้องหารับ

การขอให้ปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นชาวต่างประเทศ

ในกรณีที่ศาลอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหา

หรือจำเลยที่เป็นชาวต่างประเทศ ศาลจะให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยแจ้งที่อยู่ที่ติดต่อได้ไว้ให้ชัดเจนด้วย เช่น โรงแรมหรือสถานทูต และต้องแจ้งสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองเพื่อรับการเดินทางออกนอกประเทศ โดยส่งสำเนาหนังสือเดินทางของผู้ต้องหาหรือจำเลยไปให้ด้วยเพื่อความสะดวกในการตรวจสอบชื่อภาษาต่างประเทศและศาลอาจกำหนดเงื่อนไขโดยสั่งให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยส่งมอบหนังสือเดินทางไว้ที่ศาลเพื่อเป็นหลักประกันเพิ่มเติมด้วยก็ได้ แต่อาจไม่สะดวก เนื่องจากผู้ต้องหาหรือจำเลยจะต้องมาขอรับหนังสือเดินทางไปต่อวิชาเป็นระยะ ๆ จนกว่าจะเสร็จคดี และหากผู้ต้องหาหรือจำเลยต้องการเดินทางไปต่างประเทศต้องขออนุญาตศาลเป็นคราว ๆ ไป โดยกรณีเช่นนี้ศาลอาจสั่งให้วางหลักประกันเพิ่มเติมอีกก็ได้

หลักการสำคัญในการสั่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว

การสั่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยมีหลักการที่สำคัญ คือ

๑. พิจารณาสั่งอย่างรวดเร็ว และจะเรียกหลักประกันจนเกินควรแก่กรณีมิได้ การไม่ให้ประกันต้องอาศัยเหตุตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะในกฎหมาย และต้องแจ้งเหตุผลให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยและผู้ร้องขอประกันทราบเป็นหนังสือโดยเร็ว ทั้งนี้ ตาม บ.ว.อ.มาตรฐาน ๑๐๓, มาตรา ๑๐๔ และมาตรา ๑๐๔/๑

๒. พิจารณาสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว ตามหลักเกณฑ์ของ บ.ว.อ.มาตรฐาน ๑๐๔ และมาตรา ๑๐๔/๑

๓. พิจารณาตามระเบียบราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม ว่าด้วยการปล่อยชั่วคราวพ.ศ. ๒๕๔๘

๔. พิจารณาตามข้อบังคับของประชานศาลฎีกา ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขเกี่ยวกับการเรียกประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาพ.ศ. ๒๕๔๘

การสั่งอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวโดยมีเงื่อนไข

ในกรณีที่ศาลเห็นสมควร ศาลอาจอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวโดยมีเงื่อนไขเกี่ยวกับที่อยู่ของผู้ต้องหา หรือจำเลย หรือจะกำหนดเงื่อนไขให้ผู้ต้องหา หรือจำเลยปฏิบัติเพื่อป้องกันการหลบหนี หรือภัยอันตรายหรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นจาก การปล่อยชั่วคราวก็ได้ เช่น ให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยไปรายงานตัวต่อเจ้าพนักงานตามที่ศาลกำหนด หรือห้ามเดินทางออกนอกอาณาจักร หรือให้ละเว้นกิจกรรมบางอย่างที่อาจเป็นเหตุให้เกิดการกระทำผิดขึ้นอีก เป็นต้น ผู้ต้องหาหรือจำเลยและผู้ประกันต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขดังกล่าว แต่มีข้อควรระวังว่า ศาลจะกำหนดภาระหนาที่ หรือเงื่อนไขให้ผู้ต้องหา จำเลยหรือผู้ประกันต้องปฏิบัติกิ่นความจำเป็นแก่กรณีได้

กรณีมีเหตุน่าสงสัยว่าผู้ต้องหาหรือจำเลย เป็นผู้ร้ายข้ามชาติ กระทำการใดในลักษณะองค์กร อาชญากรรมหรือกระทำความผิดอื่นอีก ศาลจะเรียกพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการแล้วแต่กรณี มาสอบถึงความประกอบการพิจารณาลั่งคำร้อง

ในกรณีที่พนักงานสอบสวน เจ้าพนักงานที่มีอำนาจจับกุม สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองหรือหน่วยงานอื่นมีหนังสือขอความร่วมมืออายัดตัว หรือขอให้ส่งตัวผู้ต้องหาหรือจำเลย เช่น เป็นผู้ต้องกักจำคุกซึ่งกักตัวไว้เพื่อรอส่งตัวออกนอกอาณาจักร หากศาลจะอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว ศาลจะลั่งให้เจ้าหน้าที่ศาลมีหนังสือแจ้งให้หน่วยงานดังกล่าวทราบก่อนมีการปล่อยตัวผู้ต้องหาหรือจำเลย ทั้งนี้เพื่อป้องกันภัยให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยหลุดพ้นจากผู้ที่ขอความร่วมมือมา.

เรื่องใหญ่เรื่องยากที่สุดที่ผู้ชนะเกือบครอบโลก
ทำໄเมได ก็คือ “การเป็นผู้แพ้”
ถ้าเข้าทำได เขา ก็จะคือ “ผู้ชนะรอบโลก”
อย่างแท้จริง

(๙ ต.ค. ๒๕๖๐, สมนัคไฟริกษ์)

ปิดท้าย

พ.ด.ท. รุ่งโภจน์ เว่องฤทธิ์

ชาติ
ศาสน
กัชตري

เงิน
อำนาจ
ยศชั้น

(มี) ส่าย เกิน

มีส่ายเกินจะทบทวนทุกรгрรม
 ไดครรทำมิครรทำ ... ย้ำตรวจสอบ
 พิจารณาไครครควบให้ถ้วนรอบ
 จักเห็นผิดเห็นชอบเห็นชัดธรรม

มีส่ายเกินจะหวนคิดที่ผิดพลาด
 ผิดเป็นครูซึ่ข้าดมิพลาดซ้ำ
 คือบทเรียนกำหนดน้อมใจจำ
 คิด พูด ทำ ... ต่อไปพึงไตรตรอง

มีส่ายเกินจะรำลึกสำนึกบาง
 ศิโรราบขออภัยอกุศลผอง
 ที่เมามัวมีดมิดผิดครรลอง
 หลงลำพองจัง jab หยาบสามานย

มีส่ายเกินจะชดใช้หนี้วิบาก
 เปิกฤกษ์ก่อฐานรากเริ่มลีบسان
 สร้างกรรมดีลั่งสมอุดมการณ์
 จบลุوارวิบากดีมีพลัง

มีโอกาสเมิแวดไวใช้อกาส
 ละบทบาทผลลัพธ์ชาติที่วัดหวัง
 มิซึมซับสัจจะอนิจจัง
 ผันสูงสุด ... จึงภินท์พังชั่วพริบตา !